

การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟัง
และการพูดภาษาเวียดนาม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาริต
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

हेजियन ठि तु ढैऱन

GRAD VRU

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี
พ.ศ. 2563

TOTAL PHYSICAL RESPONSE METHOD TO IMPROVE VIETNAMESE
LISTENING AND SPEAKING ABILITIES FOR GRADE 1 STUDENTS
SATIT SCHOOL OF VALAYA ALONGKORN RAJABHAT
UNIVERSITY UNDER THE ROYAL PATRONAGE

NGUYEN THI THU THANH

GRAD VRU

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS
FOR THE DEGREE OF MASTER OF EDUCATION
IN CURRICULUM AND INSTRUCTION
GRADUATE SCHOOL
VALAYA ALONGKORN RAJABHAT UNIVERSITY
UNDER THE ROYAL PATRONAGE PATHUM THANI

2020

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์	การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อพัฒนา ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนาม ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย ราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์
ชื่อนักศึกษา	เหิงยีน ถิ ทุ แถ่น
รหัสประจำตัว	60B54680110
ปริญญา	ครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน
ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิตติพร พิษณุกุล
กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กันต์ฤทัย คลังพหล

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง กับเกณฑ์ร้อยละ 50 2) เปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง กับเกณฑ์ร้อยละ 50 3) ศึกษาพัฒนาการความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง และ 4) ศึกษาพัฒนาการความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 30 คน โดยผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่สมัครใจ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาเวียดนามเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง 2) แบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นอยู่ระหว่าง 0.81 - 0.86 3) แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.87 4) แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการฟังภาษาเวียดนาม ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.80 และ 5) แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาเวียดนาม ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.80 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าทีสำหรับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียว ค่าความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนมีคะแนนความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 38.30 คะแนน และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.35 จากคะแนนเต็ม 45 คะแนน ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. นักเรียนมีคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 37.83 คะแนน และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.46 จากคะแนนเต็ม 45 คะแนน ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีพัฒนาการความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามสูงขึ้นเป็นลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามเรียงตามลำดับดังนี้ 3.27 (0.95), 5.17 (0.91), 6.67 (0.71), 8.00 (0.64), 9.07 (0.58), 10.13 (0.57), 10.97 (0.67), 11.63 (0.56) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีพัฒนาการความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามสูงขึ้นเป็นลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามเรียงตามลำดับดังนี้ 3.27 (0.64), 4.57 (0.68), 6.50 (0.63), 7.57 (0.50), 8.70 (0.79), 9.50 (0.51), 10.63 (0.72), 11.80 (0.41) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ : การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม
ความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม ภาษาเวียดนาม

Thesis Title	Total Physical Response Method to Improve Vietnamese Listening and Speaking Abilities for Grade 1 Students Demonstration School of Valaya Alongkorn Rajabhat University under the Royal Patronage
Student	Nguyen Thi Thu Thanh
Student ID	60B54680110
Degree	Master of Education
Field of Study	Curriculum and Instruction
Thesis Advisor	Assistant Professor Dr.Thitiporn Pichayakul
Thesis Co-Advisor	Assistant Professor Dr.Kanreutai Klangphahol

ABSTRACT

The purpose of this research was to: 1) compare the Vietnamese listening abilities of grade 1 students after studying with the total physical response (TPR) method, with a criterion of 50%, 2) compare the Vietnamese speaking abilities of grade 1 students after studying with the total physical response method, with a criterion of 50%, 3) study the development of Vietnamese listening abilities of grade 1 students using the total physical response method, and 4) study the development of Vietnamese speaking abilities of grade 1 students using the total physical response method. The sample group used in this research consisted of 30 grade 1 students from Demonstration School of Valaya Alongkorn Rajabhat University under the Royal Patronage, Pathum Thani Province. The subjects were studying in the second semester of academic year 2019. The researchers collected the data from volunteer samples. The instruments used in this research consisted of: 1) lesson plans for the development of Vietnamese listening and speaking abilities of 1st graders using the total physical response method, 2) a Vietnamese listening comprehension test (posttest) with a reliability from 0.81 - 0.86, 3) a Vietnamese speaking comprehension test (posttest) with a reliability of 0.87, 4) observation form for listening behavior in Vietnamese with a reliability of 0.80, and 5) an observation form for speaking behavior in Vietnamese with a reliability of 0.80. The statistics used to analyze the data were mean,

percentage, standard deviation, t-test for one sample and repeated measure one way ANOVA.

The results were as follows:

1. After using the total physical response method the students got an average score of 38.30 out of 45, with a standard deviation of 2.35, which is significantly higher than the criterion of 50 percent of full marks at the 0.05 level of statistical significance.

2. After using the total physical response method the students got an average score of 37.83 out of 45, with a standard deviation of 3.46, which is significantly higher than the criterion of 50 percent of full marks at the 0.05 level of statistical significance.

3. Students who were taught using the total physical response method gradually improved their ability to listen to the Vietnamese language, with the mean scores and the standard deviations for the Vietnamese listening ability ranked in the following order: 3.27 (0.95), 5.17 (0.91), 6.67 (0.71), 8.00 (0.64), 9.07 (0.58), 10.13 (0.57), 10.97 (0.67), 11.63 (0.56) at the 0.05 level of statistical significance.

4. Students who were taught using the total physical response method gradually improved their ability to speak the Vietnamese language, with the mean scores and the standard deviation for the Vietnamese speaking ability ranked in the following order: 3.27 (0.64), 4.57 (0.68), 6.50 (0.63), 7.57 (0.50), 8.70 (0.79), 9.50 (0.51), 10.63 (0.72), 11.80 (0.41) at the 0.05 level of statistical significance.

Keywords: The Total Physical Response Method, Vietnamese Listening Abilities, Vietnamese Speaking Abilities, Vietnamese

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์เป็นอย่างดีได้ด้วยความช่วยเหลือและการให้คำปรึกษาเป็นอย่างดีจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฐิติพร พิชญกุล ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กนต์ฤทัย คลังพหล กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ในการตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ คุณดูแลเอาใจใส่ ให้กำลังใจและเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.เลอลักษณ์ โอทกานนท์ อาจารย์ ดร.วัสส์พร จิโรจพันธ์ อาจารย์ประจำสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน รองศาสตราจารย์ ดร.Nguyen Tuong Lai อาจารย์ Tran Thi Quynh Trang และอาจารย์ Tran Thi Bich Thao ผู้ชำนาญการ ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญ เสียสละเวลาในการตรวจพิจารณาความถูกต้องสมบูรณ์ของเครื่องมือวิจัยในการใช้เก็บรวบรวมข้อมูล ตลอดจนให้คำแนะนำเพิ่มเติมเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้เกิดประสิทธิภาพ

ขอขอบพระคุณ ดร.นารี คุณหาเรื่องรอง ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตที่อนุเคราะห์สถานที่ให้เป็นแหล่งทดลองและเก็บข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือ และเป็นกำลังใจที่ดีมาโดยตลอด

สุดท้ายผลอันจะเป็นประโยชน์ ความดีความงามทั้งปวง ที่เกิดขึ้นจากการศึกษาวิทยานิพนธ์นี้ขอมอบแก่คุณพ่อคุณแม่ที่เคารพยิ่งและทุกคนในครอบครัว ที่ให้การสนับสนุนในการเรียน ให้ความช่วยเหลือ เป็นกำลังใจและเป็นแรงบันดาลใจให้แก่ผู้วิจัย หากมีข้อบกพร่องด้วยประการใด ๆ ผู้วิจัยขอน้อมรับไว้ด้วยความขอบคุณยิ่ง

เหงียน ถิ ทุ ถ้วน

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ค
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ณ
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
1.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	3
1.4 สมมติฐานในการวิจัย.....	4
1.5 ขอบเขตการวิจัย	4
1.6 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย	5
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	7
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2560).....	9
2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาเวียดนามและหลักสูตรภาษาเวียดนาม เบื้องต้นเพื่อการสื่อสาร	13
2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วย ท่าทาง.....	26
2.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟังและการพูดภาษาเวียดนาม.....	43
2.5 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเกม เพลง และนิทาน	57
2.6 โรงเรียนสาธิตในสังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏ	73
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	80
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	80
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	81
3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ.....	82
3.4 วิธีดำเนินการทดลอง.....	92
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	93
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	94
3.7 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	95

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	99
4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูด ภาษาเวียดนาม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนโดยใช้การจัดการ เรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง กับเกณฑ์ร้อยละ 50.....	100
4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาพัฒนาการความสามารถด้านการฟังและ การพูดภาษาเวียดนาม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการ เรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง.....	101
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	117
5.1 วัตถุประสงค์การวิจัย.....	117
5.2 สรุปผลการวิจัย.....	117
5.3 อภิปรายผลการวิจัย.....	118
5.4 ข้อเสนอแนะ.....	122
บรรณานุกรม.....	124
ภาคผนวก	132
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย.....	133
ภาคผนวก ข การวิเคราะห์ค่า IOC ความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับ จุดประสงค์การเรียนรู้ของแบบทดสอบความสามารถด้าน การพูดภาษาเวียดนาม (Posttest) แบบทดสอบความสามารถ ด้านการฟังภาษาเวียดนาม (Posttest) แบบสังเกตพฤติกรรม ด้านการพูดภาษาเวียดนาม และแบบสังเกตพฤติกรรมด้าน การฟังภาษาเวียดนาม.....	140
ภาคผนวก ค การวิเคราะห์ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม (Posttest) แบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม (Posttest) แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาเวียดนาม และ แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการฟังภาษาเวียดนาม.....	145
ภาคผนวก ง คู่มือการใช้แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม (Posttest) คู่มือการใช้แบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง ภาษาเวียดนาม (Posttest) คู่มือการใช้แบบสังเกตพฤติกรรม ด้านการพูดภาษาเวียดนาม และคู่มือการใช้แบบสังเกตพฤติกรรม ด้านการฟังภาษาเวียดนาม.....	151

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ภาคผนวก จ ตารางแสดงคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม คะแนนความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม คะแนนพัฒนา ความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม และคะแนนพัฒนา ความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม.....	173
ภาคผนวก ฉ การวิเคราะห์ค่าความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ตามมาตร วัดของลิเคิร์ต (likert scale).....	178
ภาคผนวก ช คู่มือการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาเวียดนามเพื่อพัฒนา ความสามารถด้านการฟังและการพูด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง.....	180
ประวัติผู้วิจัย.....	207

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
2.1	ตัวอักษรภาษาเวียดนาม 29 รูป.....	15
2.2	พยัญชนะเดี่ยวภาษาเวียดนาม 17 รูป.....	17
2.3	สระเดี่ยวภาษาเวียดนาม 12 รูป.....	18
2.4	พยัญชนะผสมภาษาเวียดนาม 11 รูป.....	18
2.5	สระผสมภาษาเวียดนาม 8 รูป.....	19
2.6	ระบบวรรณยุกต์ภาษาเวียดนาม 5 รูป และ 6 เสียง	20
2.7	การใช้สรรพนามภาษาเวียดนาม.....	22
2.8	สังเคราะห์ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนอง ด้วยท่าทาง.....	36
2.9	เกณฑ์การทดสอบความสามารถด้านการพูด.....	50
2.10	เกณฑ์การประเมินแบบแยกส่วน.....	51
3.1	การจัดการเรียนรู้ภาษาเวียดนามโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ ตอบสนองด้วยท่าทาง.....	81
3.2	เกณฑ์ในการตรวจสอบและให้คะแนนความสามารถด้านการฟัง ภาษาเวียดนาม.....	85
3.3	เกณฑ์ในการตรวจสอบและให้คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม โดยใช้แบบทดสอบปากเปล่า (Oral test).....	87
3.4	เกณฑ์การตรวจสอบและให้คะแนนในการสังเกตพฤติกรรมความสามารถด้าน การฟังภาษาเวียดนาม.....	89
3.5	เกณฑ์การตรวจสอบและให้คะแนนในการสังเกตพฤติกรรมความสามารถด้าน การพูดภาษาเวียดนาม.....	91
4.1	แสดงผลการวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนอง ด้วยท่าทาง กับเกณฑ์ร้อยละ 50.....	100
4.2	แสดงผลการวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง กับเกณฑ์ร้อยละ 50.....	100
4.3	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าต่ำสุดและค่าสูงสุดของความสามารถด้าน การฟังภาษาเวียดนามระหว่างเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วย ท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.....	101
4.4	แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการของความสามารถด้านการฟังภาษา เวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนอง ด้วยท่าทาง.....	102

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.5 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการรายคู่ของความสามารถด้านการฟัง ภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ ตอบสนองด้วยท่าทาง.....	103
4.6 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าต่ำสุดและค่าสูงสุดของความสามารถ ด้านการพูดภาษาเวียดนามระหว่างเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วย ท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.....	106
4.7 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการของความสามารถด้านการพูดภาษา เวียดนาม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ ตอบสนองด้วยท่าทาง.....	106
4.8 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการรายคู่ของความสามารถด้านการพูด ภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ ตอบสนองด้วยท่าทาง.....	108
4.9 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าต่ำสุดและค่าสูงสุดของความสามารถด้าน การฟังและการพูดภาษาเวียดนามระหว่างเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ ตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.....	111
4.10 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการของความสามารถด้านการฟัง และการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง.....	111
4.11 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการรายคู่ของความสามารถด้านการฟัง และการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการ เรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง.....	113

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1.1	กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	3
2.1	ขั้นตอนการถ่ายทอดการสื่อสาร.....	47
3.1	รูปแบบการวิจัยแบบ The Equivalent Time Samples Design.....	93
3.2	รูปแบบการวิจัยแบบ One group posttest only design	94
4.1	พัฒนาการของค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างการทดลองโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ ตอบสนองด้วยท่าทาง จำนวน 8 ครั้ง.....	105
4.2	พัฒนาการของค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างการทดลองโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนอง ด้วยท่าทาง จำนวน 8 ครั้ง.....	110
4.3	พัฒนาการของค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนาม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในระหว่างการทดลองโดยใช้การจัดการเรียนรู้ แบบตอบสนองด้วยท่าทาง จำนวน 8 ครั้ง.....	115
4.4	การเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการของค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถด้าน การฟังและการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างการ ทดลองโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง จำนวน 8 ครั้ง.....	116

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการอนุรักษ์และพัฒนาประเทศ เป็นเครื่องมือที่ใช้เพื่อแสดงอารมณ์ ความคิด ความรู้และประสบการณ์ต่าง ๆ ในปัจจุบันประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (Asean Economic Community) ทำให้การเรียนรู้ภาษาของประเทศสมาชิกอาเซียนมีความสำคัญมากยิ่งขึ้น นอกจากภาษาแม่และภาษาอังกฤษแล้วประชาชนของอาเซียนควรเรียนรู้ภาษาต่าง ๆ ที่ใช้ในอาเซียนเป็นภาษาที่ 3 อีกด้วย ภาษาเวียดนามเริ่มมีบทบาทสำคัญในประชาคมอาเซียน เนื่องจากว่ามีคนเวียดนามที่ใช้ภาษาเวียดนามเป็นภาษาราชการและใช้ในการติดต่อสื่อสารมากกว่าร้อยละ 30 และที่สำคัญในกลุ่มอาเซียนประเทศเวียดนามเป็นอีกหนึ่งประเทศที่ได้รับความสนใจจากนักลงทุนต่างชาติอย่างสูง เพราะนอกจากที่มีค่าแรงต่ำแล้ว เวียดนามยังเป็นประเทศที่มีกำลังการซื้อสินค้าสูงและมีเสถียรภาพทางการเมืองอีกด้วย ดังนั้นรัฐบาลไทยควรสนับสนุนให้ประชากรไทยทุกระดับได้มีโอกาสเรียนรู้ภาษาเวียดนามและภาษาของประเทศสมาชิกในอาเซียนอีกด้วย เนื่องจากบุคคลที่มีทักษะด้านภาษาเวียดนามหรือภาษาอื่น ๆ ในกลุ่มอาเซียนเป็นบุคคลที่บริษัทระหว่างประเทศต้องการเป็นอย่างมาก

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) ซึ่งเป็นหลักสูตรระดับชาติในปัจจุบันระบุว่า การเรียนภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เพราะภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การประกอบอาชีพ การศึกษา เป็นต้น ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งได้กำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรคือภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่นให้จักเรียนตามความเหมาะสมของสถานศึกษา ตามแนวทางของหลักสูตรแกนกลาง

ในปัจจุบัน การจัดการเรียนการสอนภาษาเวียดนามให้แก่คนไทยมีแนวโน้มพัฒนาอย่างรวดเร็ว มีสถานศึกษาและสถาบันอุดมศึกษาหลายแห่งเปิดสอนภาษาเวียดนาม แต่สภาพการเรียนการสอนภาษาเวียดนามในทุกระดับการศึกษาในประเทศไทยยังประสบปัญหาหลายอย่าง เช่น ปัญหาการขาดผู้สอนที่จบการศึกษาปริญญาในสาขาภาษาเวียดนาม ตำราและเอกสารที่ใช้ในการเรียนการสอนปัจจุบันมีความหลากหลายมาก จึงส่งผลโดยตรงต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาของผู้เรียนที่เรียนภาษาเวียดนาม ในงานวิจัยการเรียนการสอนภาษาเวียดนามที่ประเทศไทยแสดงให้เห็นว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนภาษาเวียดนามยังต่ำ ผู้เรียนจำนวนมากไม่สามารถนำความรู้ไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้สอนยังเน้นการจัดการเรียนรู้แบบเดิม ไม่มีความหลากหลายเพื่อดึงดูดผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถจดจำภาษาได้นานและเบื่อหน่ายกับการเรียน (เจิ่น ถิ กวุ้นห์ ชาง, 2557)

นอกจากนั้นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาเวียดนามยังไม่มีที่เหมาะสมและวิธีการจัดการเรียนรู้ไม่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียน ผู้สอนขาดเทคนิคในการจัดการเรียนรู้ (ธัญญาทิพย์ ศรีพนา, 2552)

การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 ในปัจจุบันยังมีปัญหาหลาย ๆ ด้าน โดยเฉพาะผู้เรียนขาดความสามารถในด้านการฟังและการพูด ผู้เรียนฟังไม่เข้าใจ และไม่สามารถพูดโต้ตอบได้ ซึ่งเป็นเหตุที่ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถนำภาษาต่างประเทศที่เรียนในห้องเรียนไปใช้ได้อย่างถูกต้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลาเรียนกับครูชาวต่างชาติจึงทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสารในขณะที่ทำการจัดการเรียนรู้ (บัญชา อึ้งสกุล อ่างถึงใน วารุณี ศิริ, 2559) อีกทั้งผู้สอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เลือกทักษะการเขียนเป็นทักษะแรกเริ่มสำหรับการจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศซึ่งเป็นทักษะที่ยากที่สุด (คำพันธ์ แสนสุข, 2556) จึงทำให้นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ส่วนใหญ่มีความรู้สึกไม่ต้องการเรียนภาษาต่างประเทศอีกต่อไปและทำให้การเรียนรู้อาษาต่างประเทศไม่ประสบความสำเร็จ ดังนั้นผู้สอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จึงต้องทบทวนกลไกการจัดการเรียนรู้ภาษาอีกครั้ง หากวิธีการเดิมไม่ประสบความสำเร็จจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนต้องปรับเปลี่ยนวิธีการจัดการเรียนรู้ใหม่ ดังนั้นการจัดการเรียนรู้ภาษาเวียดนามเบื้องต้นสำหรับนักเรียนชั้นประถม จึงเน้นการสื่อสารชีวิตประจำวันเป็นสำคัญ เนื้อหาที่นำมาสอนเป็นเนื้อหาในระดับต้นที่มีความน่าสนใจและใกล้เคียงกับชีวิตจริง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนควรเน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้จากประสบการณ์จริงและมีโอกาสได้ปฏิบัติมากที่สุด รวมทั้งการคำนึงถึงความทันสมัยของเนื้อหาวิชาอีกด้วย (เวือง ถิ แหล่ง, 2559)

จากปัญหาดังกล่าว พบว่า ปัญหาที่สมควรจะได้รับการแก้ไขเพื่อให้จัดการเรียนรู้ในห้องเรียนเป็นไปโดยราบรื่น คือการพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และผู้วิจัยได้ค้นคว้าเทคนิควิธีการจัดการเรียนรู้ต่าง ๆ แล้วพบว่า วิธีการจัดการเรียนรู้ที่น่าสนใจ สามารถแก้ปัญหาดังกล่าวได้ และเหมาะสมกับผู้เรียนที่เริ่มเรียนภาษาเวียดนาม นั่นก็คือการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มาจาก Total Physical Response หรือเรียกย่อ ๆ ว่า TPR วิธีการจัดการเรียนรู้แบบนี้คิดค้นโดย อัชเชอร์ (Asher, 1982) โดยกล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เป็นการฝึกทักษะทางภาษาโดยเริ่มต้นจากการฟังก่อนพูด โดยครูให้ผู้เรียนได้ฟังคำพูดในภาษาใหม่ที่สั้นและซ้ำ ๆ แล้วแสดงออกมาเป็นคำพูดพร้อมแสดงท่าทางประกอบ และเมื่อผู้เรียนเกิดความรู้สึกความเข้าใจคำศัพท์ที่เรียนแล้วครูจึงจะสอนคำใหม่ ๆ ต่อไป เช่นเดียวกับ แมตติสัน (Mattisson, 2011) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วย

ท่าทางเหมาะกับนักเรียนทุกประเภท เพราะเป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ดึงดูดความสนใจ ไม่น่าเบื่อ และยังสามารถใช้ควบคุมชั้นเรียนได้

จากหลักการและการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ที่กล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำวิธีจัดการเรียนรู้ภาษาแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง มาทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นระดับเริ่มต้นของการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยมุ่งพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนาม ช่วยให้นักเรียนมีความพร้อมในการใช้ภาษาเวียดนามทั้งในการเรียนการสอนและในชีวิตประจำวัน

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง กับเกณฑ์ร้อยละ 50

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง กับเกณฑ์ร้อยละ 50

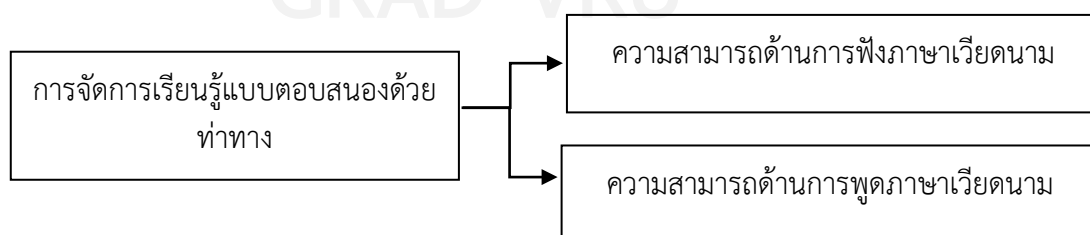
1.2.3 เพื่อศึกษาพัฒนาการความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

1.2.4 เพื่อศึกษาพัฒนาการความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

1.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

1.4 สมมติฐานในการวิจัย

1.4.1 นักเรียนมีคะแนนความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 50 ของคะแนนเต็ม

1.4.2 นักเรียนมีคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 50 ของคะแนนเต็ม

1.4.3 นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีพัฒนาการความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามสูงขึ้นเป็นลำดับ

1.4.4 นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีพัฒนาการความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามสูงขึ้นเป็นลำดับ

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

1.5.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กำลังศึกษาอยู่ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนสาธิต สังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏ จำนวน 3,709 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน

1.5.2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1.5.2.1 ตัวแปรอิสระ การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

1.5.2.2 ตัวแปรตาม

1) ความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม

2) ความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม

1.5.3 เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ สารการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ วิชาภาษาเวียดนามเบื้องต้น ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีจำนวนทั้งหมด 4 เรื่อง ดังนี้

1. ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับภาษาเวียดนาม (Kiến thức chung về tiếng Việt) ได้แก่ ตัวอักษรภาษาเวียดนาม (Bảng chữ cái tiếng Việt) พยัญชนะเดี่ยว (Phụ âm đơn) พยัญชนะผสม (Phụ âm kép) สระเดี่ยว (Nguyên âm đơn) สระผสม (Nguyên âm kép) และวรรณยุกต์ในภาษาเวียดนาม (Dấu trong tiếng Việt)

2. การทักทายและการแนะนำตัว (Chào hỏi và giới thiệu bản thân) ได้แก่ สวัสดีและการใช้สรรพนามในภาษาเวียดนาม (Chào hỏi và cách sử dụng các ngôi trong tiếng Việt) คุณชื่ออะไร (Bạn tên là gì?) คุณอายุเท่าไร (Bạn bao nhiêu tuổi?) การกล่าวลา (Tạm biệt) กล่าวขอโทษ (xin lỗi) และครอบครัวของฉัน (Gia đình của tôi)

3. การท่องเที่ยวและการซื้อสินค้า (Du lịch và mua bán) ได้แก่ สถานที่ (Địa điểm) เครื่องดื่ม (Đồ uống) อาหาร (Món ăn) ตัวเลขและการถามราคา (Số đếm và hỏi giá) นี่คืออะไร (Đây là gì?) และการต่อรองราคา (Mặc cả)

4. ร่างกายและสุขภาพ (Cơ thể và sức khỏe) ได้แก่ อวัยวะภายนอก (Bộ phận cơ thể người bên ngoài) อวัยวะภายใน (Bộ phận cơ thể người bên trong) การเคลื่อนไหวของร่างกาย (Hoạt động của cơ thể) โรคประจำตัว (Bệnh thường gặp) ไปหาหมอ (Đi khám bệnh) และการออกกำลังกาย (Tập thể dục)

1.5.4 ระยะเวลาในการวิจัย

ดำเนินการทดลองในภาคการเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาเวียดนามเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง จำนวน 4 แผน ๆ ละ 6 ครั้ง รวมเวลาในการทดลอง 14 สัปดาห์ ๆ ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที

1.6 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1.6.1 การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง หมายถึง วิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาที่มุ่งเน้นความสามารถด้านการฟังและการพูด โดยมีทั้งหมด 4 ประเภท ได้แก่

1. การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้ร่างกาย (TPR- B) เป็นการจัดการเรียนรู้โดยใช้คำหรือประโยคคำสั่งที่มีคำศัพท์เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวร่างกาย เช่น นั่งลง (ngồi xuống) หยุด (dừng lại) ปรบมือ (vỗ tay) ยืนขึ้นและไปที่ประตู (đứng lên và đi ra cửa) เป็นต้น

2. การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้สิ่งของ (TPR- O) เป็นการจัดการเรียนรู้โดยใช้คำหรือประโยคคำสั่งที่มีคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของ เช่น สมุด (sách) ปากกา (bút) นาฬิกา (đồng hồ) ดอกไม้ (hoa) เป็นต้น

3. การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้รูปภาพ (TPR- P) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ผู้สอนจะนำรูปภาพที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนมาเชื่อมโยงกับการเรียนการสอน ทำให้ผู้เรียนเข้าใจได้ง่ายขึ้น

4. การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้การเล่าเรื่อง (TPR- S) เป็นการเล่าเรื่องราวจากการได้ยินได้ฟังโดยให้นักเรียนได้เห็นจริง ปฏิบัติจริง และสามารถเรียนรู้ด้วยความเข้าใจ

ผู้วิจัยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ทั้ง 4 ประเภทในทุกขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และในแต่ละคาบ ๆ ละไม่น้อยกว่าสองประเภท โดยเลือกประเภทการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนอง ตามความเหมาะสมของเนื้อหาในแผนการจัดการเรียนรู้ นอกจากนี้

ผู้เรียนจะได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมที่สนุกสนาน ตื่นเต้น ผ่านบทเพลง นิทาน และเกม ดังนั้นในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งหมด 24 คาบ ผู้เรียนจะได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางครบ 4 ประเภท ๆ ละไม่น้อยกว่า 6 ครั้ง โดยมีขั้นตอนทั้งหมด 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นทบทวนและนำสู่บทเรียน ผู้สอนนำสู่บทเรียนด้วยการเปิดวิดีโอเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว การละเล่นพื้นบ้าน เทศกาลของประเทศเวียดนามเพื่อให้ นักเรียนมีความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับประเทศเวียดนาม จากนั้นทบทวนคำหรือประโยคคำสั่งด้วยการพูดเป็นภาษาเวียดนามพร้อมแสดงท่าทางโดยใช้ภาพ สิ่งของ ร่างกาย เล่าเรื่อง เพลงหรือเกม

ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิบัติ ผู้สอนสาธิต ด้วยการออกคำหรือประโยคคำสั่งพร้อมแสดงท่าทางโดยใช้ภาพ สิ่งของ ร่างกาย เล่าเรื่อง เพลงหรือเกม ให้ผู้เรียนปฏิบัติตาม เมื่อผู้สอนสังเกตว่าผู้เรียนสามารถเข้าใจคำหรือประโยคคำสั่งและสามารถแสดงท่าทางประกอบได้ ครูเริ่มให้ผู้เรียนเป็นผู้ออกคำสั่งเพื่อให้เพื่อนในชั้นเรียนปฏิบัติตาม

ขั้นที่ 3 ขั้นทดสอบการปฏิบัติและให้ข้อมูลย้อนกลับ ผู้เรียนสามารถพูดเป็นภาษาเวียดนาม พร้อมตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้ภาพ สิ่งของ ร่างกาย เล่าเรื่อง เพลงหรือเกม ให้ผู้อื่นฟังและปฏิบัติตามได้ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้อง แสดงว่าผู้เรียนเข้าใจคำหรือประโยคคำสั่งที่เป็นภาษาเวียดนาม ผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการแสดงคำพูดชมเชยเมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้ถูกต้อง และให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนที่ไม่เข้าใจและไม่สามารถปฏิบัติได้

ขั้นที่ 4 ขั้นสรุปและประเมินการเรียนรู้ ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันสรุปเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียน โดยการทบทวนคำหรือประโยคคำสั่งภาษาเวียดนามพร้อมแสดงท่าทางโดยใช้ภาพ สิ่งของ ร่างกาย เล่าเรื่อง เพลงหรือเกม เพื่อให้ นักเรียนสามารถฟังและพูดภาษาเวียดนามได้เป็นอย่างดี

1.6.2 ความสามารถในการฟังภาษาเวียดนาม หมายถึง การฟังครูออกเสียงคำหรือประโยคคำสั่งที่เป็นภาษาเวียดนามอย่างเข้าใจ สามารถจับใจความสำคัญและรู้ความหมายของคำทั้งหมดอย่างชัดเจน แล้วสามารถแสดงออกมาด้วยท่าทางได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

1.6.3 ความสามารถในการพูดภาษาเวียดนาม หมายถึง การพูดภาษาเวียดนามเพื่อแสดงออกถึงความเข้าใจ ได้แก่ การออกเสียงคำศัพท์หรือประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียง นักเรียนสามารถเลือกใช้คำที่ถูกต้องและเหมาะสมพร้อมกับการหาคำตอบได้อย่างคล่องแคล่ว รวดเร็ว และมีคำตอบในเวลาจำกัด

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 นักเรียนมีความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามหลังจากที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ดีมากขึ้น

1.7.2 เป็นแนวทางแก่ครูที่มีความสนใจการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

1.7.3 เป็นแนวทางในการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามโดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่องการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนาม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560)

2.1.1 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

2.1.2 คุณลักษณะอันพึงประสงค์

2.1.3 มาตรฐานการเรียนรู้

2.1.4 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

2.1.5 หลักสูตรการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ พุทธศักราช 2551

(ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560)

2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาเวียดนามและหลักสูตรภาษาเวียดนามเบื้องต้นเพื่อการสื่อสาร

2.2.1 ความเป็นมาของภาษาเวียดนาม

2.2.2 ลักษณะของภาษาเวียดนาม

2.2.3 หลักสูตรภาษาเวียดนามเบื้องต้นเพื่อการสื่อสาร

2.2.4 การจัดการเรียนรู้ภาษาเวียดนาม

2.2.5 งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาเวียดนามและการจัดการเรียนรู้ภาษาเวียดนาม

2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

2.3.1 ความเป็นมาและความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

2.3.2 หลักการสอนของวิธีการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

2.3.3 ประเภทของวิธีการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

2.3.4 กลวิธีการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

2.3.5 การสร้างกิจกรรมตามวิธีการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

2.3.6 ข้อดีและข้อด้อยของวิธีการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

2.3.7 งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

2.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟังและการพูดภาษาเวียดนาม

2.4.1 การฟัง

2.4.2 การพูด

2.4.3 การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูด

2.4.4 การฟังและการพูดภาษาต่างประเทศสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

2.4.5 การฟังและการพูดภาษาเวียดนามสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

2.4.6 งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถด้านการฟังและความสามารถในการพูดของ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

2.5 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเกม เพลง และนิทาน

2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเกม

2.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพลง

2.5.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทาน

2.6 โรงเรียนสาธิต สังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏ

2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งพัฒนาทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้ และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มศักยภาพ

2.1.1 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้ ซึ่งการพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดนั้น จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผล

และความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

2. ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

3. ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อมและการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือก และใช้เทคโนโลยีต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม ในด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสม และมีคุณธรรม

2.1.2 คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้

1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
2. สัตย์สุจริต
3. มีวินัย
4. ใฝ่เรียนรู้
5. อยู่อย่างพอเพียง
6. มุ่งมั่นในการทำงาน
7. รักความเป็นไทย
8. มีจิตสาธารณะ

2.1.3 มาตรฐานการเรียนรู้

การพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดความสุข ต้องคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมองและพหุปัญญา หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงกำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน, ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) ดังนี้

1. ภาษาไทย
2. คณิตศาสตร์
3. วิทยาศาสตร์
4. สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม
5. สุขศึกษาและพลศึกษา
6. ศิลปะ
7. การงานอาชีพและเทคโนโลยี
8. ภาษาต่างประเทศ

2.1.4 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) ได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศประกอบด้วยมาตรฐานการเรียนรู้ต่าง ๆ เรียนรู้ ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

2.1.5 หลักสูตรการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560)

1. ความสำคัญของการเรียนภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่น เรียนรู้และเข้าใจในด้านต่าง ๆ ของประเทศเพื่อนบ้าน เช่น ภาษาและวัฒนธรรม สันบธรรมเนียม ประเพณี สังคม เศรษฐกิจ การเมืองและมีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศและสามารถใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้

ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน โดยกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน นั่นคือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาอื่น เช่น ภาษาจีน ญี่ปุ่น เยอรมัน หรือภาษาอื่น ๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

2. ความมุ่งหวังในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศได้ในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น การสื่อสาร การแสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและในด้านต่าง ๆ ของต่างประเทศ สามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกอย่างสร้างสรรค์

สาระสำคัญของการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน, ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) มีรายละเอียดดังนี้

- ภาษาเพื่อการสื่อสาร
- ภาษาและวัฒนธรรม
- ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
- ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

3. คุณภาพผู้เรียน

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

3.1 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องที่ฟัง อ่านออกเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยคง่าย ๆ และบทพูดเข้าจังหวะง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน บอกความหมายของคำและกลุ่มคำที่ฟังตรงตามความหมาย ตอบคำถามจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนาหรือนิทานง่าย ๆ

3.2 พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง ใช้คำสั่งและคำขอร้องง่าย ๆ บอกความต้องการง่าย ๆ ของตนเอง พูดขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และเพื่อน บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัวหรือกิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง

3.3 พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว จัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล สัตว์ และสิ่งของตามที่ฟังหรืออ่าน

3.4 พูดและทำท่าประกอบ ตามมารยาทสังคม/วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา บอกชื่อและคำศัพท์ง่าย ๆ เกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย

3.5 บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคง่าย ๆ ของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

3.6 บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

3.7 ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

3.8 ใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว

3.9 มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟังและการพูด) ตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และเวลาว่างภายในวงคำศัพท์ประมาณ 450 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)

3.10 ใช้ประโยคคำเดียว ประโยคเดียวในการสนทนาโต้ตอบตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน

2.2 เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาเวียดนามและหลักสูตรภาษาเวียดนามเบื้องต้นเพื่อการสื่อสาร

2.2.1 ความเป็นมาของภาษาเวียดนาม

ภาษาเวียดนามเป็นภาษาประจำชาติและเป็นภาษาราชการของประเทศเวียดนาม ซึ่งเป็นภาษาของชาวเหวียด (Việt) หรือชาวกิ่ง (Kinh) นักวิจัยทางภาษาศาสตร์กล่าวว่า ภาษาเวียดนามเป็นภาษาในตระกูลเดียวกับภาษาตระกูลมอญ – เขมร

สมัยก่อนเวียดนามใช้ระบบตัวอักษรแบบจีน ที่เรียกว่า จื ฮ้าน (Chữ Hán) ซึ่งเป็นภาษาของนักปราชญ์ที่ถูกใช้เป็นภาษากลางในราชการ การศึกษา และการค้าขายกับประเทศเพื่อนบ้านอย่างจีน เกาหลี ญี่ปุ่น ต่อมาในศตวรรษที่ 9 เมื่อปราชญ์เวียดนามต้องการเขียนประวัติศาสตร์ และวรรณกรรม จึงมีการนำตัวอักษรจีนมาใช้แทนเสียงในภาษาเวียดนาม โดยมีการเพิ่มสัญลักษณ์บางอย่างเข้าไปเพื่อให้คนจีนอ่านไม่ออก ตัวอักษรแบบนี้เรียกว่า จื นม (Chữ Nôm) ต่อมาในช่วงศตวรรษที่ 17 มีชาวตะวันตกที่ชื่อว่ามิชชันนารี ได้เข้ามาคิดค้นอักษรโรมันแทนให้อักษรแบบจีน และอักษรที่เกิดขึ้นมาในนี้เรียกว่า จื ก๊วก หงือ (chữ quốc ngữ) ในระยะเวลาต่อมา เวียดนามตกอยู่ภายใต้ของฝรั่งเศส พร้อมกับการเข้ามาของลัทธิล่าอาณานิคมฝรั่งเศส จึงทำให้ จื ก๊วก หงือ ได้รับความนิยมมากขึ้น โดยเริ่มมีบทบาทในการเมือง การปกครอง รัฐบาลอาณานิคม สนับสนุนให้ผู้ที่สามารถใช้ภาษาฝรั่งเศสและ จื ก๊วก หงือ ได้เข้าไปทำงานราชการ จึงทำให้อักษรฮ้านเสื่อมความนิยมและค่อย ๆ หายไป หลังจากนั้น จื ก๊วก หงือ ก็เป็นเครื่องมือสำคัญในการปฏิวัติ และกอบกู้ประเทศเวียดนามของพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม เพื่อต่อต้านและขับไล่ประเทศอาณานิคม (Phan Ngọc, 2013)

2.2.2 ลักษณะของภาษาเวียดนาม

ภาษาเวียดนามเป็นภาษาของกลุ่มชาวกิง ซึ่งเป็นภาษาราชการของสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม นอกจากนั้นภาษาเวียดนามยังเป็นภาษาที่สองของบรรดากลุ่มชาติพันธุ์ที่อยู่ในประเทศเวียดนาม ภาษาเวียดนามอยู่ในกลุ่มภาษาตระกูลออสโตรเอเชียติก

ภาษาเวียดนามมีลักษณะเป็นคำโดดเช่นเดียวกับภาษาไทย ภาษาจีน และภาษาในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อื่น ๆ แต่ภาษาเวียดนามยังมีคำสองพยางค์จำนวนมาก พยัญชนะของภาษาเวียดนามมีทั้งหมด 29 รูป รวมทั้งพยัญชนะเดี่ยวและสระเดี่ยว ส่วนระบบวรรณยุกต์ของภาษาเวียดนาม ประกอบด้วย 5 รูป หรือภาษาเวียดนามเรียกว่า แทง (thanh) และ 6 เสียง ได้แก่ แทงบั้ง (thanh bâng) แทงเหวียน (thanh huyền) แทงหอย (thanh hỏi) แทงหงะ (thanh ngã) แทงซัค (thanh sắc) และแทงหนั่ง (thanh nặng) เครื่องหมายที่กำกับวรรณยุกต์จะเขียนเหนือหรือใต้สระ (Nguyễn Việt Hương, 2014)

พยัญชนะของภาษาเวียดนามมีทั้งหมด 29 รูป ได้แสดงตามตารางที่ 2.1 ดังนี้

ตารางที่ 2.1 ตัวอักษรภาษาเวียดนาม 29 รูป (Đặng Thị Lanh, Hoàng Cao Cương & Trần Thị Minh Phương, 2014)

ลำดับ	ตัวพิมพ์ใหญ่	ตัวพิมพ์เล็ก	เสียงคำสะกดภาษา เวียดนาม	เสียงคำสะกด ภาษาไทย
1	A	a	a	อา
2	Ă	ă	ă	อ๊า
3	Â	â	â	เอื้อ
4	B	b	bờ	เบ่อ
5	C	c	cờ	เก่อ
6	D	d	dờ	เหย่อ
7	Đ	đ	đờ	เด่อ
8	E	e	e	แเอ
9	Ê	ê	ê	เอ
10	G	g	gờ	เก่อ (เสียงนาสิก)
11	H	h	hờ	เห่อ
12	I	i	i	อี
13	K	k	ka	กา
14	L	l	lờ	เหล่อ
15	M	m	mờ	เหม่อ
16	N	n	nờ	เหน่อ
17	O	o	o	ออ

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

ลำดับ	ตัวพิมพ์ใหญ่	ตัวพิมพ์เล็ก	เสียงคำสะกดภาษา เวียดนาม	เสียงคำสะกด ภาษาไทย
18	Ô	ô	ô	โอ
19	Ơ	ơ	ơ	เออ
20	P	p	pờ	เป่อ
21	Q	q	quờ	กั๋ว
22	R	r	rờ	เหร่อ
23	S	s	sờ	เส่อ
24	T	t	tờ	เต่อ
25	U	u	u	อู
26	Ư	ư	ư	อื๋อ
27	V	v	vờ	เหว่อ
28	X	x	xờ	เส่อ
29	Y	y	y	อี

ในภาษาเวียดนามพยัญชนะเดี่ยวมี 17 รูป และสระเดี่ยวมี 12 รูป โดยพยัญชนะเดี่ยวแสดงตามตารางที่ 2.2 ดังนี้

ตารางที่ 2.2 พยัญชนะเดี่ยวภาษาเวียดนาม 17 รูป (Đặng Thị Lanh, Hoàng Cao Cương & Trần Thị Minh Phương, 2014)

ลำดับ	ตัวพิมพ์ใหญ่	ตัวพิมพ์เล็ก	เสียงคำสะกดภาษา เวียดนาม	เสียงคำสะกด ภาษาไทย
1	B	b	bờ	เบ่อ
2	C	c	cờ	เก่อ
3	D	d	dờ	เหย่อ
4	Đ	đ	đờ	เด่อ
5	G	g	gờ	เก่อ
6	H	h	hờ	เห่อ
7	K	k	ka	กา
8	L	l	lờ	เหล่อ
9	M	m	mờ	เหม่อ
10	N	n	nờ	เหน่อ
11	P	p	pờ	เป่อ
12	Q	q	quờ	เก่อ
13	R	r	rờ	หเร่อ
14	S	s	sờ	เส่อ
15	T	t	tờ	เต่อ
16	V	v	vờ	เหว่อ
17	X	x	xờ	เส่อ

ตารางที่ 2.3 สระเดี่ยวภาษาเวียดนาม 12 รูป (Đặng Thị Lanh, Hoàng Cao Cương & Trần Thị Minh Phương, 2014)

ลำดับ	ตัวพิมพ์ใหญ่	ตัวพิมพ์เล็ก	เสียงคำสะกดภาษา เวียดนาม	เสียงคำสะกด ภาษาไทย
1	A	a	a	อา
2	Ă	ă	ă	อ๊า
3	Â	â	â	เอื้อ
4	E	e	e	แอ
5	Ê	ê	ê	เอ
6	I	i	i	อี้
7	O	o	o	ออ
8	Ô	ô	ô	โไ
9	Ơ	ơ	ơ	เออ
10	U	u	u	อู
11	Ư	ư	ư	อื้อ
12	Y	y	y	อี้

ในภาษาเวียดนามพยัญชนะผสมมี 11 รูป และสระผสมมี 8 รูป โดยพยัญชนะเดี่ยวแสดงตามตารางที่ 5 ดังนี้

ตารางที่ 2.4 พยัญชนะผสมภาษาเวียดนาม 11 รูป (Đặng Thị Lanh, Hoàng Cao Cương & Trần Thị Minh Phương, 2014)

ลำดับ	พยัญชนะ ผสม	เสียงคำสะกดภาษา เวียดนาม	เสียงคำสะกด ภาษาไทย	ตัวอย่าง
1	ch	chờ	แจ๋	Cha, chà, chú , chả, chã, chị
2	tr	trờ	เญ๋	tre, trà, trí, trả, trể, trị

ตารางที่ 2.4 (ต่อ)

ลำดับ	พยัญชนะ ผสม	เสียงคำสะกดภาษา เวียดนาม	เสียงคำสะกด ภาษาไทย	ตัวอย่าง
3	gh	gờ	เก๋อ	ghi
4	gi	gi	ยี	gia, già, giá, giã, giọ
5	kh	khờ	เข๋อ	kha, khà, khá, khá, khã, khi
6	ng	ngờ	เหง๋อ	nga, ngà, ngá, ngã, ngọ
7	ngh	ngờ	เหง๋อ	nghi, nghi
8	nh	nhờ	เหญ๋อ	nha, nhà, nhá, nhả, nhã, nhạ
9	ph	phờ	เฟ๋อ	pha, phà, phá, phả, phũ, phệ
10	th	thờ	เถ๋อ	tha, thà, thấ, thả, thũ, thọ
11	qu	quờ	เก๋อ	Qua, quà, quá, quả, quạ

ตารางที่ 2.5 สระผสมภาษาเวียดนาม 8 รูป (Đặng Thị Lanh, Hoàng Cao Cương & Trần Thị Minh Phương, 2014)

ลำดับ	พยัญชนะ ผสม	เสียง คำสะกด ภาษา เวียดนาม	เสียงคำสะกด ภาษาไทย	ตัวอย่าง
1	ia	ia	เอีย	bia, bìa, bí, bí, bĩa, bĩa
2	iê	iê	เอีย (อี-เอ)	biên, biên, biễn, biễn, biễn, biện

ตารางที่ 2.5 (ต่อ)

ลำดับ	พยัญชนะ ผสม	เสียงคำสะกด ภาษาเวียดนาม	เสียงคำสะกด ภาษาไทย	ตัวอย่าง
3	ai	ai	อาย	bai, bài, báí, bảí, bảĩ, bại
4	ay	ay	ไอ	bay, bày, báý, bảý, bảỹ, bãy, bạy
5	ua	ua	เอือ	thua, thũa, núa , thũa, bũa, nhũa
6	uơ	uơ	เอือ (เอือ -เออ)	tương,tuớng, tuởng, luớng, tuợng
7	ua	ua	อัว	mua,mũa, múa, tũa, đũa, lụa
8	uô	uô	อัว (อู-โอ)	buôn, buồn, muốt, đũa, muốĩ, muộĩ

ระบบวรรณยุกต์ภาษาเวียดนามมีทั้งหมด 5 รูป หรือภาษาเวียดนามเรียกว่า thanh (thanh) และ 6 เสียง

ตารางที่ 2.6 ระบบวรรณยุกต์ภาษาเวียดนาม 5 รูป และ 6 เสียง (Đặng Thị Lanh, Hoàng Cao Cương & Trần Thị Minh Phương, 2014)

ลำดับ	รูป	ตำแหน่ง ของ วรรณยุกต์	เสียงภาษา เวียดนาม	เสียง ภาษาไทย	ตัวอย่าง
1			bằng	บั่ง	ba, ca, la, ma

ตารางที่ 2.6 (ต่อ)

ลำดับ	รูป	ตำแหน่ง ของ วรรณยุกต์	เสียงภาษา เวียดนาม	เสียง ภาษาไทย	ตัวอย่าง
2	\	<u> </u>	huyền	เหวี่ยน	bà, cà, mà, là
3	?	<u> ?</u>	hỏi	หอย	bả, cả, lá, mã
4	/	<u> /</u>	sắc	ซັก	bá, cá, lá, má
5	~	<u> ~</u>	ngã	หงะ	bã, mã, lã, tã
6	.	<u> .</u>	nặng	หนั่ง	bạ, mạ, lạ, tạ

การใช้บุรุษสรรพนามภาษาเวียดนามถูกต้องตามสถานการณ์การสื่อสาร โดยต้องคำนึงถึงอายุของผู้พูดและผู้ฟัง เพื่อเลือกใช้สรรพนามให้เหมาะสม ซึ่งการใช้สรรพนามสามารถแสดงได้ตามตารางที่ 2.7 ดังนี้

ตารางที่ 2.7 การใช้สรรพนามภาษาเวียดนาม (Đặng Thị Lanh, Hoàng Cao Cương & Trần Thị Minh Phương, 2014)

สรรพนามบุรุษที่ 1	สรรพนามบุรุษที่ 2		
	วัยของคู่สนทนา	เพศ	
		ชาย	หญิง
Cháu	ผู้สูงอายุ	Ông	Bà
	ผู้ที่มีอายุมากกว่าพ่อแม่ของผู้พูด	Bác	Bá
	ผู้ที่มีอายุน้อยกว่าพ่อแม่ของผู้พูด	Chú	Cô
Em	ผู้ที่มีอายุใกล้เคียงกัน	Anh	Chị
Tớ / Tôi	ผู้ที่มีอายุเท่ากัน	Bạn	
Anh / Chị	ผู้ที่มีอายุน้อยกว่า	Em	

2.2.3 หลักสูตรภาษาเวียดนามเบื้องต้นเพื่อการสื่อสาร

1. จุดมุ่งหมาย

- 1.1 หลักสูตรภาษาเวียดนามเบื้องต้นเพื่อการสื่อสารมีจุดมุ่งหมายสำคัญ
- 1.2 เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารภาษาเวียดนามได้ในระดับเบื้องต้น
- 1.3 เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจวัฒนธรรมของชาวเวียดนาม
- 1.4 เพื่อให้ผู้เรียนได้นำความรู้ที่ได้เรียนไปเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ภาษา

เวียดนามด้วยตนเอง

2. หลักการ

- 2.1 หลักสูตรภาษาเวียดนามเบื้องต้นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
- 2.2 จัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน
- 2.3 เน้นการจัดการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารที่ใช้ในชีวิตประจำวัน
- 2.4 ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาและวัฒนธรรม

เวียดนาม

3. เนื้อหา

เนื้อหาของหลักสูตรภาษาเวียดนามเบื้องต้นเพื่อการสื่อสารประกอบด้วย ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับภาษาเวียดนาม เช่น ตัวอักษร พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และในการออกเสียง หลังจากนั้นผู้เรียนจะเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว เช่น การให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ๆ และครอบครัว แสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือจากคนอื่น ทั้งนี้จะเหมาะสมสำหรับผู้เริ่มเรียน

ภาษาเวียดนาม ซึ่งเป็นภาษาที่ไม่ได้จัดเป็นวิชาบังคับในสถานศึกษา นอกจากนั้นยังช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเวียดนามในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้

4. มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐานการฟัง

1. แยกแยะความแตกต่างของเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ในคำพยางค์เดี่ยวและคำหลายพยางค์
2. บอกความหมายของคำที่ใช้บ่อย ๆ และข้อความสั้น ๆ ในบริบทที่ไม่ซับซ้อน
3. จับใจความสำคัญจากข้อความ บทสนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน

มาตรฐานการพูด

1. พูดคำหรือข้อความสั้น ๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวันในสถานการณ์ต่าง ๆ
2. พูดแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึก และความต้องการในชีวิตประจำวัน
3. ใช้น้ำเสียงและกิริยาท่าทางประกอบการพูดที่เหมาะสมตามวัฒนธรรมเวียดนาม
4. ใช้ถ้อยคำภาษาได้ถูกต้อง เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล

มาตรฐานการอ่าน

1. เข้าใจความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค และข้อความสั้น ๆ ที่อ่านตามบริบท
2. เข้าใจความสำคัญของข้อความ หรือเรื่องที่ไม่ซับซ้อน
3. นำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

มาตรฐานการเขียน

1. เขียนคำและข้อความสั้น ๆ ตามระบบการเขียนภาษาเวียดนาม
2. เขียนสะกดคำระดับพื้นฐานโดยใช้พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ประสมเป็นคำได้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์เชิงภาษา
3. เขียนบันทึกประจำวัน และเรื่องราวอย่างง่าย ๆ ในชีวิตประจำวัน

5. ผลการเรียนรู้

หลักสูตรภาษาเวียดนามเบื้องต้นเพื่อการสื่อสารได้กำหนดผลการเรียนรู้ไว้ดังนี้

- 5.1 ระบุตัวอักษร วรรณยุกต์ เสียง การอ่านออกเสียงและสะกดคำง่าย ๆ ให้ถูกต้อง

5.2 พุดโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคลได้อย่างถูกต้อง

5.3 พุดโต้ตอบในการแสดงความต้องการของตนเอง และขอความช่วยเหลือจากคนอื่นเป็นภาษาเวียดนาม

2.2.4 การจัดการเรียนรู้ภาษาเวียดนาม

มาย หงอก จื่อ และจิ่ง เกิม ลาน (Mai Ngọc Chừ & Trịnh Cẩm Lan, 2010) ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้ภาษาเวียดนามสำหรับผู้เริ่มเรียนไว้ดังนี้ ผู้สอนต้องคำนึงถึงประเด็นสำคัญ 3 ประเด็นนี้

1. แนะนำพยัญชนะและวิธีการออกเสียงของภาษาเวียดนาม เนื่องจากตัวอักษรภาษาเวียดนามมีลักษณะเหมือนกับตัวอักษรลาติน ดังนั้นในช่วงเริ่มเรียนภาษาเวียดนาม ถ้าผู้เรียนไม่ได้แนะนำเกี่ยวกับวิธีการออกเสียงภาษาเวียดนาม เวลาออกเสียงหรือสะกดคำผู้เรียนก็คำนึงถึงวิธีการออกเสียงภาษาอังกฤษแล้วออกเสียงตามนั้น จึงทำให้การเรียนภาษาเวียดนามจะผิดตั้งแต่เริ่มแรก

2. แนะนำระบบเสียงวรรณยุกต์ของภาษาเวียดนาม

3. ต้องการฝึกให้ผู้เรียนออกเสียงสระผสม และพยัญชนะผสมให้มากที่สุด

เหงียน แอง เกิว (Nguyễn Anh Quế, 2000) กล่าวว่า ผู้สอนต้องเอื้อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสพัฒนาทักษะทางภาษา โดยก่อนอื่นจะเป็นทักษะการฟังและทักษะการพูด ต่อมาจึงเป็นทักษะการอ่านและการเขียน นอกจากนั้นผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ตั้งคำถาม เนื่องจากมีผู้เรียนหลายคนอาจสามารถตอบคำถามได้ดี แต่ยังขาดทักษะในการตั้งคำถาม ผู้สอนควรทบทวนคำที่มีการออกเสียงยาก และช่วยแก้ไขทันทีเมื่อผู้เรียนออกเสียงคำเหล่านั้นผิด ผู้สอนไม่ควรพึ่งพาตำราหรือเอกสารตลอดเวลาในระหว่างการเรียนการสอน ควรมีการเพิ่มเติมความรู้ หรือคำศัพท์ใหม่ ๆ ที่ไม่มีอยู่ในหนังสือเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียน ทำผู้เรียนไม่เกิดความเบื่อหน่าย และเหมาะสมกับศักยภาพของผู้เรียน

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ภาษาเวียดนามควรเป็นไปตามขั้นตอน เริ่มจากง่ายไปสู่ยาก สำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาเวียดนามก็ต้องเริ่มจากการสอนตัวอักษร พยัญชนะ สระและระบบวรรณยุกต์ก่อน ซึ่งผู้สอนต้องสอนให้ผู้เรียนออกเสียงได้ถูกต้อง โดยสอนให้ผู้เรียนออกเสียงซ้ำ ๆ แล้วค่อยเร็วขึ้น และควรให้ผู้เรียนได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ที่ไม่ระบุในตำรา เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในเวลาเรียนและเหมาะสมกับศักยภาพของผู้เรียน ไม่ควรเน้นไวยากรณ์มากเกินไป เพราะจะทำให้ผู้เรียนกังวลในการฝึกฝนและเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน

2.2.5 งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาเวียดนามและการจัดการเรียนรู้ภาษาเวียดนาม

วู ถิ กิม จี (2550) ได้ศึกษาเปรียบเทียบสำนวนเวียดนามกับสำนวนไทย ผลการวิจัยพบว่า สำนวนเวียดนามที่มีความหมายตรงหรือคล้ายคลึงกับสำนวนไทย แต่สิ่งที่นำมาเปรียบเทียบเหมือนกันบางประการ มีจำนวนมากที่สุดถึง 98 สำนวน รองลงมาคือสำนวนเวียดนามที่มีความหมาย

ตรงกันหรือคล้ายคลึงกับสำนวนไทย แต่สิ่งที่นำมาเปรียบเทียบต่างกัน มีทั้งหมด 67 สำนวน และที่พบน้อยที่สุด ได้แก่ สำนวนเวียดนามและสำนวนไทยที่มีความหมายตรงกันหรือคล้ายคลึงกัน และสิ่งที่นำมาเปรียบเทียบเหมือนกันซึ่งมีจำนวน 40 คน

เอมพิกา ฉัญญาลักษณ์ศิริ (2557) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาเลิร์นนิ่งออบเจกต์ออนไลน์ เรื่องจำนวนนับภาษาเวียดนามสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 48 ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนกัลยาณวัตร และผลการวิจัยพบว่า 1) เลิร์นนิ่งออบเจกต์ออนไลน์ เรื่องจำนวนนับภาษาเวียดนามมีประสิทธิภาพ 93.67/96.600 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 2) คะแนนทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยเลิร์นนิ่งออบเจกต์ออนไลน์ สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อเลิร์นนิ่งออบเจกต์ออนไลน์ อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.27

ฉะฉิน ธิ กวุ่นห์ ขาง (2557) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรภาษาเวียดนามเบื้องต้น โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี จำนวน 37 คน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามหลักสูตรภาษาเวียดนามเบื้องต้นพัฒนาขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเจตคติต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้หลักสูตรภาษาเวียดนามเบื้องต้นหลังการทดลองใช้หลักสูตรอยู่ในระดับดีมาก

พิภา ดินห์ วัน (2559) ได้ศึกษาการพัฒนาหลักสูตรภาษาเวียดนามเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับชาวไทย กลุ่มเป้าหมายการวิจัยจำนวน 30 คน โดยเลือกอย่างเจาะจงจากคนไทยที่ไม่เคยเรียนภาษาเวียดนาม ผลการวิจัย พบว่า 1) ประสิทธิภาพของหลักสูตรภาษาเวียดนามเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับชาวไทย มีประสิทธิภาพ E1/ E2 เท่ากับ 81.92/85.40 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่กำหนดไว้ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนใช้หลักสูตรภาษาเวียดนามเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับชาวไทยมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อหลักสูตร โดยภาพรวมอยู่ในระดับพอใจมากที่สุด และผู้เรียนเห็นว่า ควรมีการจัดกิจกรรมแลกเปลี่ยนประสบการณ์ด้านภาษาที่ประเทศเวียดนาม

เหงียน ธิ ถี เจิว (2559) ได้ศึกษาเรื่องลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมที่สะท้อนจากการใช้คำเรียกบุคคลที่สาม สำหรับผู้หญิงในนิยายเวียดนาม พ.ศ. 2473-2553 ผลการวิจัยพบว่า คำเรียกบุคคลที่สาม สำหรับผู้หญิงในนิยายเวียดนาม พ.ศ. 2473-2553 สะท้อนให้เห็นลักษณะทางด้านสังคมและวัฒนธรรมของเวียดนามหลายประการอย่างชัดเจน อาทิ บทบาทของผู้หญิงใน

สังคม การแบ่งแยกชนชั้นในสังคม ตลอดจนวัฒนธรรมต่าง ๆ ของคนเวียดนาม ซึ่งเปลี่ยนแปลงตามกาลเวลา

เวือง ที แหล่ง (2559) ได้ศึกษาการพัฒนาหลักสูตรภาษาเวียดนามเบื้องต้นเพื่อการสื่อสาร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านระกาย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครราชสีมา เขต 1 จำนวน 22 คน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังจากการใช้หลักสูตรมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 30.68 คิดเป็นร้อยละ 76.66 ซึ่งอยู่ในระดับดี และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรอยู่ในระดับมากที่สุด

2.3 เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

2.3.1 ความเป็นมาและความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

1. ความเป็นมาของการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เป็นการจัดการเรียนรู้พัฒนาโดยนักจิตวิทยาชาวอเมริกัน ชื่อ อัชเชอร์ (Asher) ซึ่ง ริชาร์ด และรอดเจอร์ส (Richards and Rodgers, 1995) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ภาษาโดยวิธีการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total physical response) หมายถึง วิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาที่มีความเกี่ยวเนื่องกันระหว่างคำพูดกับกิริยาท่าทาง โดยผู้สอนจะออกคำสั่ง และผู้เรียนปฏิบัติตาม หากผู้เรียนคนใดมีความพร้อมก็สามารถเป็นผู้ออกคำสั่งได้ แล้วให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม ตามรายงานของจอห์น ลอสัน (John Lawson)

อัชเชอร์ (Asher, 1979) กล่าวว่า สาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นคือ ปัญหาในกระบวนการเรียนการสอนเป็นสำคัญ จากสาเหตุนี้ อัชเชอร์จึงพยายามค้นหาวิธีเพื่อช่วยให้การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น แนวคิดการจัดการเรียนรู้ภาษาโดยวิธีการแบบตอบสนองด้วยท่าทางได้มาจากธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กทารก โดยก่อนที่เด็กสามารถพูดออกมาเป็นคำได้ เขาจะต้องผ่านประสบการณ์ในการฟังมาอย่างมากมายก่อน ในขั้นแรกเด็กจะค่อย ๆ ลอกแบบการใช้ภาษาด้วยการสื่อความหมาย โดยการใช้วิธีต่าง ๆ ของร่างกาย เช่น การมอง การหัวเราะ เป็นต้น

การรับรู้ภาษาของเด็กทารกในระยะแรกจะต้องค่อยเป็นค่อยไป การจัดการเรียนรู้โดยวิธีบอกหรืออธิบายไม่เพียงพอ เพราะเด็กจะเรียนรู้จากการได้รับประสบการณ์ตรงจากการศึกษาธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ ที่ใช้วิธีการสื่อความหมายด้วยภาษาทางร่างกาย และนำมาทดลองกับการจัดการเรียนรู้ภาษาที่สองพบว่า การจัดการเรียนรู้ภาษาโดยวิธีการแบบตอบสนองด้วยท่าทางนี้สามารถใช้อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสำหรับการสอนทุกภาษา ทุกเพศ ทุกวัย และทุกระดับ

2. ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

อาชเชอร์ (Asher, 1979) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ด้วยการตอบสนองด้วยท่าทาง คือการเรียนภาษาที่ไม่ใช่ภาษาแม่หรือเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ โดยมีการเรียนรู้เช่นเดียวกับการเรียนรู้ของเด็กทารก เมื่อมีการพูดซ้ำ ๆ เด็กก็จะเข้าใจ ต่อมาเมื่อร่างกายพร้อมเด็กก็จะพูดออกมาได้เช่นกัน ถึงแม้ในช่วงแรก ๆ โครงสร้างทางภาษาจะไม่สมบูรณ์แบบ แต่หากมีการใส่ข้อมูลเข้าไปอย่างสม่ำเสมอ ผู้เรียนก็จะเกิดพัฒนาการทางภาษาในที่สุด

ริชาร์ด และรอดเจอร์ส (Richards and Rodgers, 1995) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เป็นวิธีที่เหมาะสมกับการจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยผู้สอนเป็นผู้ออกคำสั่งหรือประโยคคำสั่ง แล้วให้ผู้เรียนตอบสนองด้วยการแสดงท่าทาง และยังคงกล่าวเสริมว่าการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เป็นวิธีจัดการเรียนรู้ที่น่าสนใจและเป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้ของมนุษย์

คราเชน และเทอร์เรล (Krashen and Terrell, 1983) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เป็นแนวการจัดการเรียนรู้แบบเน้นความเข้าใจ เป็นแนวการจัดการเรียนรู้ที่ให้ความสำคัญต่อการฟังเพื่อความเข้าใจ แล้วค่อยพูดสื่อสารเมื่อมีความพร้อม

นอกจากนี้ แมตติสัน (Mattisson, 2011) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เหมาะกับเด็กทุกประเภท โดยเริ่มจากความเข้าใจด้วยการฟังและแสดงท่าทาง เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบนี้จะทำให้เด็กรู้สึกสนใจ อยากเรียน และสามารถใช้ในการควบคุมชั้นเรียนได้อีกด้วย

ศุภราภรณ์ วงศ์ชัยวาลย์ (2559) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นรูปแบบการเรียนการสอนเหมาะสมกับการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนฟังแล้วปฏิบัติตาม เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของสิ่งที่ได้ฟังก่อน แล้วจึงจะพูด นอกจากนี้การจัดการเรียนรู้โดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ยังเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่สนุกสนาน สร้างความตื่นเต้นให้แก่ผู้เรียน ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ตรงจากการฝึกปฏิบัติ และสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

สุพินดา คำเสน (2560) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง หมายถึง การจัดการเรียนรู้โดยใช้ท่าทาง โดยผู้เรียนฟังคำสั่งจากผู้สอน แล้วผู้เรียนตอบสนองกลับมาด้วยท่าทางที่ถูกต้อง เป็นการประสานการฟังกับการใช้การเคลื่อนไหวร่างกาย และเป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมสำหรับเรียนภาษาต่างประเทศที่ไม่คุ้นเคยหรือไม่เคยเรียนมาก่อน

ศิริพร พละโชติ (2561) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง หมายถึง การจัดการเรียนรู้ภาษาที่มุ่งเน้นทักษะการฟังและการพูด โดยผู้สอนใช้ประโยคคำสั่ง

แก่ผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนได้เคลื่อนไหวทางร่างกายตอบสนองความเข้าใจต่อคำสั่งที่ได้ฟังอย่างเป็นธรรมชาติ

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง หมายถึง การจัดการเรียนรู้ภาษาที่มุ่งเน้นความสามารถด้านการฟังและการพูด โดยผู้สอนใช้คำหรือประโยคคำสั่งแก่ผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนได้เคลื่อนไหวทางร่างกาย ใช้สิ่งของ ภาพ หรือการเล่าเรื่อง เพื่อตอบสนองความเข้าใจต่อคำสั่งหรือประโยคคำสั่งที่ได้ฟังอย่างเป็นธรรมชาติ

2.3.2 หลักการสอนของวิธีการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

อัชเชอร์ (Asher, 1979) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ในขั้นแรกจะมุ่งทักษะการฟัง และตามด้วยการเคลื่อนไหว ผู้เรียนต้องฟังมากพอถึงจะพูดได้ การเรียนภาษาด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ยึดหลักทฤษฎีเบื้องต้นโดยดังนี้

1. การพูดจะพัฒนาได้หลังจากที่ผู้เรียนได้เข้าใจสิ่งที่ฟังแล้ว
2. การแสดงความเข้าใจจากสิ่งที่ได้ฟังนั้นจะทดสอบจากการเคลื่อนไหวโต้ตอบด้วยท่าทางของผู้เรียน
3. เวลาใช้ในการฝึกการฟังต้องมากพอ จึงจะทำให้ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะพูดออกมาได้

การใช้คำสั่งเป็นวิธีง่าย ๆ ที่ผู้เรียนได้เคลื่อนไหว โดยผู้สอนจะออกคำสั่งด้วยวลีสั้น ๆ ก่อน เช่น *dùng, ngòì, đi, chay*

ผู้สอนพูดประโยคคำสั่งและปฏิบัติพร้อมกับนักเรียน ด้วยวิธีกล่าวคำสั่งซ้ำ ๆ ผู้เรียนพูดตามประโยคคำสั่งและปฏิบัติ หลังจากนั้นก็จะลองปฏิบัติด้วยตนเองโดยไม่มีครูเป็นตัวอย่างอีกต่อไป การออกท่าทางเป็นสิ่งที่สำคัญมากในการออกคำสั่ง เพราะการออกท่าทางจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจง่ายขึ้นและสื่อความหมายได้ตรงที่สุด เมื่อเรียนไปได้ระยะหนึ่งแล้วประโยคคำสั่งก็มีความซับซ้อนมากขึ้นตามลำดับ เช่น *dùng lên và đi ra khỏi chỗ ngòì/dùng lên, đi tới cửa và hãy mở nó ra.*

อัชเชอร์ ยังเสนอไว้ว่าควรกำหนดจำนวนเนื้อหาที่นำมาสอนในแต่ละครั้งให้แน่นอน ในช่วงหนึ่งนักเรียนสามารถเรียนศัพท์ใหม่ได้ 12-36 คำ แต่มันก็ต้องขึ้นอยู่กับศักยภาพของผู้เรียน ผู้เรียน ความสามารถในการเรียนและระดับการฝึก

นอกจากนั้น การฝึกมาก ๆ จะเกิดความชำนาญในการฟัง การออกเสียงและสำเนียง ที่ดีมันต้องขึ้นอยู่กับสิ่งที่ถูกต้อง หากไม่ให้ผู้เรียนมีเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล ความบกพร่องก็จะมีมาก ฉะนั้นต้องให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟังให้มาก ๆ ก่อนทักษะการพูด จะทำให้ผู้เรียนพูดได้อย่างถูกต้องและมีความเชื่อมั่นในการเรียนรู้ภาษามากขึ้น เกี่ยวกับการแก้ไขข้อผิดพลาดระหว่างการเรียนรู้ภาษาและการให้ข้อมูลย้อนกลับ อัชเชอร์ มีความเห็นว่า ระหว่างการเรียนรู้ภาษาผู้สอนไม่ควร

วิพากษ์วิจารณ์ข้อบกพร่องของเด็ก ไม่ควรที่จะแก้คำผิดทุกครั้ง หากไม่ร้ายแรงนักก็ให้ผ่านไปก่อน การแก้ไขข้อผิดพลาดระหว่างการสอนภาษาควรทำอย่างสร้างสรรค์ โดยการใช้คำพูดที่เหมาะสมและให้กำลังใจแก่ผู้เรียน หากแก้คำผิดในขณะที่ผู้เรียนยังพูดไม่จบอาจทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจ และขัดขวางความก้าวหน้าที่จะแสดงออกของผู้เรียน

ดังนั้นจึงสรุปหลักการสอนของการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มี 3 ประการดังนี้

1. การสร้างความเข้าใจภาษาก่อนการพูด
2. ผู้เรียนแสดงความเข้าใจภาษาพูดด้วยท่าทาง
3. ไม่บังคับผู้เรียนพูดภาษาที่สองเมื่อยังไม่พร้อม

2.3.3 ประเภทของวิธีการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

จากแนวคิดและหลักการสอน การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ได้แบ่งเป็น 4 ประเภท (Asher, 1982) ดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้ร่างกาย (Total physical Response – Body: TPR – B)

การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ในยุคแรก ๆ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่แสดงโดยท่าทางเพียงอย่างเดียว จะเริ่มจากการฟังคำสั่ง ทำความเข้าใจ แล้วปฏิบัติท่าทางตามคำสั่งนั้น ๆ ครูให้ผู้เรียนปฏิบัติซ้ำ ๆ ประมาณ 2-3 ครั้ง จนกว่าผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้ด้วยตนเอง การปฏิบัติด้วยท่าทางเป็นสิ่งสำคัญในการสอนภาษาเพราะเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจประโยคคำสั่งได้เร็วกว่าและจดจำได้นาน ๆ ในขั้นตอนแรก ๆ ผู้สอนควรใช้คำสั่งสั้น ๆ และเข้าใจง่าย แล้วค่อย ๆ เพิ่มความยากและซับซ้อนขึ้น เช่น *đúng lên, ngồi xuống, đi đến cánh cửa và mở cửa ra,...*

2. การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้สิ่งของ (Total physical Response – Objec: TPR – O)

เรย์ และเบลน (Ray and Blaine, 2002) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้สิ่งของว่า หลังจากใช้การจัดการเรียนรู้แบบ TPR – B ได้ระยะหนึ่งแล้ว ทำให้ทั้งผู้สอนและผู้เรียนรู้สึกเบื่อหน่าย จึงได้นำเอาสิ่งของอยู่ใกล้ตัวมาเป็นสื่อในการสอนภาษา การจัดการเรียนรู้แบบนี้เรียกว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้สิ่งของ หรือเรียกสั้น ๆ ว่า TPR – O ซึ่งเป็นการนำเอาสิ่งของมาแสดงร่วมกับท่าทาง ทำให้การเรียนการสอนภาษาง่ายขึ้น โดยสามารถเพิ่มคำศัพท์ได้มากกว่าเดิม สามารถใช้ประโยคยาว ๆ และซับซ้อนมากขึ้นกว่าเดิม การจัดการเรียนรู้แบบนี้จะเริ่มจากการนำสิ่งของก่อน เช่น *Đây là cái cốc, đây là cái cốc màu xanh* จากนั้นสามารถสอนไวยากรณ์เรื่องพจน์ได้ เช่น *đây là hai cái cốc màu xanh; Nam, hãy*

đưa bút của bạn cho Nana ระหว่างการจัดการเรียนรู้ ผู้สอนสามารถหยิบสิ่งของที่อยู่กับใกล้ตัวมาเป็นสื่อเพื่อดึงความสนใจจากผู้เรียนและสามารถให้ผู้เรียนค้นหาสื่อของตนเองได้และออกมาเป็นผู้ออกคำสั่งให้เพื่อน ๆ

3. การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้รูปภาพ (Total physical Response – Picture: TPR – P)

การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้รูปภาพถูกนำมาใช้ร่วมกับการแสดงท่าทางในกระบวนการเรียนการสอนภาษา ซึ่งจะทำให้การเรียนการสอนภาษามีความซับซ้อนและตื่นเต้นมากขึ้น โดยผู้สอนจะนำรูปภาพที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนมาเชื่อมโยงกับการเรียนการสอนทำให้ผู้เรียนเข้าใจได้ง่ายขึ้น เช่น ผู้สอนเสนอ 2 รูปภาพ รูปภาพที่ 1 แสดงรูปลูกแอปเปิ้ลและคนหันหลังเดินกลับไป รูปที่ 2 แสดงรูปคนกำลังกินแอปเปิ้ล โดยผู้สอนพูดเป็นประโยคว่า “Một cô gái đang đến gần cái bàn có quả táo” แล้วยกรูปภาพที่ 1 ขึ้น ครูสอนพูดว่า “một cô gái đang ăn quả táo” และยกรูปภาพที่ 2 ในการสอนภาษาด้วยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้รูปภาพครูผู้สอนสามารถนำภาพจริงที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันมาสอน แต่รูปภาพต้องมีความเหมาะสม ถูกต้องและเชื่อมโยงกับบทเรียน

4. การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้การเล่าเรื่อง (Total physical Response – Story telling: TPR – S)

ในปี ค. ศ. 1997 เรย์ และเบลน (Ray and Blaine) ได้เพิ่มเติมวิธีสอนด้วยการเล่าเรื่อง ซึ่งเรียกว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้การเล่าเรื่อง หรือเรียกสั้น ๆ ว่า TPR – S โดย เรย์ และเบลน (Ray and Blaine) ได้แนวคิดจากทฤษฎี Natural Approach ของ คราเชน และเทอร์เรล (Krashen and Terrell) ทั้งสองคนมีความเชื่อว่า ในกระบวนการสอนภาษาที่สองนั้น ผู้สอนต้องจัดกระบวนการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถรับข้อมูลนำเข้าได้ง่ายและรวดเร็ว โดยจัดสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน จากแนวคิดดังกล่าว เรย์ และเบลน (Ray & Blaine) จึงคิดว่าการนำเสนอเรื่องราวต่าง ๆ ที่เป็นเรื่องเล่าจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากภาษาในเรื่องที่ได้อ่าน ฟังนั้น และเรย์ และเบลน (Ray and Blaine) ได้พัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้การเล่าเรื่องอีกครั้ง โดยเพิ่มขั้นตอนการอ่าน และการจัดการเรียนรู้แบบนี้จะมี 3 ขั้นตอนสำคัญดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 กำหนดความหมาย โดยผู้สอนจะใช้การแสดงท่าทางเพื่อนำเสนอความหมายของคำศัพท์ใหม่

ขั้นตอนที่ 2 การเล่าเรื่อง โดยใช้คำศัพท์ในขั้นตอนที่ 1 ถ้ามเพื่อน หรือผู้สอนจะใช้ถามนักเรียนก็ได้ เพื่อให้ได้เรื่องราวที่ผู้สอนจะนำมาเล่า

ขั้นตอนที่ 3 การอ่านและอภิปราย คือ ผู้เรียนจะเริ่มด้วยการอ่านออกเสียง และแปลเรื่องนั้น ๆ เพื่อให้เข้าใจ และเรื่องที่อภิปรายกันอาจเป็นเรื่องในบทเรียนหรือเรื่องราวจากข้างนอกที่เชื่อมโยงกับบทเรียน การจัดการเรียนรู้แบบนี้ทำให้ผู้เรียนมีบทบาทในการเรียนมากขึ้น เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถทำกิจกรรมได้ด้วยตนเอง โดยผู้สอนจะเป็นผู้นำทาง และเรื่องที่น่าสนใจควรเป็นเรื่องใกล้ตัว น่าสนใจและเข้าใจง่าย เพื่อดึงความสนใจจากผู้เรียน และทำให้ผู้เรียนรู้สึกการเรียนภาษามีคุณค่า

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะใช้ทั้ง 4 ประเภทในการจัดการเรียนการสอน โดยสอนแต่ละครั้งใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ครั้งละไม่น้อยกว่า 2 ประเภท

2.3.4 กลวิธีการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

ฟรีแมน (Freeman, 1986) กล่าวว่า กลวิธีการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ไว้ดังนี้

1. การใช้คำสั่งเพื่อกำกับพฤติกรรม

การใช้คำสั่งเป็นเทคนิคการสอนที่มีความสำคัญมากในการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพราะคำสั่งทำให้ผู้เรียนต้องปฏิบัติ การปฏิบัติตามคำสั่งมีความหมายอย่างชัดเจน โดยอชเชอร์ได้กล่าวว่า สำหรับการจัดการเรียนรู้อย่างมีชีวิตชีวา ผู้สอนจำเป็นต้องวางแผนการจัดการเรียนรู้ล่วงหน้าแล้วว่าในการเรียนแต่ละครั้งจะใช้คำใดบ้าง ถ้าผู้สอนคิดคำสั่งในขณะที่สอนจะทำให้การจัดการเรียนรู้ซ้ำไป

ในขั้นแรกเพื่อให้ผู้เรียนในห้องสามารถเข้าใจความหมายได้ชัดเจนและถูกต้อง ผู้สอนต้องปฏิบัติพร้อมกับผู้เรียนด้วย จากนั้นให้นักเรียนฟังและปฏิบัติด้วยตนเองโดยไม่มีครูเป็นตัวอย่าง การแสดงออกของผู้เรียนแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนเข้าใจหรือไม่ และเข้าใจมากเพียงใด อชเชอร์ให้ข้อเสนอแนะว่า ผู้สอนควรเรียงลำดับคำสั่งให้แตกต่างกันแต่ละครั้ง ช่วยให้ผู้เรียนนอกจากจะการปฏิบัติเป็นลำดับแล้วยังสามารถจำลำดับคำสั่งได้อีกด้วย นอกจากนั้นผู้สอนไม่ควรให้คำสั่งใหม่เร็วเกินไป ต้องให้ผู้เรียนมีเวลามากพอเพื่อที่จะทำความเข้าใจ จดจำและปฏิบัติ อชเชอร์เสนอว่า ในแต่ละครั้งควรให้คำสั่ง 3 คำสั่ง เมื่อผู้เรียนได้เข้าใจดีแล้ว จึงให้คำสั่งใหม่ต่อ

2. การสลับบทบาทของผู้เรียนและผู้สอน

ในการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง นี้ผู้เรียนได้มีโอกาสเป็นผู้ออกคำสั่งให้แก่ผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้นได้ อชเชอร์กล่าวว่า ผู้เรียนต้องการพูดหลังจากได้เรียนในระยะหนึ่งแล้ว ไม่ควรกระตุ้นให้ผู้เรียนพูดในเมื่อเขายังไม่พร้อมที่จะพูดเอง

3. การปฏิบัติตามคำสั่งที่ต่อเนื่องเป็นลำดับ

ในขั้นแรก ผู้สอนออกคำสั่ง 3 คำ เช่น ลูกขึ้น ออกจากที่นั่งและไปที่ประตู เมื่อผู้เรียนเรียนภาษามากขึ้น ผู้สอนก็จะให้คำสั่งมากขึ้นและเป็นขั้นตอนที่ต่อเนื่อง เช่น

- Lấy bút ra
- Lấy một tờ giấy ra
- Viết một lá thư
- Gấp lá thư lại
- Đặt lá thư vào trong phong bì
- Niêm phong phong bì
- Viết địa chỉ trên phong bì
- Dán tem lên phong bì
- Gửi thư

คำสั่งที่ต่อเนื่องกันเป็นลำดับเหมือนที่กล่าวไว้ข้างบน เรียกว่า Action Sequence กิจกรรมประจำวันหลาย ๆ อย่าง เช่น การเขียนใบลาเรียน สามารถนำมาเป็นขั้นตอนตามลำดับ เพื่อใช้ในการออกคำสั่งให้ผู้เรียนปฏิบัติตามได้

2.3.5 การสร้างกิจกรรมตามวิธีการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

อัชเชอร์ (Asher, 1979) ได้กล่าว หลักสำคัญของการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง คือ การจัดการเรียนรู้ด้วยประโยคคำสั่งภาษาอังกฤษ พร้อมทั้งแสดงท่าทางของคำரியานเพื่อปฏิบัติตามคำสั่งนั้น ๆ ซ้ำประมาณ 2-3 ครั้ง ให้ผู้เรียนปฏิบัติตามจนสามารถปฏิบัติด้วยตนเองโดยไม่มีแบบจากผู้สอน

ลำดับขั้นตอนการสอนมีรายละเอียดดังนี้

1. ชี้นำและทบทวนบทเรียน โดยผู้สอนพูดประโยคคำสั่งภาษาอังกฤษพร้อมกับแสดงท่าทางประกอบคำสั่ง 2-3 ครั้ง นักเรียนฟังและปฏิบัติไปพร้อม ๆ กับครู
2. ชี้นำปฏิบัติ ผู้สอนสั่งให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง โดยไม่ต้องดูแบบอย่างจากผู้สอน ผู้สอนสังเกตว่า ถ้าผู้เรียนปฏิบัติไม่ถูกต้องให้กลับไปทำกิจกรรมในขั้นที่ 1 ใหม่
3. ชี้นำประเมินการปฏิบัติ และให้ข้อมูลย้อนกลับ ผู้สอนประเมินการปฏิบัติของผู้เรียนด้วยการสังเกต และแสดงให้นักเรียนทราบถึงผลการปฏิบัติทุกระยะของการปฏิบัติกิจกรรมของผู้เรียน
4. ชี้นำกิจกรรม และชี้แนะประเมินผลการเรียนรู้ ผู้สอนให้ผู้เรียนทำกิจกรรม ซึ่งได้แก่ การเล่นเกม การแสดงท่าทางประกอบเพลง การแสดงบทบาทสมมติ และการทำแบบฝึกหัดเสริมท้ายบทเรียน เป็นต้น

สุพินดา คำเสน (2560) กล่าวว่า สำหรับผู้เรียนหรือผู้เรียนที่สื่อสารคุ้นเคยกับภาษาอื่น ๆ มาก่อน แล้วเริ่มต้นเรียนภาษาใหม่หรือภาษาที่ไม่คุ้นเคย การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วย

ท่าทาง เป็นการฝึกทักษะทางภาษาโดยเริ่มต้นจากทักษะการฟังก่อนพูด โดยใช้การตอบสนองต่อความเข้าใจ โดยมีวิธีการสอน 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นนำและทบทวน ผู้สอนทบทวนคำศัพท์เดิมที่เรียนไปแล้ว จากนั้นผู้สอนบอกจุดประสงค์การเรียนรู้แก่ผู้เรียน

ขั้นปฏิบัติ ผู้สอนพูดประโยคคำสั่งหรือคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นพร้อมกับแสดงท่าทางประกอบคำสั่ง 2-3 ครั้ง ผู้เรียนฟังและปฏิบัติไปพร้อม ๆ กับผู้สอน จากนั้นผู้สอนสั่งให้ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่ง โดยไม่ต้องดูแบบอย่างจากผู้สอน ผู้สอนสังเกตว่า ถ้าผู้เรียนปฏิบัติไม่ถูกต้องให้กลับไปทำใหม่

ขั้นประเมินการปฏิบัติ และให้ข้อมูลย้อนกลับ ผู้สอนประเมินการปฏิบัติของผู้เรียนด้วยการสังเกต และแสดงให้เห็นผู้เรียนทราบถึงผลการปฏิบัติทุกระยะของการปฏิบัติกิจกรรมของผู้เรียน

ขั้นกิจกรรม และประเมินการเรียนรู้ ผู้สอนให้ผู้เรียนทำกิจกรรม ซึ่งได้แก่การเล่น เกม การแสดงท่าทางประกอบเพลง การแสดงบทบาทสมมติ และการทำแบบฝึกหัดเสริมท้ายบทเรียน เป็นต้น

ขั้นทบทวน ผู้สอนและผู้เรียนทบทวนคำสั่งหรือคำศัพท์ที่เรียนร่วมกัน
 วรรณรี คำปัญญา (2558) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางให้ความสำคัญกับการนำเสนอคำศัพท์ด้วยท่าทาง รูปภาพ ตั้งแต่เริ่มต้นเป็นส่วนสำคัญที่จะช่วยเสริมสร้างความเข้าใจให้แก่ผู้เรียน อีกทั้งการตอบคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง จะทำให้ผู้เรียนค่อย ๆ พัฒนาความสามารถในการฟังจนสามารถเข้าใจในความหมาย สามารถเล่าเรื่องประกอบท่าทางได้เองในที่สุด และขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีรายละเอียดดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ผู้สอนทำการนำเสนอภาพตัวละคร ฉาก คำศัพท์ใหม่ หรือสถานการณ์ที่ในนิทาน ผู้สอนติดภาพไว้ที่กระดาน หลังจากนั้นผู้สอนถามคำถาม Yes/No Questions เกี่ยวกับรูปภาพ เพื่อให้ผู้เรียนสังเกตภาพและเดาความหมาย หลังจากนั้นผู้สอนออกเสียงคำศัพท์ให้ผู้เรียนฟัง ผู้สอนอ่านประโยคตัวอย่างให้ฟังพร้อมกับแสดงท่าทางประกอบ และให้ผู้เรียนทำตาม หากผู้เรียนไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์นั้นผู้สอนจะเขียนความหมายภาษาไทยกำกับไว้บนกระดาน

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นปฏิบัติ ผู้สอนเล่านิทานให้ผู้เรียนฟังที่ละย่อหน้า ในระหว่างที่เล่าผู้สอนใช้เทคนิคการแสดงท่าทางประกอบการเล่าเรื่องเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องที่ฟัง รวมถึงใช้รูปภาพ ใช้น้ำเสียงและสีหน้าในขณะที่เล่า

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นฝึก หลังจากให้ผู้สอนเล่าเรื่องพร้อมกับแสดงท่าทางจบไปหนึ่งรอบ ผู้สอนเล่านิทานประกอบท่าทางอีกครั้ง แต่ในรอบนี้ให้ผู้เรียนเป็นผู้แสดงท่าทางตามเนื้อเรื่องที่ครูเล่าไปที่ละประโยคด้วย หลังจากนั้นผู้สอนแจกเนื้อเรื่องให้ผู้เรียนอ่านในใจแล้วแสดงท่าทางประกอบในระหว่างอ่านเรื่อง

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นนำไปใช้ ผู้สอนให้ผู้เรียนจับคู่กับเพื่อน สลับบทบาทกันเป็นผู้เล่าและผู้แสดงท่าทาง หลังจากนั้นผู้สอนและผู้เรียนทำการอภิปรายเกี่ยวกับตัวละครและสถานการณ์ พร้อมทั้งบอกเหตุผลนั้น ๆ เกี่ยวกับตัวละครที่ชอบหรือไม่ชอบ ผู้สอนให้ผู้เรียนทำแบบฝึกเกี่ยวกับเนื้อเรื่องและคำศัพท์ เพื่อเน้นย้ำความเข้าใจในเนื้อหานิทาน เมื่อเรียนนิทานจบหนึ่งเรื่องให้ผู้เรียนจับคู่กันออกมาเล่านิทานประกอบท่าทาง โดยเล่าเรื่องย่อตามความเข้าใจของตนอีกครั้งหนึ่ง พร้อมทั้งแต่งตอนจบของนิทานชิ้นใหม่

ปทิตตา ดิวังค์ (2557) กล่าวว่า ระดับประถมศึกษาซึ่งเป็นระดับต้นในการเรียนภาษา สามารถใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางได้ทั้ง 5 ขั้นตอน คือ ขั้นสาธิต (Demonstration) ขั้นกังวล (Hesitation) ขั้นทดสอบ (Test) ขั้นออกคำสั่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ (Novelty) และขั้นสลับบทบาท (Role-Reversal) ซึ่งมีลำดับขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ค่อนข้างเป็นค่อยไป ผู้สอนสาธิตให้ผู้เรียนดูและสร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียนรู้ เมื่อผู้เรียนมีความพร้อมที่จะพูดจึงจะพูดออกมา ซึ่งถือได้ว่าเป็นประสบการณ์ตรง ผู้เรียนสามารถเกิดความคงทนในการเรียนรู้โดยมีรายละเอียดดังนี้

ขั้นที่ 1 ทบทวนและนำสู่บทเรียน ผู้สอนเป็นผู้สังเกตพฤติกรรมในการถ่ายทอดความรู้ด้วยการออกคำสั่งเป็นภาษาอังกฤษ ทำซ้ำ ๆ 2-3 ครั้ง ในขณะที่ออกคำสั่งผู้สอนจะแสดงท่าทางไปด้วย ส่วนผู้เรียนแสดงท่าทางตาม

ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิบัติ ผู้เรียนเลียนแบบการกระทำและสามารถแสดงออกด้วยท่าทางนั้นโดยผู้สอนไม่ปฏิบัติหรือสาธิตให้ดูเป็นตัวอย่าง

ขั้นที่ 3 ขั้นทดสอบ ผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้เอง จนเกิดความเชื่อมั่นในการปฏิบัติสิ่งนั้นได้อย่างคล่องแคล่ว ชำนาญ โดยผู้สอนอาจออกคำสั่งให้ผู้เรียนปฏิบัติทีละคน หากผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้อย่างชัดเจนและถูกต้อง แสดงว่าผู้เรียนเกิดความเข้าใจต่อความหมายของคำเหล่านั้น

ขั้นที่ 4 ขั้นออกคำสั่งใหม่ ๆ แปลก ๆ ผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้อย่างชำนาญในสถานการณ์ที่หลากหลาย แล้วผู้เรียนจะเกิดความคิดใหม่ ๆ หรือปรับเปลี่ยนการปฏิบัติให้เป็นไปตามที่ตนต้องการ ทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะกระบวนการคิดมากขึ้น

ขั้นที่ 5 ขั้นสลับบทบาท ผู้เรียนสลับกันออกคำสั่งโดยให้เพื่อนปฏิบัติตามเพื่อสรุปลงค์ความรู้ที่ได้ หากผู้เรียนออกคำสั่งได้อย่างถูกต้องหรือสามารถตอบสนองในการออกคำสั่งของเพื่อนได้ แสดงว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

ศุภราภรณ์ วงศ์ชัชวาลย์ (2559) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับผู้เรียนในวัยเด็ก ผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมโดยใช้เกม เพลง หรือนิทาน ในขั้นตอนแรกผู้เรียนจะฟัง ดูและทำท่าทางเลียนแบบหรือแสดงบทบาทสมมติตามเรื่องราวที่ได้ฟัง ผู้เรียนจะค่อย ๆ เข้าใจภาษาแบบองค์รวม สามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์ และเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ โดยไม่รู้ตัว โดยมีรายละเอียดการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดังนี้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up) ใช้กิจกรรมเกม เพลง นิทาน การสนทนา เกี่ยวกับเหตุการณ์หรือข่าวที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน หรือเหตุการณ์ที่สอดคล้องกับบทเรียน เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัว และเกิดความสนใจต่อการเรียนรู้

ขั้นนำเสนอ (Presentation) ผู้สอนพูดประโยคคำสั่งหรือประโยคภาษาอังกฤษ พร้อมทั้งปฏิบัติตามคำสั่งนั้นให้ดูเป็นตัวอย่าง ผู้เรียนที่เป็นอาสาสมัครปฏิบัติตามผู้สอน แสดงการสาธิตหลาย ๆ ครั้ง โดยที่ผู้เรียนไม่ต้องพูดอะไรเลย ทำเช่นนี้กับคำสั่งใหม่ จากนั้นผู้สอนออกคำสั่งทั้งหมดโดยสลับคำสั่งไปมา

ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) ผู้สอนขอผู้เรียนอาสาสมัครคนใหม่ ออกมาพูดประโยคคำสั่งพร้อมทั้งแสดงท่าทางประกอบ ให้ผู้สอนและเพื่อนในชั้นเรียนปฏิบัติตาม ปฏิบัติเช่นนี้ไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งผู้สอนเห็นว่านักเรียนเกิดความเข้าใจในประโยคคำสั่งแล้ว

ขั้นการใช้ภาษา (Production) ผู้เรียนฝึกออกเสียงคำศัพท์ สะกดคำศัพท์ บอกความหมายของคำศัพท์ วาดรูปหรือเขียนลำดับเหตุการณ์ ทำแบบฝึกหัดหรือกิจกรรมที่สอดคล้องกับบทเรียน เพื่อให้ให้นักเรียนมีความเข้าใจบทเรียนยิ่งขึ้น

ขั้นสรุป (Wrap up) ครูจะทบทวนประโยคคำสั่งทั้งหมดอีกครั้ง อาจจะทำให้นักเรียนตัวแทนเป็นผู้พูดประโยคคำสั่งพร้อมทั้งแสดงท่าทางสาธิต แล้วให้ครูและนักเรียนคนอื่นปฏิบัติตาม แสดงบทบาทสมมติตามเนื้อหาที่ได้เรียน หรืออาจจะร้องเพลง หรือเล่นเกมอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งขึ้นอยู่กับเนื้อหาที่สอนในแต่ละชั่วโมง

จากขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนโดยใช้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ของนักวิชาการ ผู้วิจัยสามารถสรุปขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้ดังนี้

ตารางที่ 2.8 สังเคราะห์ขั้นตอนนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยทำทาง

ชั้น	Asher (1979)	สุพินดา คำแสน (2560)	วรรณรี คำปัญญา (2558)	ปัทมา ดิวงค์ (2557)	ศุภราภรณ์ วงศ์ชวัลย์ (2559)	ผู้วิจัย
ชั้นประถมศึกษา นักวิชาการ บัณฑิต	ผู้สอนทบทวนบทเรียนโดยพูดประโยคคำสั่งแล้วให้ผู้เรียนปฏิบัติตาม	ผู้สอนทบทวนคำศัพท์เดิมจากนั้นบอกจุดประสงค์การเรียนรู้แก่ผู้เรียน	ผู้สอนทำการนำเสนอเบื้องต้นเกี่ยวกับคำศัพท์ใหม่	ให้ผู้เรียนรับรู้ในสิ่งที่จะทำให้โดยการให้ผู้เรียนสังเกตการณ์	ใช้กิจกรรมเกมเพลง นิทาน	ใช้วิดีโอเกี่ยวกับประเทศเวียดนาม จากนั้นทบทวนทเรียน
ชั้นปฏิบัติ	ผู้เรียนปฏิบัติตามไม่มีผู้สอนเป็นแบบอย่าง	ผู้เรียนปฏิบัติตามไม่ต้องดูแบบอย่างจากผู้สอน	ผู้สอนปฏิบัติเป็นตัวอย่าง	ให้ออกาสแก่ผู้เรียนในการตอบสนองต่อสิ่งที่รับรู้	ผู้เรียนเป็นผู้ออกคำสั่งพร้อมแสดงท่าทาง	ผู้เรียนเป็นผู้ออกคำสั่งเพื่อให้เพื่อนในชั้นเรียนปฏิบัติตาม
ชั้นฝึก			ผู้เรียนเป็นผู้แสดงท่าทางตามเนื้อเรื่อง		อาสาสมัครออกมาพูดประโยคคำสั่งพร้อมทั้งแสดงท่าทางประกอบ	
ขั้นตอนสอบการปฏิบัติและให้ข้อมูลย้อนกลับ	ผู้สอนประเมินโดยการสังเกต และให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการพูด	ผู้สอนประเมินโดยการสังเกตและแจ้งผลการปฏิบัติของผู้เรียน		ผู้เรียนปฏิบัติด้วยตนเอง		ผู้สอนประเมินโดยการสังเกต และให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการแสดง

ตารางที่ 2.8 (ต่อ)

ชั้น	Asher (1979)	สุพินดา คำแสน (2560)	วรรณรี คำปัญญา (2558)	ปัทมา ดิงค์ (2557)	ศุภราภรณ์ วงศ์ชัชวาลย์ (2559)	ผู้วิจัย
นักวิชาการ ชั้นกิจกรรมและ ประเมินผลการเรียนรู้		ผู้สอนให้ผู้เรียนทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้แก่ การเล่นเกม การแสดงท่าทาง	ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติ		ทำแบบฝึกหัดหรือกิจกรรมสอดคล้องกับบทเรียน	ผู้สอนให้ผู้เรียนทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้แก่ การเล่นเกม การแสดงท่าทาง
ชั้นสลับบทบาท			ให้ผู้เรียนจับคู่สลับบทบาทกันเป็นผู้บอกคำสั่งหรือผู้	ให้ผู้เรียนเป็นผู้บอกคำสั่งและเป็นผู้ปฏิบัติตามคำสั่ง		
ชั้นทำแบบฝึก	ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด		ทำแบบฝึกหัดหรือกิจกรรมสอดคล้องกับบทเรียน			
ชั้นสรุป		ผู้สอนและผู้เรียนทบทวนคำสั่งหรือคำศัพท์ที่เรียน	ผู้สอนทบทวนประโยคคำสั่งทั้งหมด	ผู้สอนทบทวนประโยคคำสั่งทั้งหมด		ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันสรุป

เกณฑ์การเลือกขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แบบตอบสนองด้วยท่าทางของผู้วิจัย มีขั้นตอนการเลือกดังนี้ ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ใดมีความสำคัญและเหมาะสมกับชั้นเรียน เพื่อช่วยส่งเสริมความสามารถการฟังและการพูดภาษาเวียดนามของผู้เรียน ผู้วิจัยเลือกขั้นตอนดังกล่าวเป็นขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง จากที่ผู้วิจัยทำการสังเคราะห์ขั้นตอน ผู้วิจัยได้นำขั้นตอนที่ได้มาสรุปเป็นขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นทบทวนและนำสู่บทเรียน ผู้สอนนำสู่บทเรียนด้วยการเปิดวิดีโอเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว การละเล่นพื้นบ้าน เทศกาลของประเทศเวียดนามเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับประเทศเวียดนาม จากนั้นทบทวนคำหรือประโยคคำสั่งด้วยการพูดเป็นภาษาเวียดนามพร้อมแสดงท่าทางโดยใช้ภาพ สิ่งของ ร่างกาย เล่าเรื่อง เพลงหรือเกม

ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิบัติ ผู้สอนสาธิต ด้วยการออกคำหรือประโยคคำสั่งพร้อมแสดงท่าทางโดยใช้ภาพ สิ่งของ ร่างกาย เล่าเรื่อง เพลงหรือเกม ให้ผู้เรียนปฏิบัติตาม เมื่อผู้สอนสังเกตว่าผู้เรียนสามารถเข้าใจคำหรือประโยคคำสั่งและสามารถแสดงท่าทางประกอบได้ ครูเริ่มให้ผู้เรียนเป็นผู้ออกคำสั่งเพื่อให้เพื่อนในชั้นเรียนปฏิบัติตาม

ขั้นที่ 3 ขั้นทดสอบการปฏิบัติและให้ข้อมูลย้อนกลับ ผู้เรียนสามารถพูดเป็นภาษาเวียดนาม พร้อมตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้ภาพ สิ่งของ ร่างกาย เล่าเรื่อง เพลงหรือเกม ให้ผู้อื่นฟังและปฏิบัติตามได้ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้อง แสดงว่าผู้เรียนเข้าใจคำหรือประโยคคำสั่งที่เป็นภาษาเวียดนาม ผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการแสดงคำพูดชมเชยเมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้ถูกต้อง และให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนที่ไม่เข้าใจและไม่สามารถปฏิบัติได้

ขั้นที่ 4 ขั้นสรุปและประเมินการเรียนรู้ ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันสรุปเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียน โดยการทบทวนคำหรือประโยคคำสั่งภาษาเวียดนามพร้อมแสดงท่าทางโดยใช้ภาพ สิ่งของ ร่างกาย เล่าเรื่อง เพลงหรือเกม เพื่อให้ผู้เรียนสามารถฟังและพูดภาษาเวียดนามได้เป็นอย่างดี

2.3.6 ข้อดีและข้อด้อยของวิธีการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

ข้อดีของการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

วารุณี ศิริ (2559) กล่าวว่า ข้อดีของการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางมีดังนี้

1. ผู้เรียนได้ประสบการณ์ตรงจากการปฏิบัติจริง จึงมีความเข้าใจสามารถจดจำได้ดี
2. ผู้เรียนสนุกสนานไม่เกิดความเครียด เพราะไม่มีการบังคับให้ผู้เรียนพูดเมื่อยังไม่พร้อม

3. ได้เรียนรู้ภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน และสามารถใช้เป็นภาษาเพื่อการสื่อสาร
ได้

4. การจัดการเรียนรู้แบบนี้เหมาะสำหรับผู้เรียนในชั้นเริ่มเรียน
วรณาริ คำปัญญา (2558) กล่าวว่า ข้อดีของการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วย
ท่าทาง คือ

1. ผู้เรียนได้ประสบการณ์ตรงจากการปฏิบัติจริง
2. ผู้เรียนมีเสรีในการพูด ไม่มีการควบคุมบังคับ
3. ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ใช้ภาษาสื่อสารได้

พรสวรรค์ สิปโป (2550 อ้างถึงใน ปทิตตา ติววงศ์, 2557) กล่าวว่า ข้อดีของการ
จัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีดังนี้

1. บรรยากาศในห้องเรียนจะสนุกสนาน
2. ผู้สอนไม่ต้องเตรียมตัวมาก
3. เหมาะสมกับชั้นเรียนที่นักเรียนมีความสามารถแตกต่างกัน
4. เป็นวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่ดี
5. ขนาดของห้องเรียนไม่เป็นปัญหาในการจัดการเรียนรู้
6. นักเรียนสามารถจำได้ดี เพราะการเคลื่อนไหวจะช่วยกระตุ้นประสาทรับรู้

ข้อดีของวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

วรณาริ คำปัญญา (2558) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง
มีข้อจำกัด คือ สิ่งที่เป็นนามธรรมไม่สามารถนำมาสอนให้ผู้เรียนเข้าใจได้ดี และการสอนโครงสร้างที่
ซับซ้อนอาจจะไม่ได้ผลดี เนื่องจากเนื้อหาคำศัพท์เหมาะสำหรับเด็กในชั้นเริ่มต้นเท่านั้น

พรสวรรค์ สิปโป (2550 อ้างถึงใน ปทิตตา ติววงศ์, 2557) กล่าวว่า ข้อดีของการ
จัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีดังนี้

1. การใช้ประโยคคำสั่งในการเรียนรู้ไวยากรณ์และคำศัพท์ ทำให้ความสามารถ
ในการสื่อสารของนักเรียนอยู่ในวงจำกัด

2. นักเรียนไม่สามารถสื่อสารภาษาได้ในสถานการณ์ต่าง ๆ และแลกเปลี่ยน
ข้อมูลได้ฉับพลัน

3. นักเรียนไม่ได้แสดงออกอย่างสร้างสรรค์

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีทั้งข้อดีและข้อด้อย ดังนั้น
ผู้สอนควรวางแผนการสอนให้ดี รวมถึงการเลือกเนื้อหาและการใช้สื่อให้เหมาะกับวัยและศักยภาพ
ของผู้เรียน เพื่อช่วยสร้างบรรยากาศที่ดีระหว่างเรียน บรรลุตามจุดประสงค์ที่วางไว้ เพื่อพัฒนา
ความสามารถด้านการฟังและการพูดให้ดียิ่งขึ้น

2.3.7 งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

1. งานวิจัยในประเทศ

ชุติมา แซ่ตั้ง (2557) ได้ศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคการเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนบ้านบางใหญ่ จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 30 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ตอบสนองด้วยท่าทางมีความสัมพันธ์กันระดับมากในเชิงบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้ตอบสนองด้วยท่าทางมีความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้ตอบสนองด้วยท่าทาง ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

รุ่งทิwa อุ่นเจริญ (2557) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM กลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอนุบาลนครพนม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 1 จำนวน 80 คน จาก 2 ห้องเรียน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 40 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบสุ่มกลุ่ม โดยกลุ่มที่ 1 ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR กลุ่มที่ 2 ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM ผลการวิจัยพบว่า 1) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แบบ TPR มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.71/80.75 และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM ประสิทธิภาพเท่ากับ 80.67/77.81 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด 75/75 2) ดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR คิดเป็นร้อยละ 64.63 และดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM คิดเป็นร้อยละ 60.24 3) นักเรียนที่ได้รับการจัด กิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 4) นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR มีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสูงกว่ากิจกรรมการเรียนรู้ แบบ B-SLIM อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 5) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับ มากที่สุด และนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมาก

อดิเรก นวลศรี (2558) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนด้วยวิธีตอบสนองด้วยท่าทาง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดคูยาง สำนักงานพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษากำแพงเพชร เขต 1 โดยใช้ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดคูยาง

สปพ. กพ 1 จำนวน 42 คน ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ .05 เมื่อจำแนกรายทักษะคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน มีผลออกมาว่าทุกทักษะมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อ กระบวนการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง โดยภาพรวม อยู่ในอันดับมาก

ภัทรวดี ปันติ (2558) ได้ศึกษาผลการใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษและการกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกมล-เรียม สุโกศล (บ้านผาใต้) จากกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกมล-เรียม สุโกศล (บ้านผาใต้) อำเภอแม่เมาะ จังหวัดเชียงใหม่ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาเชียงใหม่เขต 3 ภาคการเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 16 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการประเมินทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 7.13 และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 25.56 ส่วนผลการประเมินทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษระหว่างเรียนในภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก 2) ผลการประเมินการกล้าแสดงออกของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ในภาพรวมส่วนใหญ่มีการกล้าแสดงออกอยู่ในระดับดีมาก

ศุภราภรณ์ วงศ์ชัยวาลย์ (2559) ได้ศึกษาการพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ และความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ โดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (The Total Physical Response: TPR) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบพลึง จังหวัดลำปาง ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบพลึง อำเภอองาว จังหวัดลำปาง ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ12101) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 14 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษและมีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษสูงขึ้น หลังจากการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษและ ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง อยู่ในระดับมากที่สุด

สุพจน์ ไทยสุริยะ (2559) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่3 ของโรงเรียนประชานิเวศน์ที่ได้รับการเรียนการสอน แบบร่วมมือ (Cooperative Language Learning) กับการสอนภาษาโดยใช้ท่าทาง (Total Physical Response) โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมปีที่ 3 โรงเรียนประชานิเวศน์ แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร จำนวน 64 คน มาจาก 2 ห้องเรียน โดยการจับ สลาก เป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 32 คนสอนโดยใช้การสอนภาษาโดยใช้ท่าทาง และกลุ่มควบคุมจำนวน 32 คนสอนโดยการ

สอนแบบร่วมมือ และผลการวิจัยพบว่า การเปรียบเทียบสอนภาษาอังกฤษโดยใช้ท่าทาง สูงกว่าการสอนแบบร่วมมือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุพินดา คำเสน (2560) ได้ศึกษาการพัฒนาการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยรูปแบบการสอนแบบ TPR ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/9 โรงเรียนอุตรดิตถ์ตรุณี จำนวน 48 คน ที่เรียนภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นในภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้มีค่า 89.75/75.05 เป็นไปตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 75/75 ผลการพัฒนาการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 75.05 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนอยู่ในระดับมาก

2. งานวิจัยต่างประเทศ

เรย์ และเบลน (Ray and Blaine, 2002) ได้ศึกษา ผลของวิธีการจัดการเรียนรู้ สอนด้วยท่าทาง ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นสองกลุ่ม กลุ่มที่หนึ่งได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางแบบดั้งเดิม กลุ่มที่สองได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้อวัยวะเป็นสื่อการเรียนที่เรียกว่า Embodiment – based TPR approach ผลการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้ทั้งสองแบบไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ นักเรียนสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้เพิ่มขึ้นจากการสอนทั้งสองวิธีดังกล่าว แต่การสอนโดยใช้อวัยวะเป็นสื่อการเรียนทำให้ผู้เรียนมีความคงทนในการจดจำคำศัพท์ได้มากกว่า เรย์ และเบลน (Ray and Blaine, 2002) ยังให้ความเห็นว่าการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถปฏิบัติตามความเข้าใจของภาษา และเป็นวิธีที่เหมาะสมกับเด็กเล็กหรือเด็กที่เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ

ยिंग กิว (Ying Qiu, 2016) ได้ศึกษา การใช้วิธีการตอบสนองตอบสนองด้วยท่าทางรวมกับการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ในโรงเรียนประถมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีคำศัพท์ที่ดีกว่าการสะกดคำศัพท์ของกลุ่มควบคุม และการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางสามารถกระตุ้นความสนใจของนักเรียนในการเรียนรู้ได้มากกว่า

Munoz & Forero (2011) ได้ศึกษา การสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนเกรดสาม โดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง โรงเรียน Gamma ในประเทศโคลัมเบีย งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสังเกต การจดบันทึก และการบันทึกวิดีโอ ผลการวิจัยพบว่า การสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางนี้ ช่วยพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนให้เร็วขึ้น ง่ายขึ้น เนื่องจากนักเรียนได้รับการกระตุ้นการเรียนรู้โดยการเคลื่อนไหวร่างกาย หรือจากการสาธิตของเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน ซึ่งช่วยทำให้การเรียนรู้ของนักเรียนง่ายขึ้น นอกจากนี้ การเรียนรู้ในบรรยากาศที่ปราศจากการติงเครียดยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ดังนั้นงานวิจัยนี้จึงเหมาะสมสำหรับผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (EFL) ที่มีความสนใจในการสร้างกิจกรรมการเรียนรู้หรือการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ ที่เน้นการฝึกปฏิบัติ การแสดงการสาธิตหรือการเคลื่อนไหวร่างกาย สำหรับนักเรียน

Sariyati (2012) ได้ศึกษา ผลของการใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน ประชากกร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนประถมศึกษาอิสลามในเมืองบันดุง ประเทศอินโดนีเซีย โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง (ใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง) และกลุ่มควบคุมสอนแบบปกติ เปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนในกลุ่มทดลองหลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางนั้นสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคะแนนหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าคะแนนของนักเรียนกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง พบว่า ผู้เรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีการพัฒนาในด้านทักษะต่างดีกว่าการสอนแบบอื่น ๆ โดยเฉพาะทักษะการฟังและการพูด ในเมื่อการฟังเป็นการเตรียมพร้อมไปสู่ทักษะอื่น ๆ วิธีการสอนแบบนี้สามารถนำไปใช้ได้กับผู้เรียนทุกวัย ทุกระดับ เพราะวิธีการจัดการเรียนรู้แบบนี้ไม่ได้เน้นในเรื่องของไวยากรณ์ แต่เน้นการโต้ตอบโดยการกระทำหรือท่าทาง ซึ่งกิจกรรมที่ผู้เรียนได้ฝึกนั้นจะช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียนน่าสนใจมากขึ้น ผู้เรียนรู้สึกสบาย ๆ สนุกกับการเรียนภาษา

2.4 เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการฟังและการพูดภาษาเวียดนาม

2.4.1 การฟัง

1. ความหมายของการฟัง

นักการศึกษาได้ให้ความหมายของการฟังดังต่อไปนี้

วิตโดสัน (Widdowson, 1983) กล่าวว่า การฟัง หมายถึง ความสามารถที่จะเข้าใจว่าประโยคหนึ่งมีความสัมพันธ์กับประโยคอื่น ๆ อย่างไร และเข้าใจว่าประโยคอื่น ๆ มีหน้าที่อย่างไรในการสื่อสาร ซึ่งผู้ฟังในการฟังแบบนี้จะสนใจแต่สิ่งที่มีความสัมพันธ์กัน หรือตรงกับจุดประสงค์ของการฟัง

คราเชน และเทอร์เรล (Krashen and Terrell, 1983) กล่าวว่า การฟัง หมายถึง การให้ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายแก่ผู้ฟัง

รีเวอร์ (Riverse, 1980) กล่าวว่า การฟังเป็นทักษะเกิดจากการสร้างสรรค์ การเข้าใจเสียงที่ได้ยิน ซึ่งผู้ฟังต้องมีความรู้เกี่ยวกับที่มาของคำ การจัดรูปคำ สิ่งที่ถูกพูดออกมาจะสื่อสารได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับความสนใจและความตั้งใจของผู้ฟัง

ปทิตตา ติวงค์ (2557) กล่าวว่า การฟัง หมายถึง การรับสารหรือเสียงที่ได้ยินด้วยหูแล้วแปลความหมายจากเสียงที่ได้ยินจนเกิดความเข้าใจสามารถสนองความต้องการของผู้พูดได้อย่างตรงตามจุดประสงค์ การฟังมีหลายระดับและมีประสิทธิภาพแตกต่างกัน เมื่อผู้ฟังมีสมาธิในการฟังและรู้จักคิดวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการฟัง

สุพินดา คำเสน (2560) กล่าวว่า การฟัง หมายถึง การได้ยินเสียงพูดแล้วเข้าใจความหมาย สามารถแยกแยะสิ่งที่ได้ฟังได้ ตลอดจนเข้าใจความมุ่งหมายตรงตามที่ถูกพูดต้องการและการ

ฟังเป็น 1 ใน 4 ทักษะที่มีความสำคัญมากในการเรียนภาษาต่างประเทศ หากผู้เรียนมีทักษะการฟังที่ดี ย่อมเกิดทักษะต่อไปตามมาในทิศทางที่ดี คือ การพูด การอ่าน และการเขียน

สรุปว่า การฟังคือการเข้าใจเสียงที่ได้ยิน และผู้ฟังสามารถแสดงออกมาด้วย คำพูดหรือท่าทางได้ ซึ่งผู้ฟังต้องมีความสามารถในการเรียบเรียง ตีความ เพื่อที่จะเข้าใจคำที่ผู้พูดพูด ออกมา

2. ความสำคัญของการฟัง

ปทิตตา ดิวงค์ (2557) กล่าวว่า การฟัง เป็นทักษะที่มีความจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งในการสื่อสาร ถือได้ว่าเป็นทักษะที่จะนำไปสู่การพัฒนาทักษะอื่น ๆ ต่อไป เช่น ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ดังนั้นผู้สอนจะต้องให้ความสำคัญและหมั่นฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง สม่ำเสมอ เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดทักษะการฟังทั้งในการฟังโดยทั่วไป และการฟังอย่างมีจุดหมาย นอกจากนี้การฟังยังเป็นส่วนประกอบที่ทำให้การสื่อสารครบวงจร

สุพินดา คำเสน (2560) กล่าวว่า การสื่อสารในชีวิตประจำวันของคนเราใช้การ ฟังมากกว่าทักษะอย่างอื่น การฟังเป็นความสามารถในการรับรู้สิ่งที่ได้ยินแล้วสามารถตีความหรือจับ ใจความสิ่งที่รับรู้ นั้นสามารถเข้าใจและจดจำไว้ได้

ดอर्फ (Doff, 1989) กล่าวว่า ในการสื่อสารนั้น ผู้ฟังจะต้องเข้าใจก่อนว่าสิ่งที่ผู้ พูดพูดนั้นหมายความว่าอย่างไร เพื่อไปหาคำตอบให้ถูกต้องเหมาะสม ดังนั้นผู้เรียนจึงต้องฝึกการฟัง ให้มาก โดยเฉพาะในการสื่อสารด้วยภาษาต่างประเทศจะต้องฟังจนสามารถเข้าใจได้ดี และสามารถ พูดออกมาได้

ซัปโปโล (Zappolo, 1981) กล่าวว่า ในชีวิตประจำวันการฟังมีความสำคัญเป็น อย่างมาก ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันมีการใช้การฟัง 45% การพูด 30% การอ่าน 16% และการเขียน 9%

สรุปว่า การฟังเป็นทักษะที่สำคัญอย่างยิ่งในการสื่อสารและเป็นพื้นฐานของทักษะ อื่น ๆ ดังนั้นผู้สอนต้องเปิดโอกาสผู้เรียนได้ฝึกฝนการฟังให้สม่ำเสมอและต่อเนื่องเพื่อให้เกิดทักษะ การฟัง

3. ความสามารถด้านการฟัง

รูบิน (Rubin, 1990) กล่าวว่า การฟังคือการรับสารที่ผู้ฟังได้ตีความและเลือกข้อมูล จากการได้ยิน การมองเห็น และพยายามเข้าใจสิ่งที่ผู้ส่งสารต้องการสื่อออกมา

คราเชน และเทอร์เรล (Krashen & Terrell, 1983) กล่าวว่า การฟังหมายถึงการให้ ปัจจัยป้อนที่มีความหมายแก่ผู้ฟัง โดยไม่บังคับผู้ฟังที่กำลังเรียนรู้ภาษาที่สองต้องโต้ตอบออกมาเป็น ภาษาพูดในทันที แต่ให้เวลาในการรับรู้และเข้าใจแล้วค่อย ๆ โต้ตอบออกมา ซึ่งในระยะแรกอาจเป็น การโต้ตอบด้วยภาษากายก่อนแล้วค่อยพัฒนาเป็นภาษาพูดในที่สุด

หยางอั้ง (Yangang, 1993) กล่าวว่า การฟัง หมายถึง ความสามารถที่จะบอก และเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดพูด คนที่มีความสามารถในการฟังคือคนที่สามารถทำนายได้ว่าผู้พูดจะพูดอะไรต่อไป และกล้าที่จะเดาความหมายของคำศัพท์ที่ไม่รู้

ปทิตตา ติวังค์ (2557) กล่าวว่า ความสามารถในการฟังเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ทาง ภาษา การฟังเป็นทักษะแรกสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาเพื่อจะก่อให้เกิดความสามารถในการสื่อสาร การสนทนากันให้รู้เรื่องนั้นต้องเริ่มจากการฟังให้เข้าใจเสียก่อน ไม่ใช่เป็นเพียงแต่แยกเสียงเน้นหนัก เสียงสูงต่ำ และแยกความแตกต่างของเสียงได้เท่านั้น ส่วนระดับความสามารถด้านการฟังนั้น ควรเริ่ม จากทักษะที่ง่ายไปหายาก คือ เริ่มจากระดับกลไก ระดับความรู้ ระดับการถ่ายโอน ระดับการสื่อสาร และระดับวิเคราะห์วิจารณ์

ศุภราภรณ์ วงศ์ชัยวาลย์ (2559) ความสามารถด้านการฟังเป็นส่วนประกอบที่สำคัญ ต่อกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศของผู้เรียน ถ้าความสามารถด้านการฟังของ ผู้เรียนมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนก็จะประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้ นอกจากนี้ผู้เรียนจะต้องมีความรู้เดิม หรือประสบการณ์เดิมด้วย จึงจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจและบรรลุจุดมุ่งหมายจากเรื่องที่ฟังนั้น ๆ ด้วย

ศิริพร พละโชติ (2561) กล่าวว่า ความสามารถในการฟัง หมายถึง การที่ผู้รับสาร ได้รับข้อมูลจากผู้ส่งสารด้วยการได้ยิน กระทั่งเกิดความเข้าใจจนสามารถปฏิบัติ หรือแสดงเพื่อสื่อถึง ความเข้าใจอย่างถูกต้องตามความหมายที่ผู้ส่งสารต้องการเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดเป็นอันดับแรก เพราะเป็นพื้นฐานที่ต้องเรียนรู้ ผูกฝน จนเกิดทักษะเพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ทักษะอื่น ๆ อีกต่อไป นักเรียนในระดับประถมศึกษาควรเรียนรู้จากการฟังที่เน้นการฟังเสียง คำ วลี แล้วสามารถ ออเสียงได้ถูกต้อง

สรุปได้ว่า ความสามารถด้านการฟัง หมายถึง การฟังครุออกเสียงคำหรือประโยค คำสั่งที่เป็นภาษาเวียดนามอย่างเข้าใจ นักเรียนสามารถจับใจความสำคัญและรู้ความหมายของคำ ทั้งหมดอย่างชัดเจน แล้วสามารถแสดงออกมาด้วยท่าทางได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

4. การวัดและประเมินผลการฟัง

โคเฮน (Cohen, 1994) ได้กล่าวว่า การวัดผลการฟังมีหลายวิธี ขึ้นอยู่กับผู้สอนว่าจะเลือกโดยใช้วิธีใดที่เหมาะสมกับผู้เรียน ดังนี้

1. ฟังเพื่อแยกเสียง (discrimination of sound) เป็นการทดสอบการฟังเพื่อแยกเสียงที่แตกต่างกัน เช่น แยกความหมายที่ต่างจากพวก อาจเป็นคำศัพท์หรือประโยค แยกความเหมือนและความต่างของประโยคที่ได้ฟัง ฟังเพื่อบ่งบอกความรู้สึกของผู้พูด

2. ฟังเพื่อแยกไวยากรณ์ (listening for grammatical distinction) เป็นการฟังเพื่อแยกแยะไวยากรณ์ เช่น ฟังเพื่อแยกว่าเป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์

3. ฟังคำศัพท์ (listening for vocabulary) เป็นการฟังคำศัพท์แล้วแสดงท่าทาง เช่น ฟังคำหรือประโยคคำต่าง ๆ จากครูผู้สอน

4. ฟังเพื่อความเข้าใจ (auditory comprehension) เป็นการฟังเพื่อทดสอบความเข้าใจของผู้ฟัง เช่น ฟังแล้วตอบคำถาม เลือกคำตอบที่เหมาะสมกับบทสนทนา

ปทิตตา ดิวงค์ (2557) ได้กล่าวว่า สิ่งสำคัญสำหรับการวัดและประเมินผลการฟังซึ่งถือว่าการทดสอบในขั้นเริ่มต้นใช้ภาษา เน้นให้นักเรียนฟังคำศัพท์และข้อความสั้น ๆ เพื่อนำไปสู่การเดาความหมาย ผู้สอนอาจใช้การแสดงออกด้วยท่าทางประกอบ หรือใช้สิ่งของ รูปแทนการสื่อความหมาย รวมถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

1. ให้ตอบคำถามจากผู้สอน
2. ให้ฟังและลำดับเหตุการณ์
3. ฟังบทสนทนาแล้วตอบคำถาม
4. ใช้แบบทดสอบเป็นแบบเขียนหรือแบบปากเปล่า จากการฟังเรื่องแล้ว

ศิริพร พละโชติ (2561) กล่าวว่า การประเมินผลการฟังเป็นการทดสอบผู้ฟังว่าเมื่อได้ฟัง หรือรับข้อมูลจากการได้ยิน เมื่อฟังแล้วผู้ฟังสามารถเลือกภาพที่มีความหมายตามที่ฟังได้อย่างถูกต้อง

สรุปได้ว่า การวัดและประเมินผลการฟังมีหลายรูปแบบ เช่น ฟังบทสนทนา ฟังเพื่อแยกเสียง ฟังคำศัพท์ ฟังเพื่อความเข้าใจ หรือ ตอบคำถามจากผู้สอน เป็นต้น

2.4.2 การพูด

1. ความหมายของการพูด

ซีล (Searle, 1978) กล่าวว่า การพูด หมายถึง การถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายในการพูดของผู้พูด ในขณะที่ผู้พูดพูดจะเกิดการปฏิสัมพันธ์กับผู้ร่วมสนทนา การพูดจึงมีความสำคัญและจำเป็นสำหรับการสื่อสารในชีวิตประจำวัน และการพูดยังมีความเกี่ยวเนื่องกับการฟัง การอ่าน และการเขียนอีกด้วย เพราะผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นได้อย่างเข้าใจ และช่วยให้การอ่านและการเขียนง่ายขึ้นอีกด้วย

ปทิตตา ดิวงค์ (2557) กล่าวว่า การพูด คือ การสื่อสารระหว่างมนุษย์โดยการใช้เสียงและท่าทาง เป็นการถ่ายทอดข่าวสาร ความรู้สึกนึกคิด ความเข้าใจ และความต้องการของตนให้ผู้ฟังรับรู้ถึงจุดประสงค์ของผู้พูด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนการจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ นับได้ว่าการพูดเป็นทักษะที่สำคัญและมีความจำเป็นเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน การพูดที่มีประสิทธิภาพผู้พูดต้องใช้น้ำเสียง ถ้อยคำ และมีความรู้ด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาได้อย่างถูกต้อง และสามารถใช้พฤติกรรมการแสดงออกที่ไม่ใช่คำพูดได้อย่างเหมาะสม

ดังนั้นทักษะการพูดจึงต้องใช้ระยะเวลาในการฝึกฝน จนเกิดความชำนาญ จึงจะทำให้การพูดนั้นมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล

สุพินดา คำเสน (2560) กล่าวว่า การพูด หมายถึง การถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก อารมณ์ ทักษะคติ ประสบการณ์ และอื่น ๆ จากผู้พูดไปยังผู้ฟัง ที่มีบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป โดยผ่านทางถ้อยคำ สีหน้า แววตา รวมทั้งน้ำเสียง และกิริยาที่แสดงประกอบ เพื่อให้ผู้ฟังรับรู้ และเกิดการตอบสนองได้ตรงตามจุดประสงค์ที่ผู้พูดวางไว้

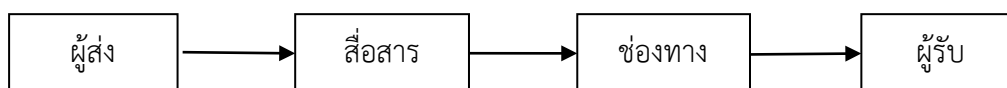
วรนาрі คำปัญญา (2558) กล่าวว่า การพูด หมายถึง การแลกเปลี่ยนข่าวสาร ซึ่งประกอบด้วยบุคคลอย่างน้อย 2 คนขึ้นไป การพูดจะมีประสิทธิภาพหรือประสบความสำเร็จได้นั้น ผู้พูดต้องคำนึงถึงการใช้คำ สำนวนที่มีความถูกต้องเหมาะสม รวมทั้งการสื่อโดยใช้ภาษาท่าทางเพื่อให้คำพูดนั้นเป็นที่เข้าใจแก่ผู้ฟังให้มากยิ่งขึ้น

ศิริพร พละโชติ (2561) กล่าวว่า การสอนการพูดเป็นการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนสามารถพูดเพื่อการสื่อสารด้วยการเล่าเรื่องหรือสนทนาโดยอาศัยความเข้าใจจากการฟัง ควรคำนึงว่า ผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจสิ่งที่ตนต้องการจะสื่อสารหรือไม่ ถ้าผู้ฟังเข้าใจได้ดีก็แสดงว่าผู้พูดเป็นผู้ที่สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้

สรุปได้ว่า การพูดเป็นการสื่อสารระหว่างสองคนขึ้นไป ด้วยการใช้เสียงและท่าทางประกอบ เพื่อให้ผู้ฟังรับรู้จุดมุ่งหมายของผู้พูด ซึ่งผู้พูดต้องมีการฝึกฝนเป็นอย่างดี ในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศการพูดถือว่าเป็นทักษะที่สำคัญมาก

2. ความสำคัญของการพูด

สมชาติ กิจยรรยง (2548 อ้างถึงใน รัตนาวดี คำแพง, 2557) ได้กล่าวว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจ ความคิดเห็น โดยใช้เสียง ภาษา ภาพ เป็นต้น เพื่อให้ผู้ฟังรับรู้ ดังภาพที่ 2.1

ภาพที่ 2.1 ขั้นตอนการถ่ายทอดการสื่อสาร

กระบวนการถ่ายทอดการสื่อสารมีจุดมุ่งหมายดังนี้

1. เพื่อให้ข่าวสาร ข้อเท็จจริง
2. เพื่อให้ความรู้ ความเข้าใจ ทักษะคติที่ถูกต้อง

3. เพื่อให้ความบันเทิง

4. ผู้ให้ผู้ฟังเชื่อถือ

สุพินดา คำเสน (2560) กล่าวว่า การพูดเป็นปัจจัยสำคัญของกระบวนการสื่อสารระหว่างกันของมนุษย์ ทั้งต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียน การทำงาน เรื่องของมนุษย์สัมพันธ์ย่อมจะต้องใช้การสื่อสารทางการพูดทั้งสิ้น

ปทิตตา ติววงศ์ (2557) กล่าวว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะที่จำเป็นและมีความสำคัญในการสื่อสาร รวมถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันและกันในการแสดงออกถึงความต้องการ ตลอดจนความรู้สึกนึกคิดทั้งของตนเองและผู้อื่น

สรุปได้ว่า การพูดเป็นทักษะที่มีความสำคัญในการสื่อสาร เป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและความเห็น เพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจ สำหรับเด็กประถม หากผู้ที่เกี่ยวข้องรู้จักวิธีที่จะส่งเสริมพัฒนาการพูดที่เหมาะสมก็จะทำให้เด็กกล้าพูด กล้าแสดงออก รู้จักเรียงลำดับคำพูดให้ถูกต้องและเหมาะสม

3. ความสามารถด้านการพูด

วาเลต และดิสสิก (Valette and Disick, 1972) ได้แบ่งระดับความสามารถในการพูดออกเป็น 5 ระดับดังนี้

1. ขั้นกลไก ผู้เรียนสามารถพูดเลียนแบบเสียง ระดับเสียง เสียงเน้นหลัก มีจังหวะการหยุดและการออกเสียงเชื่อมระหว่างคำตามแบบเจ้าของภาษาได้ สามารถท่องจำคำประโยค หรือข้อความ บทสนทนา และออกเสียงข้อความต่าง ๆ ที่ได้เรียนมาแล้วโดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจคำ หรือข้อความเหล่านั้น

2. ขั้นความรู้ ผู้เรียนสามารถพูดเกี่ยวกับสิ่งที่เคยเรียนมาแล้ว โดยใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วอย่างเข้าใจความหมาย

3. ขั้นถ่ายโอน ผู้เรียนสามารถนำเอากฎไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้ว สร้างรูปประโยคใหม่ๆตามความต้องการได้

4. ขั้นสื่อสาร ผู้เรียนสามารถแสดงความคิด ความต้องการให้ผู้อื่นได้รับรู้ โดยเน้นความคล่องแคล่ว ความเข้าใจและความสามารถในการสื่อความมากกว่าความถูกต้องทางไวยากรณ์

5. ขั้นวิพากษ์วิจารณ์ ผู้เรียนสามารถพูดโดยใช้ลีลาการพูด น้ำเสียง คำและสำนวนได้ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์

ปทิตตา ติววงศ์ (2557) กล่าวว่า ความสามารถในการพูด หมายถึง ความสามารถที่ใช้ในการผลิตภาษาและเป็นกระบวนการสื่อความหมาย ผู้พูดจะต้องถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกออกมาเป็นรหัสของภาษา หรือเป็นคำพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ และนอกจากจะใช้นั้นหนักในคำ

และระดับเสียงสูงต่ำในประโยค เพื่อสื่อความหมายแล้ว ผู้พูดยังต้องแสดงจุดมุ่งหมายในการพูดว่า ต้องการอะไร กับใคร ที่ไหน และอย่างไร ให้ถูกต้องเหมาะสมตามสถานการณ์ นอกจากนี้ผู้พูดยังต้องมีความคล่องแคล่ว (Fluency) และความชัดเจน (Accuracy)

บาร์ต (Bartz, 1979) ได้กล่าวว่า ความสามารถในการพูด ประกอบด้วยสิ่งต่าง ๆ ดังนี้

1. ความคล่องแคล่ว หมายถึง ความราบรื่นและความต่อเนื่องตลอดจนความเป็นธรรมชาติในการพูด
2. ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ
3. ปริมาณข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ หมายถึง ปริมาณของข้อความหรือข้อมูลที่สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ
4. คุณภาพในการสื่อสาร หมายถึง ความถูกต้องทางภาษาของข้อความที่พูด
5. ความพยายามในการสื่อสาร หมายถึง ความพยายามที่จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจสิ่งที่ตนพูด โดยใช้คำพูดหรือท่าทางเพื่อสื่อสาร

สรุปได้ว่า ความสามารถด้านการพูด หมายถึง การพูดเพื่อแสดงออกถึงความเข้าใจ ได้แก่ การออกเสียงคำศัพท์หรือประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียง นักเรียนสามารถเลือกใช้คำที่ถูกต้องและเหมาะสมพร้อมกับการหาคำตอบได้อย่างคล่องแคล่ว รวดเร็ว และมีคำตอบในปริมาณที่มากในเวลาจำกัด

4. การวัดและประเมินผลการพูด

ศุภรัตน์ ภัทรานนท์ (2532 อ้างถึงใน วรรณารี คำปัญญา, 2558) ได้สรุปการวัดและประเมินผลการพูดสามารถวัดด้วยวิธีการต่าง ๆ ดังนี้

1. วัดเฉพาะการพูด เช่น พูดตามหัวข้อที่กำหนดให้
2. วัดการพูดสัมพันธ์กับความสามารถอื่น ๆ เช่น ฟัง อ่าน เขียน
3. วัดการพูดโดยตรง คือ ให้พูดในสภาพที่เป็นจริง หรือในสถานการณ์จำลองที่สมจริง
4. วัดการพูดทางอ้อม ใช้วิธีการสัมพันธ์กับการพูดโดยตรง เช่น การระลึกได้ โดยการให้ผู้เรียนอ่านบทสนทนาที่มีข้อความบางตอนขาดหายไป แล้วเลือกคำตอบที่ให้มาเติม หรือเขียนให้สมบูรณ์ โดยก่อนตอบผู้เรียนจะต้องออกเสียงในใจก่อน
5. วัดจุดย่อยขององค์ประกอบต่าง ๆ ทางภาษา ได้แก่ ระบบเสียง ศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์ เป็นการวัดความสามารถทางภาษา
6. วัดทักษะการสรุป เป็นการวัดความสามารถในการสื่อความหมายด้วยการพูด ซึ่งต้องใช้ความรู้ทางภาษา และความสามารถอื่น ๆ เช่น กิจกรรมดังต่อไปนี้

- พูดสนทนาเป็นกลุ่มหรือคู่
  - แสดงบทบาทสมมุติ
  - พูดบรรยายภาพ หรืออ่านข้อความแล้วเล่าสรุป
  - พูดตามหัวข้อที่กำหนดให้
  - ตอบคำถามเกี่ยวกับภาพ สามารถให้เหตุผล สรุปอ้างอิงจากเนื้อเรื่องได้
- เคนท์ (Kent, 2005) ได้แบ่งเกณฑ์ในการทดสอบการพูดเป็น 6 องค์ประกอบ

ดังตารางที่ 2.9

ตารางที่ 2.9 เกณฑ์การทดสอบความสามารถด้านการพูด

ความคล่องในการพูด (fluency of speech)				
1	2	3	4	5
ปรับปรุง	พอใช้	ปานกลาง	ดี	ดีมาก
การใช้ไวยากรณ์ (grammar use)				
1	2	3	4	5
ปรับปรุง	พอใช้	ปานกลาง	ดี	ดีมาก
ความเข้าใจในการฟัง (listening comprehension)				
1	2	3	4	5
ปรับปรุง	พอใช้	ปานกลาง	ดี	ดีมาก
การออกเสียง (pronunciation)				
1	2	3	4	5
ปรับปรุง	พอใช้	ปานกลาง	ดี	ดีมาก
การเลือกใช้คำศัพท์อย่างเหมาะสม (vocabulary appropriateness)				
1	2	3	4	5
ปรับปรุง	พอใช้	ปานกลาง	ดี	ดีมาก

นอกจากนี้ เคนท์ยังอธิบายเกี่ยวกับ แต่ละองค์ประกอบไว้ดังนี้

1. ความคล่องในการพูด คือ การพูดได้อย่างคล่องแคล่ว ไม่ติดขัด แต่ไม่ใช่การพูดอย่างรวดเร็ว หากพูดกะตุกกะตัก มีต่อเนื่องคะแนนก็จะลดลง
2. การใช้ไวยากรณ์ คือ การพูดถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ หากพูดผิดแล้วมีการแก้ไขให้ถูกต้องจะได้คะแนนมากกว่าผู้ที่พูดผิดไวยากรณ์บ่อย ๆ

3. ความเข้าใจในการฟัง คือ ผู้เรียนเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร หากมีการโต้ตอบอย่างเข้าใจจะได้คะแนนมากกว่าผู้ที่หยุดนิ่ง เงียบไม่ได้ตอบ ซึ่งมีการถามตอบ

4. การออกเสียง คือ การออกเสียงได้ถูกต้อง ถ้าผู้เรียนออกเสียงแล้วรีบแก้ไขจะได้คะแนนมากกว่าผู้ที่ออกเสียงไม่ถูกต้องบ่อย ๆ

5. การเลือกใช้คำศัพท์อย่างเหมาะสม คือ การเลือกใช้คำได้อย่างเหมาะสม และนำคำศัพท์ที่เรียนไปแล้วมาใช้ แต่ถ้าเลือกใช้คำศัพท์ที่ง่ายเกินไปหรือไม่สื่อความหมายจะได้คะแนนน้อย

มักมินาเทียน (Mukminatien, 2005) กล่าวว่า การประเมินการพูดโดยทั่วไปมักประกอบด้วย 2 องค์ประกอบดังนี้

1. วิธีการพูด (the speaking prompt) เป็นเทคนิควิธีการทดสอบพูด โดยผู้สอนจะต้องแจ้งให้ผู้เรียนรับรู้การประเมิน เช่น พูดเล่าเรื่อง พูดจากภาพ เป็นต้น

2. เกณฑ์การพูด (the scoring rubric) เป็นเครื่องมือในการวัดและประเมินผลการพูด ซึ่งมีเกณฑ์ในการให้คะแนนอย่างชัดเจน มีคำอธิบายเกณฑ์

จากองค์ประกอบที่กล่าวไว้ข้างบน สามารถสร้างเกณฑ์การประเมินแบบแยกส่วนได้ ดังตารางที่ 2.10

ตารางที่ 2.10 เกณฑ์การประเมินแบบแยกส่วน

ระดับผล การประเมิน	ระดับ คุณภาพ	ระดับ คะแนน	คะแนน	คำอธิบายเกณฑ์
E	ปรับปรุง	0	1-3	- ออกเสียงผิดมาก - ใช้ไวยากรณ์ผิดมาก - ใช้คำศัพท์ง่ายเกินไป - ไม่มีความคล่องแคล่วในการพูด - การสื่อสารไม่เข้าใจและไม่ชัดเจน
D	พอใช้	1	4-5	- ออกเสียงไม่ชัดเจน - ใช้ไวยากรณ์ผิดค่อนข้างมาก - ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง - ไม่ค่อยมีความคล่องแคล่วในการพูด - การสื่อสารไม่ค่อยชัดเจน

ตารางที่ 2.10 (ต่อ)

ระดับผล การประเมิน	ระดับ คุณภาพ	ระดับ คะแนน	คะแนน	คำอธิบายเกณฑ์
C	ปานกลาง	2	6-7	<ul style="list-style-type: none"> - ออกเสียงค่อนข้างชัดเจน - ใช้ไวยากรณ์ผิดปานกลาง - ใช้คำศัพท์ไม่ค่อยถูกต้อง - ค่อนข้างมีความคล่องแคล่วในการพูด - การสื่อสารชัดเจนพอสมควร
B	ดี	3	7.5-8	<ul style="list-style-type: none"> - ออกเสียงชัดเจนเป็นส่วนใหญ่ - ใช้ไวยากรณ์ผิดน้อย - ใช้คำศัพท์ค่อนข้างถูกต้อง - มีความคล่องแคล่วในการพูด - การสื่อสารค่อนข้างชัดเจน
A	ดีมาก	4	8.5-10	<ul style="list-style-type: none"> - ออกเสียงชัดเจน - ใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้อง - ใช้คำศัพท์ได้ถูกต้อง - มีความคล่องแคล่วในการพูดดี - การสื่อสารเข้าใจและชัดเจนดี

สุพินดา คำเสน (2560) กล่าวว่า การประเมินการพูดควรวัดจากการออกเสียงที่ถูกต้อง การใช้ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความเข้าใจและความคล่องแคล่วในการพูด

จากการสังเคราะห์เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูด สรุปได้ว่า เกณฑ์ในการวัดและประเมินผลความคล้ายคลึงกัน โดยวัดและประเมินจากการออกเสียง คำศัพท์ ความเข้าใจและความคล่องแคล่วในการพูด โดยผู้วิจัยจะนำการประเมินนี้มาใช้ในงานวิจัย โดยปรับให้มีความเหมาะสมกับระดับและความสามารถของนักเรียน

2.4.3 การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูด

คราเชน (Krashen, 1985) ได้กล่าวว่า ความสามารถในการฟังที่ดี เป็นสิ่งสำคัญก่อนที่จะนำไปสู่ความสามารถในการพูดได้ สำหรับการสื่อความหมายการฟังออกมาเป็นการพูดเมื่อผ่านการสื่อด้วยภาษากาย ภาษาท่าทางแล้ว ผู้ฟังจึงค่อย ๆ สื่อออกมาเป็นคำพูดสั้น ๆ ก่อน

แล้วพัฒนาเป็นประโยคสั้นไปสู่ประโยคที่มีความซับซ้อนมากขึ้นไปเรื่อย ๆ ดังนั้นในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกฝนและปฏิบัติการทางภาษาโดยใช้ท่าทางให้มากที่สุดและช่วยพัฒนาความคิดของนักเรียน โดยผู้เรียนไม่ถูกบังคับให้พูดจนกว่าจะพร้อม ระยะเวลาที่ผู้เรียนยังไม่พร้อมนั้น แสดงว่าผู้เรียนกำลังอยู่ในระหว่างพัฒนาการที่เรียกว่า ระยะแห่งความเงียบ (Silent Peirod) หรือที่นักการศึกษาหลายท่านเรียกว่า ระยะแห่งการรอ (Waiting Period)

ปทิตตา ทิวงค์ (2557) กล่าวว่า การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดจะเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องกัน ผู้เรียนจะต้องได้รับการพัฒนามาจากการได้รับปัจจัยป้อนที่มีความหมายในการฝึกฟังโดยใช้เวลาในการปรับตัวจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับสถานการณ์ และความสามารถของแต่ละบุคคลในการฝึก โดยเป็นไปตามลำดับจากง่ายไปสู่ยาก

สรุปว่า การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูด หมายถึง การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดอย่างต่อเนื่องและเป็นขั้นเป็นตอน โดยเริ่มจากง่ายไปสู่ยากจากการฟังไปสู่การพูด เพื่อให้ผู้เรียนมีประสบการณ์โดยตรงและสามารถใช้ภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวันได้

2.4.4 การฟังและการพูดภาษาต่างประเทศสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) ได้กำหนดสาระสำคัญในด้านภาษาเพื่อการสื่อสารของการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศไว้ว่า การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง พูด อ่าน เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560)

นอกจากนั้นในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดคุณภาพผู้เรียนสำหรับเด็กประถมศึกษาปีที่ 1 ว่า

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องที่ฟัง อ่านออกเสียงตัวอักษรคำ กลุ่มคำ ประโยค ง่ายๆและบทพูดเข้าจังหวะง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน บอกความหมายของคำและกลุ่มคำที่ฟังตรงตามความหมาย ตอบคำถามจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนาหรือนิทานง่าย ๆ
2. พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง ใช้คำสั่งและคำขอร้องง่าย ๆ บอกความต้องการง่าย ๆ ของตนเอง พูดขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเพื่อน บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัวหรือกิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง
3. พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว จัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล สัตว์ และสิ่งของตามที่ฟังหรืออ่าน

4. พูดและทำท่าประกอบ ตามมารยาทสังคม/วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา บอกรายละเอียดและคำศัพท์ง่าย ๆ เกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย

5. บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคง่าย ๆ ของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

6. บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

7. ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

8. ใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว

9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ เน้นการฟังและการพูดสื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และเวลาว่าง และนันทนาการ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 350 - 450 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)

10. ใช้ประโยคคำเดียว ประโยคเดียวในการสนทนาโต้ตอบตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศสำหรับเด็ก ประถมศึกษาปีที่ 1 ไว้ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัดตามชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน, ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) ได้แก่

1. ปฏิบัติตามคำสั่งง่าย ๆ ที่ฟัง

2. ระบุดัชนีตัวอักษรและเสียง อ่านออกเสียงและสะกดคำง่าย ๆ ถูกต้องตาม

หลักการอ่าน

3. เลือกภาพตรงตามความหมายของคำและกลุ่มคำที่ฟัง

4. ตอบคำถามจากการฟังเรื่องใกล้ตัว

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัดตามชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560) ได้แก่

1. พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง

2. ใช้คำสั่งง่าย ๆ ตามแบบที่ฟัง

3. บอกความต้องการง่าย ๆ ของตนเองตามแบบที่ฟัง

4. พูดขอและให้ข้อมูลง่าย ๆ เกี่ยวกับตนเองตามแบบที่ฟัง

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัดตามชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560) คือ พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัดตามชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560) ได้แก่

1. พูดและทำท่าประกอบตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
2. บอกชื่อและคำศัพท์เกี่ยวกับเทศกาลสำคัญของเจ้าของภาษา
3. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย

2.4.5 การฟังและการพูดภาษาเวียดนามสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

มาตรฐานการเรียนรู้ด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามเบื้องต้นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีดังนี้

มาตรฐานการฟัง

1. แยกแยะความแตกต่างของเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ในคำพยางค์เดี่ยวและคำหลายพยางค์
2. บอกความหมายของคำที่ใช้บ่อย ๆ และข้อความสั้น ๆ ในบริบทที่ไม่ซับซ้อน
3. จับใจความสำคัญจากข้อความ บทสนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน

มาตรฐานการพูด

1. พูดคำหรือข้อความสั้น ๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวันในสถานการณ์ต่าง ๆ ในระดับพื้นฐาน
2. พูดแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึก และความต้องการในชีวิตประจำวัน
3. ใช้น้ำเสียงและกิริยาท่าทางประกอบการพูดที่เหมาะสมตามวัฒนธรรมเวียดนาม
4. ใช้ถ้อยคำภาษาได้ถูกต้อง เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล

2.4.6 งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถด้านการฟังและความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ซีริน ชุมวรฐายี (2557) ได้ศึกษาประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางต่อการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 25 คน โรงเรียนเทศบาล 4 อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ผลการวิจัยพบว่า 1) หลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ผู้เรียนมีการรับรู้ความหมายคำศัพท์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($t=18.12$) การวัดโดยการตอบเป็นรายบุคคล ($t=16.77$) 2) การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางมีประสิทธิผลทำให้นักเรียนเกิดความคงทนต่อการจดจำคำศัพท์ ($t=1.27$) การวัดโดยการตอบเป็นรายบุคคล พบว่า มีประสิทธิผลเช่นเดียวกัน ($t=0.92$) 3) หมวดคำศัพท์ที่เกิดการพัฒนาสูงสุดหลังจากใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง จากการวัดด้วยแบบทดสอบคือหมวดคำศัพท์ที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ จำนวนนับ และสถานที่ ส่วนการวัดโดยการตอบเป็นรายบุคคล พบว่า หมวดคำแสดงอาการก็ปรกิริยาเกิดการพัฒนาสูงสุด

วารุณี ศิริ (2560) ได้ศึกษาการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านโคกกุง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต 2 ผลการวิจัยพบว่า แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพเท่ากับ 76.73/75.83 ค่าดัชนีประสิทธิผล ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คิดเป็นร้อยละ 47.27 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้เรียนมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษเฉลี่ย 4.20

ศิริพร พละโชติ (2561) ได้ศึกษาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านเขาหิน อำเภอคลองหาด จังหวัดสระแก้ว จำนวน 34 คน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระแก้ว เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการศึกษาเอกสารและงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศแล้ว พบว่า ผู้เรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีการพัฒนาความสามารถในด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะความสามารถด้านการฟังและการพูด ในเมื่อการฟังเป็นการเตรียมพร้อมไปสู่ทักษะอื่น ๆ วิธีการสอนแบบนี้สามารถนำไปใช้ได้กับผู้เรียนทุกระดับ เพราะวิธีการจัดการเรียนรู้แบบนี้ไม่ได้เน้นในเรื่องของไวยากรณ์ แต่เน้นการโต้ตอบโดยการกระทำหรือท่าทาง ซึ่งกิจกรรมที่ผู้เรียนได้ฝึกนั้น จะช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียนน่าสนใจมากขึ้น ผู้เรียนรู้สึกสบาย ๆ สนุกกับการเรียนภาษา

2.5 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเกม เพลง และนิทาน

2.5.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเกม

1. ความหมายของเกม

วาริสา เหมกิตติวัฒน์ (2559) กล่าวว่า เกม คือ กิจกรรมการละเล่นเพื่อความสนุกสนาน ที่มีกฎเกณฑ์กติกาที่กำหนดไว้ อาจมีการแข่งขันหรือไม่ก็ได้ มีจุดมุ่งหมายในการฝึกทักษะแก่ตัวผู้เล่นโดยเฉพาะความคิดรวบยอด ช่วยสร้างความคงทนในการเรียนรู้และพัฒนาเป็นการเรียนรู้ด้วยตนเอง

เหงียน ถิ หลือ อี (2556) กล่าวว่า เกมประกอบการจัดการเรียนรู้ให้ความสนุกสนานเพลิดเพลิน ส่งเสริมผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เข้าใจและจดจำบทเรียนได้ง่ายและพัฒนาทักษะต่าง ๆ อีกทั้งส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รู้จักทำงานร่วมกัน การเล่นเกมมีทั้งเล่นคนเดียว สองคน หรือเล่นเป็นกลุ่ม อย่างไรก็ตาม การเล่นเกมต้องมีกติกาการเล่นที่กำหนดไว้และจะต้องมีการประเมินผลความสำเร็จของผู้เล่นด้วย

ปราณี ชูชม (2556) กล่าวว่า เกม หมายถึง อุปกรณ์เครื่องช่วยสอนที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้รับความพอใจและความสนุกสนาน อีกทั้งยังทำท่ายที่จะให้เด็กเล่นเสมอว่า เป็นกิจกรรมการเล่นที่มีลักษณะแข่งขันกันโดยผู้เล่นจะต้องเล่นอยู่ภายใต้ผู้สอน เกณฑ์และกติกาตามที่ได้วางไว้ซึ่งจะช่วยให้ผู้เล่นเกิดความกระตือรือร้น ฝึกสติปัญญาและไหวพริบ

ดอบสัน (Dobson, 1998) กล่าวว่า เกม หมายถึง กิจกรรมที่สนุกสนานมีกฎเกณฑ์ กติกา กิจกรรมที่เล่น มีทั้งเกมเงียบ (Passive Game) หรือเกมที่เล่นไม่ต้องเคลื่อนไหวและเกมที่ใช้ความว่องไว (Active Games) หรือเกมที่ต้องเคลื่อนไหวเกมเหล่านั้นขึ้นอยู่กับความไว ความแข็งแรง การเล่นเกมมีทั้งเล่นคนเดียว สองคน หรือเล่นเป็นกลุ่ม บางเกมก็กระตุ้นการทำงานของร่างกายและสมอง บางเกมก็ฝึกทักษะบางส่วนของร่างกายและจิตใจ

The Word Book Encyclopedia (1998) กล่าวว่า เกม หมายถึง เครื่องมืออย่างหนึ่งในการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับเด็กในการส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ให้เป็นไปตามธรรมชาติ เกมหลาย

ชนิดทำให้เด็กได้รับแสงแดด และอากาศบริสุทธิ์ เกมบางอย่างช่วยพัฒนาความคิด สำหรับผู้ใหญ่ เกมเป็นเครื่องมือในการผ่อนคลายความเครียด

แกรมส์ และคนอื่น ๆ (Grambs et al, 1970) กล่าวว่า เกมเป็นนวัตกรรมการศึกษา ซึ่งผู้สอนส่วนมากยอมรับว่ากิจกรรมการเล่นหรือเกมสามารถใช้ในการจูงใจผู้สอนเรียน ผู้สอนสามารถนำเกมไปใช้ในการสอนเพื่อให้การสอนดำเนินไปจนบรรลุเป้าหมายได้ เพราะเกมเป็นกิจกรรมที่จัดสภาพแวดล้อมของนักเรียนให้เกิดการแข่งขันอย่างมีกฎเกณฑ์ โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะ และเป็นกิจกรรมเพื่อความสนุกสนาน

จากความหมายของเกมที่มีผู้กล่าวไว้ สรุปได้ว่า เกม เป็นสถานการณ์ในการสอนอย่างหนึ่งที่กำหนดกติกาการเล่น กำหนดกระบวนการเล่น เพื่อให้ผู้เล่นได้มีส่วนร่วมทางอารมณ์ มีความสนุกสนานมีทั้งการเล่นแบบเดี่ยว แบบคู่และแบบกลุ่ม การเล่นจะทำให้เกิดการเรียนรู้ การเล่นเกมจะช่วยให้เด็กได้พัฒนาบุคลิกภาพตนเอง และช่วยให้ผู้สอนได้ทราบพฤติกรรมของเด็ก

2. ความสำคัญของการใช้เกมประกอบการจัดการเรียนรู้

เกมประกอบบทเรียนเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการจัดการเรียนรู้ในชั้นประถมศึกษา เพราะเด็กในวัยนี้สนใจกับการเล่นมากกว่าการเรียน มีความสนใจกับการเรียนในช่วงระยะเวลาสั้น ๆ การใช้เกมเข้าไปประกอบบทเรียนเป็นช่วง ๆ ในการเรียนจะช่วยให้การเรียนน่าสนใจ

วาริสา เหมกิตติวัฒน์ (2559) กล่าวว่า เกมประกอบการจัดการเรียนรู้มีความสำคัญในการช่วยพัฒนาทักษะทางการเรียน และสร้างความสนุกสนานในห้องเรียน ทำให้ผู้เรียนกล้าแสดงออก ผู้เรียนทุกคนที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ครูจัดขึ้น ทำให้ผู้เรียนจดจำในสิ่งที่เรียนได้ดี นอกจากนี้ยังช่วยทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนมากขึ้น

เหงียน ถิ หลือ อี (2556) กล่าวว่า การเรียนรู้โดยใช้เกมประกอบการจัดการเรียนรู้มีคุณค่าหลายประการคือ ช่วยพัฒนาทักษะการเรียนของผู้เรียน ทบทวนบทเรียน เพิ่มพูนทักษะที่ดีแก่ผู้เรียนและช่วยส่งเสริมการสอนของครูให้น่าสนใจยิ่งขึ้น

ปราณี ชูชม (2556) กล่าวว่า เกมช่วยผ่อนคลายความเครียด สร้างบรรยากาศที่สนับสนุน จะช่วยให้เด็กเรียนสนใจบทเรียน เตรียมความพร้อมการเรียนวิชาความสามารถจำแนกด้วยตา คิดหาเหตุผล คิดแก้ปัญหา แยกจำแนกประเภทเสียง หาความสัมพันธ์ระหว่างภาพกับสัญลักษณ์ได้ดี

ครูย แซงค์ (Cruikshank, 1977) กล่าวว่า ความสำคัญของการใช้เกมประกอบการสอนดังนี้

1. ช่วยพัฒนาทักษะทางการเรียนของเด็ก ๆ
2. เป็นการทบทวนวิชาที่เรียนไปแล้ว
3. เป็นการเพิ่มพูนทักษะที่ดีแก่ผู้เล่นที่ละน้อยด้วยตัวของเขาเอง

4. ช่วยเสริมการจัดการเรียนรู้ของผู้สอนให้น่าสนใจยิ่งขึ้น และช่วยแก้ปัญหาการจัดการเรียนรู้ที่น่าเบื่อ

จอห์นสัน (Johnson, 2001) กล่าวว่า ความสำคัญของเกมมีดังนี้

1. เกมจะเผยให้เห็นถึงวิถีทางที่ผู้เรียนเขาจัดการเรียนของตนเอง
2. ช่วยผู้เรียนที่มีความบกพร่องในการจำคำที่เรียน และทักษะอื่น ๆ
3. การฝึกฝนทักษะทั้งหลายสามารถนำมาดัดแปลงเป็นเกมให้เด็กได้เล่นมากกว่าการฝึกฝนที่ไม่เป็นรสชาติเลย
4. เด็กหญิงชอบเกมที่ออกเสียงเจี๊ยบ ๆ มากกว่าเด็กชายที่ชอบเกมซึ่งจัดเป็นระเบียบหรือมีกฎข้อบังคับ
5. เกมจะช่วยพัฒนาทางด้านร่างกาย
6. เกมช่วยให้เกิดการกระทำและเกิดความเพลิดเพลิน
7. เกมช่วยให้ผ่อนคลายอารมณ์ที่ตึงเครียด
8. เกมส่งเสริมให้รู้จักการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ช่วยเหลือซึ่งกันและกันและรู้จักรับผิดชอบในงานร่วมกัน
9. เกมช่วยสร้างทักษะโดยตรงในเนื้อหาวิชาที่เกี่ยวกับการฟัง พูด อ่าน และเขียน
10. เกมทกให้หลักสูตรมีความหมายและมีคุณภาพขึ้น
11. เกมให้โอกาสเด็กได้เสนอการเรียนที่ต้องการ หรือให้โอกาสเด็กได้ทบทวนฝึกฝนด้วยวิธีต่าง ๆ
12. เกมให้ประโยชน์ในการใช้สายตาเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียน
13. เกมช่วยให้เด็กเกิดความสนใจและกระตุ้นให้อยากเรียน
14. เกมช่วยให้เกิดผลด้านจิตวิทยา คือเกิดแรงขับ (Drives) จากการศึกษาที่เด็กมีส่วนร่วมในการเล่น

จากข้อความดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า เกมมีความสำคัญมากในการจัดการเรียนรู้ เนื่องจากว่าเกมช่วยพัฒนาทักษะในการเรียนให้แก่ผู้เรียน สร้างบรรยากาศที่ดีในห้องเรียน ดึงดูดความสนใจของผู้เรียน ทำให้การเรียนรู้มีความสนุกสนานไม่น่าเบื่อ

3. ประเภทของเกม

ดวงเดือน แฉียงชั้น (2541 อ้างถึงใน วาริสา เหมกิตติวัฒน์, 2559) กล่าวว่า เกมฝึกภาษาแบ่งได้เป็น 2 แบบใหญ่ ๆ คือ Passive Games และ Active Games

1. Passive Games หมายถึง กิจกรรมการเล่นเกมที่ผู้เล่นไม่ต้องเคลื่อนไหวหรือเคลื่อนไหวร่างกายมากนัก เป็นกิจกรรมที่ไม่จำเป็นต้องส่งเสียงมาก

2. Active Games หมายถึง เกมที่ผู้เล่นต้องเคลื่อนไหวร่างกายอยู่เสมอ เป็นกิจกรรมที่ต้องการความคล่องตัว บางครั้งต้องส่งเสียงดัง กิจกรรมประเภทนี้ครูต้องควบคุมการเล่นอย่างใกล้ชิด เพื่อไม่ให้เกิดเสียงดังรบกวนห้องข้างเคียง และต้องระวังความเสียหายที่เกิดจากความไม่ระมัดระวังของนักเรียนด้วย

สังเวียน สฤตติกุล (2530 อ้างถึงใน เจริญ ธิ หนี้อ อี, 2556) ได้แบ่งเกมที่ใช้ในการสอนภาษาเป็น 7 ชนิดดังนี้

1. Number Games เป็นเกมเกี่ยวกับการฝึกตัวเลข และจำนวน ต้องการให้นักเรียนเกิดความฉับไวในการนับ เลือก หรือจัดเลขเจ้าจำนวน ฝึกการฟัง การออกเสียงและไหวพริบในการเข้าใจความหมาย และคำสั่ง

2. Spelling Games เป็นเกมเกี่ยวกับการสะกดคำ ฝึกสอนคำศัพท์ หรือเสียงตัวอักษร มีประโยชน์ในการที่จะให้นักเรียนรู้จักสะกดคำและเข้าใจความหมายของคำศัพท์ต่างๆ ที่เรียน

3. Vocabulary Games มีประโยชน์ในการฝึกคำศัพท์และการออกเสียงคำศัพท์ที่เรียนมาแล้ว

4. Structure - practice Games เป็นการฝึกการสร้างประโยคและการพูดประโยคอย่างถูกต้อง

5. Pronunciation Games ฝึกการออกเสียงของคำศัพท์

6. Rhyming Games เป็นการฝึกเสียงของคำต่าง ๆ

7. Miscellaneous Games ฝึกผสมผสานหลาย ๆ ประเภท เลือกฝึกได้ตามที่เห็นว่าเหมาะสมกับวัยและระดับของนักเรียน

4. หลักการเลือกเกมเพื่อใช้ในการสอนภาษา

วาริสา เหมกิตติวัฒน์ (2559) กล่าวว่า การเลือกเกมประกอบการสอนนั้นควรคำนึงถึงจุดมุ่งหมายในการเรียนรู้ เวลาที่ใช้ สถานที่ และความปลอดภัยในการเล่น เกมที่ใช้สามารถช่วยเพิ่มความรู้ความสามารถและทักษะของนักเรียนได้ รวมทั้งสามารถสร้างความสนุกสนานดึงดูดความสนใจของนักเรียนด้วย

เจริญ ธิ หนี้อ อี (2556) กล่าวว่า การเลือกเกมควรเลือกอย่างระมัดระวังให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน เกมควรจะสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ ไม่สลับซับซ้อนมากเกินไป ใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนการสอน เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนยิ่งขึ้น เป็นการสร้างความสนใจของผู้เรียนได้ดีมากและทำให้ผู้เรียนมุ่งที่จะทำกิจกรรมจนลืมไปว่าตนกำลังเรียนอยู่ ในส่วนของการนำเกมมาใช้ จะต้องรู้ว่าเกมนั้น ๆ จะใช้ในชั้นไหน ชั้นนำสู่บทเรียน ชั้นสอน หรือชั้นปฏิบัติ ที่สำคัญต้องรู้จักใช้เกมให้เหมาะสมกับเวลา โอกาส

ความต้องการ ความสนใจ และความสามารถของผู้เรียน ซึ่งเมื่อถึงเวลาเล่นเกมควรที่จะแจ้งให้ผู้เรียนทราบล่วงหน้าว่า เกมชื่ออะไร มีกติกาการเล่นเป็นอย่างไร รวมทั้งวิธีการปฏิบัติตัวของผู้เรียนมีจุดมุ่งหมาย ควรจะทำอย่างไรให้จบการแข่งขัน

ปราณี ชูชม (2556) กล่าวว่า ควรเลือกเกมที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ ควบคุมดูแลการเล่นให้อยู่ในขอบเขต ใช้เวลาในช่วงสั้น ๆ มีคำสั่งและกติกาที่เด่นชัดไม่ซับซ้อนในการเล่นต้องมีการตรวจสอบถึงการให้คะแนน เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการจัดเตรียมสถานที่สำหรับเล่นให้พร้อม อุปกรณ์การเล่นนั้นควรเป็นสิ่งง่าย ๆ หรือประดิษฐ์ขึ้นเอง

สุคนธ์ สิ้นธพานนท์ (2553 อ้างถึงใน วาริสา เหมกิตติวัฒน์, 2559) กล่าวว่า การเลือกเกมเพื่อใช้ในการเรียนรู้ภาษาควรมีลักษณะดังนี้

1. ควรเลือกเกมที่เหมาะกับสภาพชั้นเรียน จำนวนผู้เรียน อายุ ระดับชั้นของนักเรียน เวลา เนื้อหาสาระที่เรียน และจุดประสงค์การเรียนรู้
2. คำนึงถึงความสนใจ ความพอใจ ความสามารถของผู้เรียนภายในชั้นเรียน
3. คำนึงถึงความมุ่งหมายของการเล่นเกมในแต่ละชนิด
4. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนในการเลือกเกมในการเล่น
5. ผู้สอนควรมีการปรับปรุงและดัดแปลงเกมต่าง ๆ ที่นำมาให้เหมาะสมกับความต้องการและสภาพแวดล้อมในการเล่น
6. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนได้เล่นอย่างเสมอภาคกันและพิจารณาถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เป็นทั้งผู้นำและผู้ตามในขณะที่เล่นเกม
7. ในกรณีที่ชั้นเรียนมีผู้เรียนจำนวนมาก ควรเป็นเกมที่แข่งขันเป็นทีมหรือให้เล่นเกมประเภทกระดานและดินสอ/ปากกา
8. ควรคำนึงถึงความปลอดภัย ความคุ้มค่าในการลงทุนในวัสดุหรืออุปกรณ์ที่ใช้ในการเล่น และความเหมาะสมกับบทเรียน
9. ควรคำนึงถึงหลักจิตวิทยาและพัฒนาการของผู้เรียนที่จะเล่นเกม
10. อุปกรณ์การเล่นหาง่าย ทำง่าย หรือมีราคาไม่แพง

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเกม

อัจฉราพรรณ โพธิ์ตุ่น (2559) ได้ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เกมตามแนวการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ของโรงเรียนบ้านท่าบ่อ อำเภอท่าตะโก จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 36 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เกมตามแนวการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังเรียนสูง

กว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้เกมตามแนวการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานมีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วาริสา เหมกิตติวัฒน์ (2559) ได้การศึกษาความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเล่านิทานและเกมคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสตรีมารดาพิทักษ์ จังหวัดจันทบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 20 คน จากการศึกษาพบว่า การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษจากการใช้กิจกรรมเล่านิทานและเกมคำศัพท์มีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษจากการใช้กิจกรรมเล่านิทานและเกมคำศัพท์มีคะแนนเฉลี่ยหลังการสอนผ่านไปแล้ว 2 สัปดาห์เป็นร้อยละ 75 ของจำนวนคำศัพท์ที่ใช้ในการทดลอง ซึ่งใกล้เคียงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมเล่านิทานและเกมคำศัพท์ในระดับมาก

เหงียน ถิ หลือ อี (2556) ได้ศึกษาการใช้เกมคำศัพท์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาไทยของนักเรียนชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ นครโฮจิมินห์ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ผลการวิจัยพบว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ 93.7593 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ 80/80 แสดงว่า การใช้เกมคำศัพท์ประกอบการสอนสามารถพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาไทยได้ นอกจากนี้โดยภาพรวมจากแบบสอบถามความคิดเห็นต่อเกมคำศัพท์ของนักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับชอบมาก (4.4) แสดงให้เห็นว่าเกมคำศัพท์ช่วยพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.5.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพลง

1. ความหมายของเพลง

ปราณี ชูชม (2556) กล่าวว่า เพลง เป็นกิจกรรมการเล่นที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เพื่อเป็นพื้นฐานการศึกษา และยังเป็นอุปกรณ์เครื่องช่วยสอนที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้รับความพอใจและความสนุกสนาน ช่วยให้ห้องเรียนมีชีวิตชีวา บทเรียนนั้น ๆ น่าสนใจ ไม่รู้สึกเบื่อหน่าย ก่อให้เกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน

วรรณรัตน์ วิชัยกตัญญกุล (2553) กล่าวว่า เพลงเป็นสื่อการสอนเพื่อช่วยถ่ายทอดความคิดและความรู้สึกของผู้ประพันธ์โดยใช้ถ้อยคำสัมผัสที่มีความหมายชัดเจน ใช้รูปแบบภาษาที่ถูกต้อง ประกอบกับจังหวะและช่วงทำนองดนตรีที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเข้าร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินพร้อมกับได้ศึกษาคำศัพท์ สำนวน โครงสร้าง ภาษา การพัฒนาทักษะการฟัง และการฝึกออกเสียง

จากข้อความดังกล่าวสรุปได้ว่า เพลงเป็นสื่อการสอนที่มีประสิทธิภาพอย่างหนึ่งในการเรียนรู้ภาษา เพื่อช่วยให้ผู้เรียนจดจำได้ง่ายขึ้น ได้ฝึกการออกเสียง สำนวน และมีพัฒนาการในทุกด้านอีกด้วย

2. ความสำคัญของเพลง

เนาวรัตน์ อินทรปประสิทธิ์ และอาคม สระบัว (2558) กล่าวว่า เพลงและเสียงดนตรีเป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพอย่างหนึ่งในการสอนภาษา ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้คำศัพท์ วลี และสำนวนที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เพลงและเสียงดนตรีช่วยกระตุ้นให้เกิดความจำ เกิดความคิดสร้างสรรค์ นอกจากนี้เพลงและเสียงดนตรีทำให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะในการออกเสียง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการลงเสียงหนักในคำ ทำนองเสียง และการออกเสียงต่อเนื่องกัน

สิริพัทธ์ เจษฎาวีโรจน์ (2550 อ้างถึงใน ปราณี ชูชม, 2556) กล่าวว่า การใช้เพลงจะช่วยทำให้บทเรียนน่าสนใจ สนุกสนานเพลิดเพลิน ช่วยสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนในการเรียน ช่วยให้จดจำเนื้อหาและประทับใจความรู้สึกไว้นาน และช่วยทำให้บทเรียนดูง่ายขึ้นการใช้เพลงในระดับประถมศึกษามีประโยชน์มาก เพราะเด็กในวัยนี้ชอบเล่น ชอบแสดง ชอบร้องเพลง และนอกจากนี้การใช้เพลงยังช่วยส่งเสริมพัฒนาการทุกด้านของเด็ก ช่วยเสริมสร้างให้เด็กมีระเบียบวินัย มีประสบการณ์กว้างขวางและช่วยสร้างสัมพันธภาพอย่างเป็นกันเองระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน

เจนเซน (Jensen, 2000) กล่าวว่า หากครูนำเพลงมาใช้ในชั้นเรียนจะทำให้บรรยากาศการเรียนรู้มีมิตรภาพมากขึ้น และเป็นการสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน

ซูป (Schoepp, 2001 อ้างถึงใน สาวิณี สุวรรณพันธุ์, 2553) กล่าวว่า เพลงเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตมนุษย์เป็นปัจจัยหนึ่งของประสบการณ์ทางภาษาของมนุษย์เรา หากเรานำเพลงไปใช้ควบคู่กับบทเรียนทางภาษาแล้ว เพลงก็จะมีคุณค่า อนันต์ต่อการเรียนรู้ภาษา เพลงเป็นสื่อการสอนที่มีประสิทธิภาพและสามารถส่งเสริมการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับความเห็นของ กริฟฟี (Griffie, 1992) ที่ว่ากิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้เพลงเป็นสื่อ นั้นสามารถช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลาย สร้างบรรยากาศที่เป็นมิตรซึ่งส่งเสริมการเรียนรู้ ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจวัฒนธรรมและคุณลักษณะของเจ้าของภาษา และในขณะที่ บราวน์ แนนซี และโรนัลด์ลี (Brown, Nancy, and Ronald lee, 1997) กล่าวว่าเพลงเป็นส่วนประกอบสำคัญสำหรับมนุษย์ทุกชนชาติวัฒนธรรม

สรุปได้ว่า เพลงมีความสำคัญมากสำหรับการเรียนรู้ภาษา เพลงเป็นสื่อการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและสามารถส่งเสริมการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี ทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนมีความสนุกสนาน นอกจากนี้ เพลงและเสียงดนตรียังช่วยกระตุ้นให้เกิดความจำ ความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น

3. หลักการในการเลือกเพลง

ปราณี ชูชม (2556) กล่าวว่า ครูควรเลือกเพลงที่ฟังแล้วนักเรียนสามารถฟังจนติดหู ไม่ยาวเกินไป สนุกไพเราะ

ฟลูอิน (FluentU, 2016) กล่าวว่า เราควรเลือกเพลงที่เหมาะสมดังนี้

1. เลือกเพลงที่ชอบ ไม่ควรเสริมการเรียนรู้ภาษาผ่านเพลงที่ไม่ชอบเพราะนั้นเป็นหนทางนำไปสู่ภาวะน่าเบื่อหน่าย
2. คัดเลือกเพลงที่ใช้ภาษาอย่างเหมาะสม ภาษาต้องไม่ง่ายหรือยากเกินไป และเป็นภาษาที่ใช้โดยทั่วไป
3. สิ่งที่ต้องระวังคือ บางครั้งนักร้องก็ออกเสียงไม่ชัดเจน และไม่ควรเลือกเพลงประเภทเฮฟวีเมทัล (Heavy metal)
4. อาจเลือกเพลงประเภทเล่าเรื่องราวซึ่งง่ายต่อการเข้าใจและสร้างมโนภาพ
5. เลือกเพลงประเภทป๊อปแล้วค่อยแตกแขนงออกไป ที่สำคัญเพลงป๊อปมีแนวโน้มที่จะเป็นเพลงประเภทรัก เพลงเพื่อฝันซึ่งเป็นเพลงที่ดีเพราะว่ามีคำศัพท์ที่ซ้ำ ๆ มากมาย เมื่อพร้อมที่จะแตกแขนง ควรเลือกประเภทเพลงที่หลากหลายเพื่อที่จะได้เรียนรู้คำศัพท์มากขึ้น

เจียรนัย พงษ์ศิวาภัย (2539 อ้างถึงใน ขวัญชนก วิโย และเกษมสันต์ ตะดวงดี, 2555) กล่าวว่า การเลือกเพลงถือเป็นเรื่องสำคัญมาก เพราะถ้าเพลงที่ใช้ในการเรียนไม่เหมาะสม ผู้เรียนจะขาดความมั่นใจ ทำให้การเรียนรู้ไม่ประสบความสำเร็จ ดังนั้นในการเลือกเพลงจะต้องคำนึงถึง

1. ระดับชั้น วัย และความสามารถของผู้เรียน
2. ความไพเราะ จังหวะของเพลง ไม่เร็วหรือช้าเกินไป
3. ภาษาไม่ยาก คำที่อยู่ในเพลงชัดเจนและมีความหมาย
4. เป็นเพลงที่ผู้ฟัง ฟังแล้วเกิดความรู้สึกและจินตนาการใกล้เคียงกันสามารถร้องตามได้

เพลงสำหรับเด็กควรเป็นเพลงสั้น ๆ และมีระดับเสียงสูงต่ำไม่เกิน 5 ระดับ ผู้เรียนมักชอบเพลงแบบถามตอบ เพลงพื้นเมือง เพลงเกี่ยวกับความรักชาติและที่สำคัญก็คือ “เพลงที่ไว้สำหรับร้องมิได้มีไว้สำหรับการอธิบาย” โมล (Mol, 2009) ได้กล่าวว่า “ผู้สอนไม่ควรคาดหวังว่าผู้เรียนจะต้องร้องเพลงได้ภายในวันแรกหรือวันที่สองเพราะเด็ก ๆ จะต้องใช้เวลานานกว่าจะเข้าใจและจดจำคำได้ และยิ่งไปกว่านั้นการเข้าใจทำนองก็ยิ่งใช้เวลามากกว่า ดังนั้นหน้าที่ของครูก็คือส่งเสริมให้เขาร้องเพลง ถึงแม้ว่าจะร้องผิดทำนองก็ตาม ครูไม่ควรฝึกซ้ำเป็นคำ ๆ กับเด็ก ควรร้องไปจนจบเพลง แล้วผู้เรียนจะค่อย ๆ ร้องไปตามเท่าที่จะจำได้ อาจจะเป็นตอนต้นหรือตอนท้ายของเพลงก็ไม่ใช่เป็นควร เพราะผู้เรียนจะค่อย ๆ พัฒนาขึ้นและร้องได้ถูกต้องเมื่อได้ฝึกร้องบ่อย

จากความคิดเห็นดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะสำหรับเด็กเล็ก ครูควรเลือกเพลงสั้น เข้าใจง่าย มีคำซ้ำ ๆ และให้ความหมายดีด้วย

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพลง

เนาวรัตน์ อินทรปประสิทธิ์ และอาคม สระบัว (2558) ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการออกเสียงต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 30 คน ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์การออกเสียงต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังจากใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษมีค่าคะแนนสูงกว่าก่อนการใช้กิจกรรมเพลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสรุปได้ว่า กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษในการเชื่อมโยงเสียงต่อเนื่องกันช่วยส่งเสริมและพัฒนาผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ปราณี ชูชม (2556) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้เกม เพลง ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/2 เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบไปด้วย นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/2 จำนวน 30 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดเกม เพลง มีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.46/86 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ 80/80 2) นักเรียนที่ได้รับกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดเกม เพลง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หน่วยการเรียนรู้เรื่อง Sport ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/2 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

มาริส กาสุวรรณ (2556) ได้ศึกษาประสิทธิผลของกิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษต่อการเรียนรู้และความคงทนของคำศัพท์และทักษะการพูด กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 38 คน ของโรงเรียนบ้านต้นปรอง อำเภอวังวิเศษ จังหวัดตรัง ในปีการศึกษา 2555 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีคะแนนการทดสอบหลังเรียนทันทีเพิ่มขึ้นจากคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 สำหรับความคงทนด้านคำศัพท์มีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างจากคะแนนหลังเรียน แต่มีผลคะแนนคงทนทางด้านทักษะการพูดเพิ่มขึ้นจากคะแนนหลังเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความคล่องแคล่วและความสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ พฤติกรรมการเรียนด้วยกิจกรรมเพลงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางกรเรียน จึงอาจสรุปได้ว่า การเรียนโดยใช้กิจกรรมเพลงทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาความรู้และความคงทนด้านคำศัพท์และทักษะการพูดได้

วรรณรัตน์ วิชัยกัญญกุล (2553) ได้ศึกษาผลของการใช้เพลงประกอบการสอนไวยากรณ์เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสุษดิเดช จังหวัดจันทบุรี กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในภาค

เรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 50 คน ผลการวิจัยพบว่า การใช้เพลงประกอบการสอน ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษสามารถพัฒนาความสามารถในด้านการใช้ไวยากรณ์ของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.5.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทาน

1. ความหมายของนิทาน

นัทธินันท์ ละม้ายสิงห์ (2559) กล่าวว่า นิทานเป็นเรื่องราวที่เล่าต่อ ๆ กันมาโดยมีเนื้อเรื่องที่อ้างอิงจากความจริงหรือเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นมา โดยมีจุดประสงค์เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน และสอดแทรกคติธรรมสอนใจ ทั้งยังส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษา ด้านการฟัง การพูดและการอ่าน

วรทิพย์ ปลื้มสกุลไทย (2557) กล่าวว่า นิทาน หมายถึง การเล่าเรื่องราวที่เล่าสืบต่อ ๆ กันมาหรือมีผู้แต่งขึ้นเพื่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินสร้างสรรค์จินตนาการสอดแทรกความคิดและจริยธรรมอันดีงามเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติตนที่ถูกต้องของเด็ก และเป็นรากฐานที่จะนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

เนื่อน้อง สนันบุญ (2541 อ้างถึงใน วาริสา เหมกิตติวัฒน์, 2559) กล่าวว่า นิทาน หมายถึง การผูกเรื่องราวขึ้นมาโดยครูหรือเรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมา โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน และสอดแทรกคติสอนใจลงในเนื้อหาของนิทานจึงเป็นเรื่องราวที่แต่งขึ้นหรือเรื่องเล่าที่เล่าสืบต่อกันมา เป็นเรื่องราวที่สนุกสนาน เพลิดเพลิน ส่งเสริมจินตนาการสอดแทรกคติสอนใจและคุณธรรมจริยธรรม เป็นสื่อการสอนที่ส่งผลต่อความรู้และความประพฤติของเด็กได้ดี

รัตนาวดี คำแพง (2557) กล่าวว่า นิทาน หมายถึง เรื่องที่เล่าสืบต่อกันมาหรือเรื่องที่แต่งขึ้นเพื่อมุ่งให้เกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลินและสอดแทรกคติธรรม เพื่อนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน ซึ่งเรื่องที่น่ามาเล่าหรือที่แต่งขึ้นอาจมีส่วนที่เป็นความจริงบ้างแล้วนำมาปรับแต่งใหม่

วาโร เฟ็งสวัสดิ์ (2542 อ้างถึงใน ประจักษ์ บุตรแก้ว, 2557) กล่าวว่า นิทาน หมายถึงเรื่องราวที่เล่าต่อ ๆ กันมาเป็นเวลานาน เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลินและให้ความรู้ เพื่อให้เป็นคนดีอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และบางครั้งสอดแทรกคติหรือคุณธรรมเพื่อสอนใจลงไป ด้วย ในระหว่างเล่าเรื่องให้เด็กฟัง อาจมีการสนทนาโต้ตอบ อภิปราย ชักถาม แสดงข้อคิดเห็นและแสดงท่าทางประกอบเรื่องราวก็ได้ ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของการเล่านิทาน

สรุปได้ว่า นิทาน หมายถึง เรื่องที่เล่าต่อ ๆ กันมา หรือเรื่องที่มีผู้แต่งขึ้นเพื่อให้เกิดความสนุกสนาน มีการสอดแทรกคติสอนใจเพื่อให้ผู้ฟังมีพฤติกรรมที่ดีงาม แล้วสามารถนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้

2. ความสำคัญของนิทาน

นัทธินันท์ ละม้ายสิงห์ (2559) กล่าวว่า นิทานเป็นสื่อที่สามารถช่วยให้เด็กมีพัฒนาการในทุกด้าน นอกจากนี้นิทานยังเป็นเครื่องมือก่อให้เกิดการเรียนรู้ ซึ่งสามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์แก่นักเรียนได้เป็นอย่างดี พร้อมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ความดี สร้างความคิดริเริ่ม และการเลียนแบบที่ดีให้กับเด็กอีกด้วย

วาริสา เหมกิตติวัฒน์ (2559) กล่าวว่า นิทานเป็นสื่อกระตุ้นให้เด็กเกิดการเรียนรู้ เกิดจินตนาการ สร้างความคิดสร้างสรรค์ พัฒนาทักษะทางภาษา เรียนรู้คำศัพท์ได้ดี นอกจากนี้ยังช่วยปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมให้แก่เด็ก

วรทิพย์ ปลื้มสกุลไทย (2557) กล่าวว่า นิทานให้ความเพลิดเพลินสนุกสนานและผ่อนคลายความเครียดสร้างเสริมจินตนาการ ส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรม กระชับความสัมพันธ์ในครอบครัวสะท้อนให้เห็นสภาพของสังคมในอดีตหลาย ๆ ด้าน ช่วยพัฒนาเด็กทางคุณลักษณะชีวิต พัฒนาบุคลิกภาพของเด็ก พัฒนาด้านความรู้และสติปัญญาทักษะและความสามารถทางภาษา

รัตนาวดี คำแพง (2557) กล่าวว่า นิทานมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของเด็กในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านอารมณ์ เพื่อผ่อนคลายความเครียด มีสมาธิในการฟัง ทำให้ช่วงความสนใจมีมากขึ้น ส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม และมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ส่งเสริมพัฒนาการทางด้านภาษา และจินตนาการความคิดสร้างสรรค์ ส่งเสริมการกล้าแสดงออกทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง

สรุปได้ว่า นิทานเป็นสื่อที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษามาก เพราะนิทานเป็นสื่อที่สามารถช่วยให้เด็กพัฒนาการในทุกด้าน กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เกิดจินตนาการ สร้างความคิดสร้างสรรค์ และพัฒนาทักษะทางภาษาอีกด้วย

3. ประเภทของนิทาน

นัทธินันท์ ละม้ายสิงห์ (2559) กล่าวว่า การแบ่งประเภทของนิทานมีการแบ่งได้หลายประเภท แต่ที่นิยมกันมากที่สุด คือการแบ่งตามรูปแบบของนิทาน โดยยึดตามลักษณะของเนื้อเรื่อง ความสำคัญของเรื่องและที่มาของนิทานเป็นสำคัญ จุดมุ่งหมายของการแบ่งประเภทนิทานทั้งนี้เพื่อให้ผู้เล่านิทานได้เลือกนิทานให้เหมาะสมกับวัย และความต้องการของเด็กเป็นสำคัญ อีกทั้งเพื่อจัดเก็บนิทานที่มีเรื่องคล้ายคลึงกันไว้ด้วยกันเพื่อสะดวกต่อการศึกษาค้นคว้าต่อไป

วรทิพย์ ปลื้มสกุลไทย (2557) กล่าวว่า การแบ่งประเภทของนิทานนั้นมีวิธีการกำหนดที่แตกต่างกัน ไม่มีเกณฑ์ตายตัว โดยอาจขึ้นอยู่กับยุคสมัย โดยมีประเภทหลักที่คล้ายคลึงกันที่วัฒนธรรมหรือภูมิภาค เช่น นิทานเทพนิยาย นิทานพื้นบ้าน นิทานเทพปกรณัม

รัตนาวดี คำแพง (2557) กล่าวว่า นิทานมีหลายประเภท ซึ่งจะแย่งตามลักษณะของนิทานพื้นบ้าน นิทานคติธรรมสอดแทรกเกี่ยวกับการสอนที่เด็กไม่รู้ตัว เทพปกรณัมเรื่องราว

เกี่ยวกับปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ มหาเทพและนิทานบรรพบุรุษ ซึ่งมีตัวเอกของเรื่องเป็นมนุษย์ หนังสือภาพที่เป็นเรื่องอ่านเล่นสมัยใหม่สำหรับเด็กที่มีสัตว์เป็นตัวเอกของเรื่อง

เชฟเพ็ด (Shepard, 1996) ได้กล่าวว่า เรื่องราวที่นำมาใช้ในการเล่าให้เด็กฟังควรเป็นดังนี้

1. นิทานพื้นบ้าน (Folk tale) ซึ่งประกอบด้วย
  - เทพนิยาย (Fairy tale)
  - นิทานวีรบุรุษ (Hero tale)
  - นิทานตลกขบขัน (Humorous tale)
  - นิทานเทพปกรณัม (Tall tale)
  - นิทานเสริมสร้างปัญญาและคุณธรรม (Wisdom tale)
  - นิทานสอนคติธรรม (Fables)
  - นิทานที่มีตัวละครเป็นสัตว์ (Animal story)
  - นิทานที่มีเรื่องรัก (Love story)
  - เรื่องผี (Ghost story)
  - เรื่องลึกลับ (Myth)
  - ตำนาน (Legend)
2. นิทานในวรรณคดี (Literary tale)
3. เรื่องจริง ทางประวัติศาสตร์ หรือ ประสบการณ์ ของบุคคล

(Real-life story)

เกริก ยุ้นพันธ์ (2539 อ้างถึงใน ประจักษ์ บุตรแก้ว, 2557) กล่าวว่า การแบ่งประเภทของนิทานตามรูปแบบของนิทานและตามเนื้อหาสาระที่เป็นเรื่องราวของนิทานแบ่งออกเป็นประเภทต่าง ๆ 8 ประเภท คือ

1. เทพนิยายหรือเรื่องราวปรับปราคาเป็นนิทานหรือนิยายที่เกินเลยความเป็นจริงของมนุษย์ ส่วนใหญ่เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับอภินิหาร ตัวเอกหรือตัวละครเด่น ๆ จะมีอภินิหารหรือเวทมนต์ ฤทธิ์เดช ฉากหรือสถานที่ในเรื่องมักเป็นสถานที่พิเศษ หรือถูกกำหนดขึ้นมา เช่น สรวงสวรรค์หรือเมืองบาดาล มีพระเอกเป็นเจ้าชาย มีนางเอกเป็นเต้าหึง มีนางฟ้า มีเทวดา มียักษ์

2. นิทานประจำท้องถิ่นหรือนิทานพื้นบ้าน มักเป็นนิทานที่ถูกเล่าขานตกทอดต่อเนื่องกันมาเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับตำนานพื้นบ้าน ประวัติความเป็นมาของท้องถิ่น ภูเขา ทะเลแม่น้ำ เรื่องราวของโบราณวัตถุที่มีเหตุแห่งที่มาของกาสร้าง การคิด เป็นต้น

3. นิทานคติสอนใจเป็นนิทานที่เรียบเรียงเชิงเปรียบเทียบเกี่ยวกับชีวิตและความเป็นอยู่ร่วมกันในสังคมให้บังเกิดผล ในการดำรงชีวิตและความเป็นอยู่ให้พิถีพิถันละเอียดรอบคอบ และไม่ประมาท ช่วยเหลือหรือเมตตาต่อผู้อื่นและอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

4. นิทานวีรบุรุษ เป็นนิทานที่กล่าวอ้างถึงบุคคลที่มีความสามารถ กล่าวหาญมักเป็นเรื่องราวถ่ายทอดเรื่องจริงของบุคคลสำคัญ ๆ ไว้ มักสร้างฉากหรือสถานการณ์ที่น่าตื่นเต้นเกินความเป็นจริงเพื่อให้เรื่องราวสนุกสนานเพื่อให้เกิดความรู้สึกบอຍตามว่าบุคคลที่เป็นบรรพบุรุษนั้นมีความสามารถและน่าสนใจจริง ๆ

5. นิทานอธิบายเหตุเป็นเรื่องราวของเหตุที่มาของสิ่งใดสิ่งหนึ่งและอธิบายพร้อมตอบคำถามเรื่องราวนั้น ๆ ด้วย เช่น เรื่องกระต่ายในดวงจันทร์ ทำไมน้ำทะเลจึงเค็ม นกกับกา เป็นต้น

6. เทพปกรณัมเป็นนิทานที่เกี่ยวกับความเชื่อโดยเฉพาะตัวบุคคลที่มีอภินิหารเหนือความเป็นจริง ลึกลับ ได้แก่ พระอินทร์ พระพรหมทศกัณฐ์ เป็นต้น

7. นิทานที่มีตัวสัตว์เป็นตัวเอก เปรียบเทียบเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์ที่อยู่ร่วมกันในสังคม สอนจริยธรรม แฝงแง่คิดและแนวทางแก้ไข บางครั้งสอนแบบทางอ้อมผู้อ่านหรือผู้ฟังจะต้องพิจารณาเอง เป็นเรื่องบันเทิงคดีที่สนุกสนาน

8. นิทานตลกขบขัน เป็นเรื่องเปรียบเทียบชีวิตความเป็นอยู่ แต่มีมุขที่ตลกขบขัน สนุกสนาน ทำให้เกิดความรู้สึกเป็นสุข เนื้อเรื่องเกี่ยวกับไหวพริบ เรื่องราวแปลก ๆ เรื่องเหลือเชื่อ เรื่องเกินความจริง เป็นต้น

สรุปได้ว่า การแบ่งประเภทของนิทานมีการแบ่งได้หลายประเภท แต่ที่นิยมกันมากที่สุด คือการแบ่งตามรูปแบบของนิทาน โดยยึดตามลักษณะของเนื้อเรื่อง ความสำคัญของเรื่อง และที่มาของนิทานเป็นสำคัญ

4. หลักการในการเลือกนิทาน

วาริสา เหมกิตติวัฒน์ (2559) กล่าวว่า รูปแบบของการเล่านิทานสามารถแยกได้ 3 ลักษณะ คือ การเล่าปากเปล่า นิทานวาดไปเล่าไป และนิทานเล่าโดยใช้สื่อหรืออุปกรณ์ประกอบ ส่วนหลักในการเล่านิทานเพื่อให้เกิดความสนุกและดึงดูดความสนใจผู้ฟัง ผู้เล่าควรเลือกนิทานให้เหมาะสมกับวัยของผู้ฟัง เนื้อหาของนิทานมีความสนุกสนานติดตามและแทรกสาระ ค่านิยม ความคิดสร้างสรรค์ด้วย ผู้เล่าควรฝึกฝนการเล่านิทานให้แม่นยำ ใช้เสียงและท่าทางประกอบการเล่าให้น่าสนใจ นอกจากนี้ผู้เล่าควรเตรียมตัวเล่าให้พร้อม และควรตรวจสอบสื่อและอุปกรณ์ประกอบการเล่าเพื่อป้องกันการผิดพลาด ขณะเล่าควรโต้ตอบกับผู้ฟังตามความเหมาะสมด้วย

ประจักษ์ บุตรแก้ว (2557) กล่าวว่า ลักษณะของนิทานที่ควรเลือก คือ เรื่องที่เหมาะสมกับวัย ความพร้อมและวุฒิภาวะของเด็กมีความเด่นชัดของตัวละคร เป็นเรื่องง่ายแต่มีความ

สมบูรณ์ในตัว เนื้อเรื่องสนุกสนานน่าสนใจ ภาษาที่ใช้สั้น ๆ มีคำซ้ำเหมาะสมกับวัยหรือพัฒนาการของเด็ก สอดแทรกคุณธรรม ภาพประกอบสวยงาม รูปเล่มแข็งแรง ทนทานและใช้เวลาในการเล่าไม่มาก

วรทิพย์ ปลื้มสกุลไทย (2557) กล่าวว่า ควรเลือกนิทานที่มีเนื้อหา วัตถุประสงค์ และแก่นเรื่องชัดเจน ใช้ตัวอักษรที่อ่านง่าย ควรใช้ภาษาง่าย ๆ หลีกเลียงคำศัพท์ยาก ๆ หรือคำศัพท์วิชาการ ใช้ประโยคสั้น ๆ ชัดเจน มีภาพประกอบ รูปเล่มขนาดกะทัดรัด จำนวนหน้าเหมาะสมกับการนำเสนอเนื้อหา มีความงดงาม แข็งแรงทนทานต่อการหยิบใช้

สรุปได้ว่า ลักษณะนิทานที่จะนำมาเล่าให้เด็กประถมศึกษาฟังต้องเป็นเรื่องที่ง่าย ฟังแล้วเข้าใจง่าย ภาษาที่ใช้ต้องเหมาะสมกับวัย มีคำซ้ำ ไม่ใช่คำยาก เป็นเรื่องที่เกิดในชีวิตประจำวัน หรือครอบครัวและสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรมด้วย

5. รูปแบบการเล่านิทานและเทคนิคการเล่านิทาน

นัทธินันท์ ละม้ายสิงห์ (2559) ได้กล่าวว่า การเล่านิทานให้น่าสนใจนั้นขึ้นอยู่กับลักษณะเฉพาะของผู้เล่านิทาน ตามความถนัด เช่น การเล่านิทานแบบปากเปล่า การเล่านิทานประกอบท่าทาง การเล่านิทานโดยใช้ภาพประกอบ อีกทั้งใช้บทเพลงประกอบการเล่านิทานควบคู่กันไป ทั้งนี้การที่ผู้เล่านิทานได้จัดเตรียมสื่อในการเล่านิทานที่เหมาะสม และมีการฝึกซ้อมวิธีการเล่ามาก่อน จะช่วยให้เกิดความมั่นใจในการเล่า และช่วยให้ผู้ฟังเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินเข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ ที่ฟังจากนิทานได้เป็นอย่างดี

ประจักษ์ บุตรแก้ว (2557) กล่าวว่า เทคนิคและวิธีการเล่านิทานที่ดี คือ ครูควรมีการเตรียมความพร้อมมาก่อนที่จะเล่า ใช้วิธีการเล่านิทานที่หลากหลาย ใช้น้ำเสียง สีหน้าท่าทาง ใช้ภาษาที่เหมาะสมกับวัยของเด็ก สบตาผู้ฟังในขณะที่เล่านิทานเสมือนว่าผู้ฟังเป็นส่วนหนึ่งของตัวละครในนิทาน การเลือกนิทานจะต้องให้เหมาะสมกับธรรมชาติและความสนใจของเด็กแต่ละวัย โดยคำนึงถึงคุณค่าสารประโยชน์ความคิดรวบยอดที่เด็กจะได้รับจากนิทาน เนื้อเรื่องสนุกสนาน เรื่องจบลงด้วยความสุข

รัตนาวดี คำแพง (2557) กล่าวว่า การเล่านิทานที่ดีควรประกอบไปด้วย เนื้อเรื่องต้องเหมาะสมกับวัย ผู้เล่าจะต้องจำเรื่องได้ดีทุกตอน น้ำเสียงชัดเจนต้องให้เด็กได้ยินทั้งหมด ระดับเสียงและจังหวะพูดถูกต้องใส่ความรู้สึกลงไปน้ำเสียง ถ้าผู้เล่าทำเสียงสูงต่ำ ทำเสียงเด็กหรือคนแก่ หรือทำเสียงตามลักษณะของตัวละครได้ เด็กจะยิ่งสนใจมาก การใช้ท่าทางที่มีภาพประกอบ ผู้เล่าไม่ต้องใช้ท่าทางมากแต่นั่นที่ภาพ หากไม่มีภาพประกอบควรใช้ท่าทางประกอบบ้างตามโอกาสแต่อย่าใช้มากเกินไปให้เป็นไปตามธรรมชาติ การใช้สายตาและอารมณ์ขณะเล่า ควรเล่าให้เด็กเห็นและเข้าถึงอารมณ์ของผู้เล่า ก่อนฟังนิทานควรกำหนดข้อตกลงในการฟังนิทาน เช่น ไม่พูดแซงในขณะที่ฟังนิทาน และใช้เวลาเล่าให้เหมาะสมอีกด้วย

วรทิพย์ ปลื้มสกุลไทย (2557) กล่าวว่า การเล่านิทานมีหลายรูปแบบได้แก่ การเล่านิทานปากเปล่า การเล่านิทานประกอบท่าทาง การเล่านิทานประกอบภาพและการเล่านิทานประกอบสื่อและอุปกรณ์ ดังนั้นผู้เล่าควรมีการคิดหาวิธีและเตรียมตัวในการเล่า หากมีการใช้สื่อประกอบควรมีการเตรียมพร้อมเพื่อให้เด็กเกิดความประทับใจอย่างสนุกสนาน และทำให้การเล่าในแต่ละครั้งเกิดประสิทธิภาพต่อการเรียนรู้ของเด็กไปด้วย และอีกอย่างการเล่านิทานมีขั้นตอนการดำเนินการเป็นลำดับและมีเทคนิคการเล่าที่หลากหลาย ดังนั้นควรพิจารณาเนื้อหาที่มีความเหมาะสมต่อเด็ก เป็นเนื้อหาที่ดี สามารถกระตุ้นจินตนาการของลูกได้ เนื่องจากเป็นกิจกรรมที่จะส่งผลต่อพฤติกรรมของเด็ก จึงสามารถปลูกฝังหรือส่งเสริมจริยธรรมและคุณธรรมง่าย ๆ ได้ เช่น การเอื้อเฟื้อแบ่งปันกัน การช่วยเหลือตนเอง และการดูแลเครื่องใช้ของตนเอง

สรุปได้ว่า การเล่านิทานเพื่อให้เกิดความสนใจนั้นขึ้นอยู่กับลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคลที่เป็นผู้ดำเนินการเล่า การเล่านิทานมีหลายรูปแบบ เช่น การเล่านิทานปากเปล่า การเล่านิทานประกอบท่าทาง การเล่านิทานประกอบภาพ หรือการใช้เพลงประกอบ ดังนั้นผู้สอนควรเลือกวิธีการเล่าให้ดีและเตรียมตัวให้พร้อมเพื่อก่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน และดึงดูดความสนใจจากผู้ฟังให้มากขึ้น

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทาน

นันทินันท์ ละม้ายสิงห์ (2559) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้นิทานเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 56 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า 1) นักเรียนกลุ่มทดลองมีความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลมากขึ้นหลังจากได้รับการใช้นิทานเพื่อนพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนกลุ่มควบคุมมีความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลมากขึ้น หลังจากได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ผลการเปรียบเทียบคะแนนความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยวิธีใช้นิทาน กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้นิทานเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลมีความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลเพิ่มขึ้นแตกต่างกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

รัตนาวดี คำแพง (2557) ได้ศึกษาการศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบนิ้วมือและการเล่านิทานประกอบภาพหนึ่งกระดาษ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในวิจัย เป็นเด็กปฐมวัยจำนวนทั้งสิ้น 90 คน จำนวน 3 ห้องเรียน ใน 3 โรงเรียนภายใต้สังกัดเทศบาลเมืองสระบุรี กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2

ปีการศึกษา 2556 ผลการวิจัยพบว่า 1) เมื่อพิจารณาในภาพรวม พบว่า ความสามารถด้านการฟัง และการพูดของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นิทานประกอบนิ้วมือ มีคุณภาพอยู่ในระดับดีมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ความสามารถด้านการฟังของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดประสบการณ์ มีคุณภาพอยู่ในระดับดีมาก และความสามารถด้านการพูด มีคุณภาพอยู่ในระดับดีมาก 2) เมื่อพิจารณาในภาพรวม พบว่า ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นิทานประกอบภาพหนึ่งกระดาษ มีคุณภาพอยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ความสามารถด้านการฟังของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดประสบการณ์ มีคุณภาพอยู่ในระดับดี และความสามารถด้านการพูด มีคุณภาพอยู่ในระดับดี 3) เมื่อพิจารณาในภาพรวม พบว่า ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นิทานแบบปกติ มีคุณภาพอยู่ในระดับพอใช้ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ความสามารถด้านการฟังของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดประสบการณ์ มีคุณภาพอยู่ในระดับดี และความสามารถด้านการพูด มีคุณภาพอยู่ในระดับพอใช้ 4) ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นิทานประกอบนิ้วมือสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นิทานแบบปกติ 5) ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นิทานประกอบภาพหนึ่งกระดาษ สูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นิทานแบบปกติ 6) ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นิทานประกอบนิ้วมือ สูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นิทานประกอบภาพหนึ่งกระดาษ

ประจักษ์ บุตรแก้ว (2557) ได้ศึกษาผลของการจัดกิจกรรมการเล่นิทานประกอบคำถามปลายเปิดที่มีต่อความสามารถทางคณิตศาสตร์ด้านการวิเคราะห์ข้อมูลของเด็กปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กปฐมวัยชาย-หญิงอายุ 5-6 ปีศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนบ้านหนองผือโปร่งคำ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานุบาลราชธานี เขต 4 ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถทางคณิตศาสตร์ด้านการวิเคราะห์ข้อมูลของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเล่นิทานประกอบคำถามปลายเปิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วรทิพย์ ปลื้มสกุลไทย (2557) ได้ศึกษาผลการเล่นิทานอาเซียนแบบไม่จบเรื่องที่มีต่อพัฒนาการด้านการพูดของเด็กปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กปฐมวัยซึ่งกำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ของศูนย์อบรมเด็กก่อนวัยเรียนในวัดลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า พัฒนาการด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นิทานอาเซียนแบบไม่จบเรื่องรวมทุกด้านหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.75 คะแนน คือ พูดเป็นคำศัพท์ พูดเป็นประโยค และพูดเป็นเรื่องราวได้ถูกต้อง ตามลำดับอย่างต่อเนื่อง

และแสดงสีหน้า น้ำเสียงเหมาะสมกับสถานการณ์ได้ด้วยตนเองทุกคน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงขึ้นเท่ากับ 1.32 คะแนน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1 แสดงว่าการจัดกิจกรรมเล่นิทานอาเซียนแบบไม่จบเรื่องส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยมีคะแนนพัฒนาการด้านการพูดคำศัพท์ ด้านการพูดเป็นประโยคและด้านการพูดเป็นเรื่องราวสูงขึ้นอย่างชัดเจน โดยมีขนาดของการส่งผลของโคดอน (Cohen's Effect Size) เท่ากับ 9.52 อยู่ในระดับมาก

2.6 โรงเรียนสาธิต สังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏ

2.6.1 โรงเรียนสาธิตในสังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏ

1. โรงเรียนสาธิต

โรงเรียนสาธิต เป็นโรงเรียนที่จัดตั้งขึ้นภายใต้การดูแลของคณะศึกษาศาสตร์หรือคณะครุศาสตร์ของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เพื่อให้เป็นสถานฝึกปฏิบัติการทางการศึกษาและเป็นสถานที่ฝึกการปฏิบัติงานของคณะศึกษาศาสตร์หรือคณะครุศาสตร์ก่อนที่นิสิตนักศึกษาจะสำเร็จการศึกษา

โรงเรียนสาธิตเป็นโรงเรียนแนววิชาการโดยใช้นวัตกรรม เพราะโรงเรียนสาธิตเกิดจากการนำนวัตกรรมการสอนที่นักเรียนระดับวิชาชีพ (ปริญญาตรี) ซึ่งในสมัยก่อน คือ ส่วนหนึ่งของโครงการฝึกหัดครูของวิทยาลัยวิชาการศึกษา

โรงเรียนสาธิตเป็นองค์การทางการศึกษาที่มีลักษณะพิเศษต่างจากโรงเรียนทั่วไป โดยมติจากการประชุมร่วมของกลุ่มโรงเรียนสาธิต เมื่อปี พ.ศ. 2547 ซึ่งกล่าวถึงจุดมุ่งหมายในการก่อตั้งโรงเรียนสาธิต เพื่อเป็นโรงเรียนร่วมพัฒนาวิชาชีพ ฝึกปฏิบัติของบัณฑิตในการสอนสาธิต การสอนวิจัย ทดลองด้านการเรียนการสอนพัฒนานวัตกรรมทางการศึกษา

ดังนั้นโรงเรียนสาธิตจึงเป็นโรงเรียนที่มีความพร้อมในทุก ๆ ด้าน สามารถพัฒนา นักเรียนให้เป็นเด็กที่เก่งและกล้าแสดงออก มีความกระตือรือร้นในการแสวงหาความรู้ มีความเป็นตัวของตัวเองสูงและเป็นผู้นำสังคมได้เป็นอย่างดี สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้โรงเรียนสาธิตได้รับการคาดหวังสูงจากสังคมว่าเป็นโรงเรียนที่สามารถผลิตนักเรียนที่มีความรู้ความสามารถพร้อมที่จะต่อยอดในระดับอุดมศึกษาที่สูงขึ้นต่อไป

กลุ่มโรงเรียนสาธิตเป็นการจัดกลุ่มของโรงเรียนสาธิตที่มีอยู่ทั่วประเทศ ซึ่งปัจจุบันมีกลุ่มโรงเรียนสาธิตแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ ๆ หรือเรียกว่าเป็นการแบ่งตามสังกัดของโรงเรียนดังนี้

1. กลุ่มโรงเรียนสาธิตในสังกัดมหาวิทยาลัยของรัฐ มี 4 แห่ง
2. กลุ่มโรงเรียนสาธิตในสังกัดมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ มี 28 แห่ง
3. โรงเรียนสาธิตที่สังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏ 32 แห่ง

จุดเด่นและแนวการเรียนการสอนของโรงเรียนสาธิต

จากการที่โรงเรียนสาธิตเกิดจากการนำนวัตกรรมการสอนที่นักศึกษาระดับวิชาชีพ โรงเรียนสาธิตจึงมีความพร้อมด้านบุคลากร และหลักสูตรการศึกษา ที่แม้ในเริ่มแรกจะเป็นเพียงการสาธิตการสอน การวิจัย และการทดลองด้านการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาการศึกษา ดังนั้นหลักสูตรการเรียนการสอนของโรงเรียนสาธิตจึงมีจุดเด่นที่เป็นการเรียนการสอนคล้ายระดับมหาวิทยาลัย หรือที่หลายคนเรียกว่าเป็นหลักสูตรเตรียมความพร้อมสู่ระดับมหาวิทยาลัย รวมทั้งหลักสูตรของนักเรียนทั้งในระดับอนุบาลจนถึงมัธยมยังสามารถปรับเปลี่ยนได้ เพื่อให้เหมาะสมและสอดคล้องกับการศึกษาของมหาวิทยาลัยต้นสังกัดด้วย

ปัจจุบันโรงเรียนสาธิตได้ใช้เป็นที่สังเกตการสอนและการจัดโรงเรียนเพื่อการปฏิบัติงานและฝึกสอนของนิสิตนักศึกษา เป็นสถานที่ศึกษาค้นคว้า และวิจัยเกี่ยวกับความเจริญเติบโตของเด็กและทดสอบหลักวิชาการประถมศึกษาของมหาวิทยาลัย โดยโรงเรียนสาธิตจะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง ทดลอง สำรวจ และแสดงออก ตามความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยมีครูเป็นผู้จัดประสบการณ์ให้เด็กได้ฝึกคิด ฝึกทักษะกระบวนการ ฝึกการตัดสินใจ มีวินัย และมีความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง

ดังนั้นโรงเรียนสาธิตจึงเป็นโรงเรียนที่พ่อแม่ให้ความสนใจเป็นอย่างมาก เพราะมีความคาดหวังว่าลูกจะได้รับความรู้อย่างเต็มที่จากสถาบันที่มีชื่อเสียง รวมทั้งยังมีความคาดหวังว่าโรงเรียนสาธิตเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีที่จะช่วยผลักดันให้ลูกประสบความสำเร็จและสามารถเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยได้ง่ายกว่าโรงเรียนอื่น ๆ

2. โรงเรียนสาธิตในสังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏ

โรงเรียนสาธิตในสังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏ เป็นโรงเรียนที่จัดตั้งขึ้นภายใต้การดูแลของคณะศึกษาศาสตร์หรือคณะครุศาสตร์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ เพื่อให้เป็นสถานที่ฝึกปฏิบัติการทางการศึกษาและเป็นสถานที่ฝึกการปฏิบัติงานของคณะศึกษาศาสตร์ หรือคณะครุศาสตร์ ก่อนที่นิสิตนักศึกษาจะสำเร็จการศึกษา

ปัจจุบัน โรงเรียนสาธิตในสังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏทั่วประเทศมีทั้งหมด 32 แห่ง ได้แก่

1. โรงเรียนมัธยมสาธิตวัดพระศรีมหาธาตุ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
2. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
3. โรงเรียนสาธิตละอออุทิศ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
4. โรงเรียนสาธิตละอออุทิศ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต สุพรรณบุรี
5. โรงเรียนสาธิตละอออุทิศ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต นครนายก
6. โรงเรียนสาธิตละอออุทิศ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ลำปาง
7. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

8. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
  9. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
  10. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
  11. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
  12. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
  13. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์
  14. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์
  15. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา
  16. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
  17. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
  18. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
  19. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์
  20. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
  21. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
  22. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
  23. โรงเรียนสาธิตอนุบาลจันทระเกษม
  24. โรงเรียนอนุบาลสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา
  25. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช
  26. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
  27. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี
  28. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเลย
  29. โรงเรียนวิถีธรรมแห่งมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
  30. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด
  31. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
  32. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี สมุทรปราการ
- 2.6.2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

1. ปรัชญา

บ่มเพาะความสำเร็จ สื่อสารสามภาษา น้อมนำคำพระราชทาน งามสง่าในพระบรมราชูปถัมภ์

2. สภาพ

2.1 ที่ตั้ง โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ตั้งอยู่เลขที่ 1 หมู่ที่ 20 ถนนพหลโยธิน กม.48 ตำบลคลองหนึ่ง อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี

2.2 ความโดดเด่นของโรงเรียน

โรงเรียนพัฒนาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ แบ่งเป็น 2 หลักสูตร คือ หลักสูตรมาตรฐานโดยเน้นการพัฒนาด้านทักษะคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และหลักสูตร IEP (Intensive English Program) เน้นทักษะการอ่าน การพูด การเขียน และการฟัง โดยมีกิจกรรมเสริมด้านสุนทรียที่นำชื่อเสียงมาสู่โรงเรียน เช่น ดนตรีไทย นาฏศิลป์ไทย นาฏศิลป์ประยุกต์

3. ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายใน (มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์)

สภาพปัญหาจากการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในและภายนอกด้วยเทคนิค SWOT เพื่อ นำไปสู่การกำหนดความต้องการจำเป็นในการแก้ปัญหา และพัฒนาภารกิจหลัก และภารกิจรองและงาน ตามนโยบายที่เกี่ยวข้องระดับต่าง ๆ สรุปประเด็นสำคัญได้ดังนี้

ด้านการบริการและผลผลิต

1. โรงเรียนจัดการเรียนการสอนที่หลากหลาย นักเรียนได้รับประสบการณ์จริง ส่งผลให้นักเรียน มีความรู้สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

2. โรงเรียนจัดสภาพแวดล้อมเอื้อต่อการเรียน การสอน

3. นักเรียนได้รับการดูแลจากระบบดูแล ช่วยเหลืออย่างเข้มแข็ง

ด้านบุคลากร

1. ครูและบุคลากรทุกกลุ่มสาระมีวุฒิตรงตาม กลุ่มสาระวิชาที่สอน ส่งผลให้การจัดการเรียน การสอนมีประสิทธิภาพ

2. ครูได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้ สามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. ครูและบุคลากรทุกคนมีความรักความสามัคคี เสียสละ อุทิศเวลาให้กับทางราชการ ส่งผลให้ การพัฒนาโรงเรียนเป็นไปได้อย่างรวดเร็ว

ด้านการเงิน

1. โรงเรียนได้รับงบประมาณจากเงินรายหัว และเงินปัจจัยพื้นฐานเงินเรียนฟรีตามนโยบาย 15 ปี และนำมาสนับสนุนการจัดการศึกษาอย่างเต็ม ศักยภาพและทั่วถึง

2. โรงเรียนมีระบบการใช้จ่ายเงินถูกต้องตามระเบียบ ทางราชการและสามารถตรวจสอบได้

ด้านวัสดุอุปกรณ์และอาคารสถานที่: โรงเรียนมีอาคารสถานที่ ห้องปฏิบัติการ เพียงพอ

ด้านการบริหารจัดการ

1. โรงเรียนจัดการบริหารแบบมีส่วนร่วมและกระจายอำนาจและสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. โรงเรียนมีการจัดทำแผนปฏิบัติการและ โครงการโดยครูทุกคนมีส่วนร่วมในการ ปฏิบัติงาน

ด้านสังคมและวัฒนธรรม

1. ผู้ปกครองและชุมชนมีขนบธรรมเนียม ประเพณีที่ยั่งยืน เป็นที่ยอมรับของคนทั่วไป

2. สังคมมีความเอื้ออาทรซึ่งกันและกัน มีความ ผูกพันระหว่างครอบครัว ญาติ และเพื่อนบ้าน เป็นอย่างดี

3. ชุมชนให้ความร่วมมือกับทางโรงเรียนในด้าน ต่าง ๆ เป็นอย่างดี

ด้านเทคโนโลยี

หน่วยงานภาครัฐและหน่วยงานต้นสังกัดให้ ความสำคัญและมีนโยบาย สนับสนุน ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีการสื่อสารทำให้ ได้รับข้อมูลที่รวดเร็วและทั่วถึง

ด้านเศรษฐกิจ: ผู้ปกครองบางส่วนมีฐานะดี ให้การสนับสนุน ด้านการศึกษา และส่งเสริมให้ลูกได้รับการศึกษา เป็นอย่างดี

ด้านการเมืองและกฎหมาย

1. ผู้ปกครองและชุมชนนิยมและเคารพในระบอบ ประชาธิปไตย

2. พระราชบัญญัติการศึกษาเปิดโอกาสให้ชุมชนมี ส่วนร่วมในการจัดการศึกษาทำให้การจัด การศึกษาตรงกับความต้องการของท้องถิ่น

3. รัฐบาลมีนโยบายขยายโอกาสทางการศึกษาทำให้นักเรียนได้ศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น

4. หลักสูตร

หลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคนซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุล ทั้งร่างกาย ความรู้ คุณธรรม จิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลกยึดมั่นในการปกครอง

ตามระบอบ ประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งมีเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นคนที่สามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ

โครงสร้างหลักสูตรประถมศึกษา

การจัดทำหลักสูตรประถมศึกษา โรงเรียนใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 เป็นแนวทางในการจัดการเรียน การสอน และพัฒนาหลักสูตรใช้จัดการเรียนการสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงสร้างหลักสูตรมีการพัฒนาความรู้ความสามารถของผู้เรียน เป็น 3 ช่วง ได้แก่

1. การบูรณาการรายวิชาต่าง ๆ
2. ทักษะภาษาต่างประเทศ
3. รายวิชาเพิ่มเติม

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 2 บูรณาการการเรียนการสอน และสร้างทักษะพื้นฐาน

- วิชาพื้นฐาน ได้แก่ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม สุขศึกษา พลศึกษา ดนตรี ทัศนศิลป์ คหกรรม เกษตรกรรม และภาษาอังกฤษ

- วิชาเพิ่มเติม ได้แก่ ห้องสมุด อังกฤษเพื่อการสื่อสาร นาฏศิลป์ และโขน หน้าที่พลเมือง

- กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ได้แก่ แฉะแนว ลูกเสือ - เนตรนารี ฉันทะและจิตอาสา

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 - 4 เน้นทักษะพื้นฐาน และการประยุกต์

- วิชาพื้นฐาน ได้แก่ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม สุขศึกษา พลศึกษา ดนตรี ทัศนศิลป์ งานบ้าน - งานประดิษฐ์ เกษตรกรรม คอมพิวเตอร์ และภาษาอังกฤษ

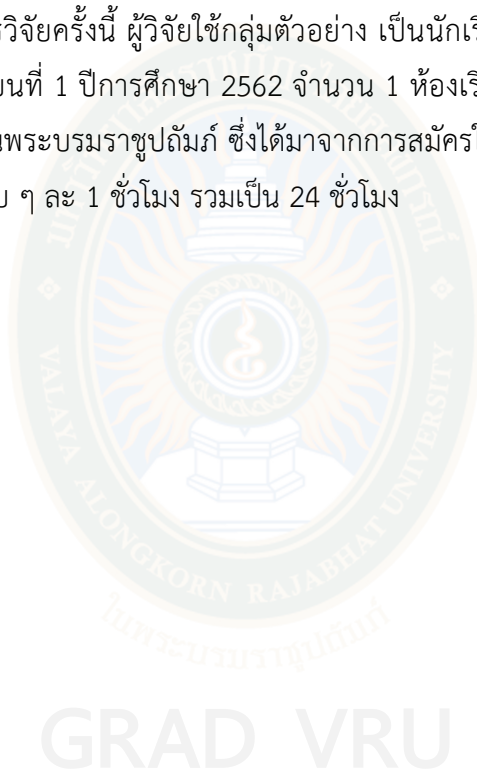
- วิชาเพิ่มเติม ได้แก่ ห้องสมุด อังกฤษเพื่อการสื่อสาร อังกฤษเสริมทักษะ นาฏศิลป์และโขน หน้าที่พลเมือง

- กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ได้แก่ แฉะแนว ลูกเสือ - เนตรนารี ฉันทะและจิตอาสา

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 การนำทักษะพื้นฐานไปประยุกต์ใช้

- วิชาพื้นฐาน ได้แก่ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม สุขศึกษา พลศึกษา ดนตรี ทัศนศิลป์ งานบ้าน - งานประดิษฐ์ เกษตรกรรม งานไม้ คอมพิวเตอร์ และภาษาอังกฤษ
- วิชาเพิ่มเติม ได้แก่ อังกฤษเพื่อการสื่อสาร ภาษาเพิ่มเติม นาฏศิลป์ และโขน หน้าที่พลเมือง
- กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ได้แก่ แขนง ลูกเสือ - เนตรนารี ฉันทะ และจิตอาสา

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กำลังศึกษาอยู่ในภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 ห้องเรียน โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งได้มาจากการสมัครใจของนักเรียน โดยใช้เวลาในการทดลอง ทั้งหมด 24 คาบ ๆ ละ 1 ชั่วโมง รวมเป็น 24 ชั่วโมง

บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนาม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ผู้วิจัยจะดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
- 3.4 วิธีดำเนินการทดลอง
- 3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.7 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กำลังศึกษาอยู่ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนสาธิต สังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ จำนวน 3,709 คน

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน โดยผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่สมัครใจ ทางโรงเรียนและคณะผู้บริหารโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้เล็งเห็นความสำคัญของการใช้ภาษาเวียดนามในการสื่อสาร เพื่อขับเคลื่อนการศึกษาสู่ประชาคมอาเซียนและมาตรฐานสากล จึงได้ให้ความร่วมมือแก่ผู้วิจัยในการดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้สมัครใจในการเรียนภาษาเวียดนาม ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย โดยมีเกณฑ์การคัดเข้า (Inclusion criteria) และเกณฑ์การคัดออก (Exclusion criteria) ดังนี้

เกณฑ์การคัดเข้า (Inclusion criteria)

1. เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กำลังศึกษาอยู่ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี
2. นักเรียนต้องลงทะเบียนเรียนและสมัครเรียนวิชาภาษาเวียดนามเบื้องต้น
3. ผู้วิจัยตรวจสอบคุณสมบัติการสมัครเรียนและประกาศรายชื่อผู้มีสิทธิ์เรียนวิชาภาษาเวียดนามเบื้องต้น

เกณฑ์การคัดออก (Exclusion criteria)

1. ผู้ที่ไม่สามารถร่วมโครงการวิจัยได้ตลอดโครงการวิจัย

2. กลุ่มตัวอย่างถอนตัวออกจากการวิจัย

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาเวียดนามเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีจำนวนทั้งหมด 4 แผน ดังนี้

ตารางที่ 3.1 การจัดการเรียนรู้ภาษาเวียดนามโดยใช้การจัดการเรียนรู้สอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่	สัปดาห์ที่	คาบเรียนที่/เนื้อหา
1. ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับภาษาเวียดนาม (Kiến thức chung về tiếng Việt)	1	การปฐมนิเทศ
	2	1. ตัวอักษรภาษาเวียดนาม (Bảng chữ cái tiếng Việt)
		2. พยัญชนะเดี่ยว (Phụ âm đơn)
	3	3. พยัญชนะผสม (Phụ âm kép)
		4. สระเดี่ยว (Nguyên âm đơn)
4	5. สระผสม (Nguyên âm kép) 6. วรรณยุกต์ในภาษาเวียดนาม (Dấu trong tiếng Việt)	
2. การทักทายและแนะนำตัว (Trò chuyện và giới thiệu)	5	7. สวัสดีและการใช้สรรพนามในภาษาเวียดนาม (Chào hỏi và cách sử dụng các ngôi trong tiếng Việt)
		8. คุณชื่ออะไร (Bạn tên là gì?)
	6	9. คุณอายุเท่าไร (Bạn bao nhiêu tuổi?)
		10. การกล่าวลา (Tạm biệt)
	7	11. กล่าวขอโทษ (xin lỗi)
		12. ครอบครัวของฉัน (Gia đình của tôi)
	3. การท่องเที่ยวและการซื้อสินค้า (Du lịch và mua bán)	8
14. เครื่องดื่ม (Đồ uống)		
9		15. อาหาร (Món ăn)
		16. ตัวเลขและการถามราคา (Số đếm và hỏi giá)
10		17. นี่คืออะไร (Đây là gì?)
		18. การต่อรองราคา (Mặc cả)

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่	สัปดาห์ที่	คาบเรียนที่/เนื้อหา
4. ร่างกายและสุขภาพ (Cơ thể và sức khỏe)	11	19. อวัยวะภายนอก (Bộ phận cơ thể người bên ngoài)
		20. อวัยวะภายใน (Bộ phận cơ thể người bên trong)
	12	21. การเคลื่อนไหวของร่างกาย (Hoạt động của cơ thể)
		22. โรคเรื้อรัง (Bệnh thường gặp)
	13	23. ไปหาหมอ (Đi khám bệnh)
		24. การออกกำลังกาย (Tập thể dục)
	14	นักเรียนทำแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังและแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดหลังการทดลอง

3.2.2 แบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม (Posttest) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นทั้งแบบทดสอบปรนัยเลือกตอบ ชนิด 3 ตัวเลือกและแบบทดสอบเชิงสถานการณ์ โดยมีทั้งหมด 25 ข้อ คะแนนเต็ม 45 คะแนน

3.2.3 แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม (Posttest) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นแบบทดสอบปากเปล่า (Oral test) โดยมีทั้งหมด 15 ข้อ คะแนนเต็ม 45 คะแนน

3.2.4 แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการฟังภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

3.2.5 แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้

3.3.1 แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาเวียดนามเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

1. ศึกษาหลักสูตรหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เกี่ยวกับสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ คุณภาพผู้เรียน มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

2. ศึกษาหลักสูตรภาษาเวียดนามเบื้องต้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

3. ศึกษารายละเอียดการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง และการจัดการเรียนการสอนภาษาเวียดนามให้แก่ชาวต่างชาติ

4. จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาเวียดนามเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง จำนวน 4 แผน รวม 24 คาบ โดยแต่ละแผนประกอบด้วย สารสำคัญ มาตรฐานการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการจัดการเรียนรู้ และการวัดผลประเมินผล การเรียนรู้ โดยกิจกรรมการจัดการเรียนรู้จะเป็นไปตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ซึ่งมีรายละเอียดเกี่ยวกับขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นทบทวนและนำสู่บทเรียน ผู้สอนนำสู่บทเรียนด้วยการเปิดวิดีโอเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว การละเล่นพื้นบ้าน เทศกาลของประเทศเวียดนามเพื่อให้นักเรียนมีความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับประเทศเวียดนาม จากนั้นทบทวนคำหรือประโยคคำสั่งด้วยการพูดเป็นภาษาเวียดนามพร้อมแสดงท่าทางโดยใช้ภาพ สิ่งของ ร่างกาย เล่าเรื่อง เพลงหรือเกม

ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิบัติ ผู้สอนสาธิต ด้วยการออกคำหรือประโยคคำสั่งพร้อมแสดงท่าทางโดยใช้ภาพ สิ่งของ ร่างกาย เล่าเรื่อง เพลงหรือเกม ให้ผู้เรียนปฏิบัติตาม เมื่อผู้สอนสังเกตว่าผู้เรียนสามารถเข้าใจคำหรือประโยคคำสั่งและสามารถแสดงท่าทางประกอบได้ ครูเริ่มให้ผู้เรียนเป็นผู้ออกคำสั่งเพื่อให้เพื่อนในชั้นเรียนปฏิบัติตาม

ขั้นที่ 3 ขั้นทดสอบการปฏิบัติและให้ข้อมูลย้อนกลับ ผู้เรียนสามารถพูดเป็นภาษาเวียดนาม พร้อมตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้ภาพ สิ่งของ ร่างกาย เล่าเรื่อง เพลงหรือเกม ให้ผู้อื่นฟังและปฏิบัติตามได้ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้อง แสดงว่าผู้เรียนเข้าใจคำหรือประโยคคำสั่งที่เป็นภาษาเวียดนาม ผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการแสดงคำพูดชมเชยเมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้ถูกต้อง และให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนที่ไม่เข้าใจและไม่สามารถปฏิบัติได้

ขั้นที่ 4 ขั้นสรุปและประเมินการเรียนรู้ ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันสรุปเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียน โดยการทบทวนคำหรือประโยคคำสั่งภาษาเวียดนามพร้อมแสดงท่าทางโดยใช้ภาพ สิ่งของ ร่างกาย เล่าเรื่อง เพลงหรือเกม เพื่อให้นักเรียนสามารถฟังและพูดภาษาเวียดนามได้เป็นอย่างดี

5. นำแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาเวียดนามเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ที่ผู้วิจัยสร้างเสร็จแล้วเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อการตรวจสอบความเหมาะสมและความถูกต้องของจุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ สารการเรียนรู้ และระยะเวลาที่ใช้สอน ตลอดจนภาษาที่ถูกต้อง

6. นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ไปเสนอผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือจำนวน 5 คน เพื่อการตรวจสอบความเที่ยงตรงโดยใช้แบบประเมินค่า 5 ระดับตามมาตรวัดของลิเคิร์ต (Likert scale) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนคำตอบ ดังนี้

- 4.21-5.00 หมายถึง ระดับความเหมาะสมหรือมีความสอดคล้องมากที่สุด
 3.41-4.20 หมายถึง ระดับความเหมาะสมหรือมีความสอดคล้องมาก
 2.61-3.40 หมายถึง ระดับความเหมาะสมหรือมีความสอดคล้องปานกลาง
 1.81-2.60 หมายถึง ระดับความเหมาะสมหรือมีความสอดคล้องน้อย
 1.00-1.80 หมายถึง ระดับความเหมาะสมหรือมีความสอดคล้องน้อยที่สุด

ผลการตรวจสอบแผนการจัดการเรียนรู้ พบว่า ทุกองค์ประกอบในแผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมหรือสอดคล้องกันในระดับมากที่สุด สำหรับชั้นทบทวนและนำเสนอ บทเรียน ชั้นปฏิบัติ ชั้นทดสอบการปฏิบัติและให้ข้อมูลย้อนกลับ ชั้นสรุปและประเมินการเรียนรู้ ($M = 5, S.D. = 0.00$) มีความเหมาะสมหรือสอดคล้องกันในระดับมากที่สุด

7. นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลอง (Try out) กับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาข้อบกพร่องในการใช้ ความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้กับเวลาที่กำหนดแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้ให้ดีขึ้นก่อนนำไปทดลองจริง

8. นำแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาเวียดนามเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟัง และการพูด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ใช้ในการวิจัยต่อไป

3.3.2 แบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม (Posttest)

ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

1. ศึกษาจุดประสงค์และเนื้อหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาเวียดนามที่ทำการวิจัยเพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการสร้างแบบทดสอบ

2. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสร้างแบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง ภาษาต่างประเทศโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

3. สร้างแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามหลังการทดลอง (Posttest) จำนวน 1 ชุด ซึ่งมีลักษณะเป็นทั้งแบบทดสอบปรนัย 3 ตัวเลือก และแบบทดสอบเชิงสถานการณ์ โดยเนื้อหาที่นำมาทำในแบบทดสอบต้องสอดคล้องและครอบคลุมเนื้อหาทั้ง 4 แผน เพื่อใช้ทดสอบนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยมีทั้งหมด 25 ข้อ คะแนนเต็ม 45 คะแนน

ข้อย่อย 1.1 มี 10 ข้อ ๆ ละ 1 คะแนน รวมเป็น 10 คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนน คือ ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน

ให้นักเรียนฟังแล้วเลือกภาพที่มีความหมายตรงกับสิ่งที่ได้ฟัง

ข้อย่อย 1.2 มี 5 ข้อ ๆ ละ 3 คะแนน รวมเป็น 15 คะแนน

ครูพูดประโยคคำสั่ง ให้นักเรียนปฏิบัติ

ข้อย่อย 1.3 มี 5 ข้อ ๆ ละ 3 คะแนน รวมเป็น 15 คะแนน

ฟังคำสั่งของครู แล้วปฏิบัติตามคำสั่งนั้น ๆ

ข้อย่อย 1.4 มี 5 ข้อ ๆ ละ 1 คะแนน รวมเป็น 5 คะแนน

ครูเล่าเรื่องให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนเรียงภาพตามเนื้อเรื่องที่ครูเล่าให้ฟัง

ตารางที่ 3.2 เกณฑ์ในการตรวจสอบและให้คะแนนความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม ข้อที่ 1.2, 1.3, 1.4

ระดับคะแนน ประเด็น	เกณฑ์ในการให้คะแนนการฟัง			
	3	2	1	0
1.2 การรู้ ความหมายของ ประโยค	ฟังประโยคและ ปฏิบัติได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ฟัง 1 ครั้ง	ฟังประโยคและ ปฏิบัติได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ฟัง 2 ครั้ง	ฟังประโยคและปฏิบัติได้ ถูกต้องหลังจากที่ได้ฟัง 3 ครั้ง และครุมีการอธิบาย เพิ่มเติม	ไม่สามารถปฏิบัติ ได้หลังจากที่ได้ฟัง 3 ครั้ง และครุมี การอธิบายเพิ่มเติม
1.3 การรู้ ความหมายของ คำสั่ง	ฟังคำสั่งและ ปฏิบัติได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ฟัง 1 ครั้ง	ฟังคำสั่งและปฏิบัติ ได้ถูกต้องหลังจาก ที่ได้ฟัง 2 ครั้ง	ฟังคำสั่งและปฏิบัติได้ ถูกต้องหลังจากที่ได้ฟัง 3 ครั้ง และครุมีการอธิบาย เพิ่มเติม	ไม่สามารถปฏิบัติ ได้หลังจากที่ได้ฟัง 3 ครั้ง และครุมี การอธิบายเพิ่มเติม
1.4 การจับ ใจความสำคัญ	สามารถเรียงภาพ ได้ถูกต้องหลังจาก ที่ได้ฟัง 1 ครั้ง	สามารถเรียงภาพ ได้ถูกต้องหลังจาก ที่ได้ฟัง 2 ครั้ง	สามารถเรียงภาพได้ ถูกต้องหลังจากที่ได้ฟัง 3 ครั้ง และครุมีการอธิบาย เพิ่มเติม	ไม่สามารถเรียบ เรียงภาพได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ฟัง 3 ครั้ง และครุมีการ อธิบายเพิ่มเติม

31 - 45 คะแนน หมายถึง ดีมาก

16 - 30 คะแนน หมายถึง ดี

0 - 15 คะแนน หมายถึง พอใช้

4. นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความ
สอดคล้องของข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ หลังจากนั้นนำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไข
แบบทดสอบ

5. นำแบบทดสอบที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านการสอน
ภาษาเวียดนามและด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อ
คำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) คัดเลือกข้อสอบที่มีดัชนีความสอดคล้อง (IOC) 0.05 ขึ้นไป
โดยใช้เกณฑ์ประเมิน ดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ข้อนั้น
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ข้อนั้น
- 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบไม่วัดจุดประสงค์การเรียนรู้ข้อนั้น

นำผลการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน นำมาหาค่าเฉลี่ย โดยถือเกณฑ์ว่า
แบบทดสอบที่มีค่าเฉลี่ยตามความเห็นของผู้เชี่ยวชาญมากกว่าหรือเท่ากับ 0.50 เป็นแบบทดสอบที่
ใช้ได้ ผลการพิจารณาได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง อยู่ระหว่าง 0.80-1.00

6. นำแบบทดสอบที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลอง (Try out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ซึ่งเคยเรียนภาษาเวียดนามมาแล้ว นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์ รายชื่อเพื่อหาระดับความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนก

7. คัดเลือกข้อสอบจำนวน 25 ข้อ นำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อีกกลุ่มหนึ่ง พบว่า

ข้อที่ 1.1 มีค่าความยากง่าย (P) อยู่ระหว่าง 0.40 – 0.70 ค่าอำนาจจำแนก (D) อยู่ระหว่าง 0.40 – 0.80 และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม (Posttest) โดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ - ริชาร์ดสัน (Kuder and Richardson Method) เท่ากับ 0.81

ข้อที่ 1.2, 1.3, 1.4 มีค่าความยากง่าย (P) อยู่ระหว่าง 0.30 – 0.80 ค่าอำนาจจำแนก (D) อยู่ระหว่าง 0.43 – 0.78 และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม (Posttest) โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) โดยการคำนวณจากสูตรของครอนบาค (Cronbach) เท่ากับ 0.86

8. นำแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม (Posttest) ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3.3.3 แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม (Posttest)

ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

1. ศึกษาจุดประสงค์และเนื้อหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาเวียดนามที่ทำการวิจัยเพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการสร้างแบบทดสอบ

2. ศึกษาศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสร้างแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาต่างประเทศโดยใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

3. สร้างแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามหลังการทดลอง (Pre - Posttest) จำนวน 1 ชุด ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบทดสอบปากเปล่า (Oral test)

แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดเป็นแบบทดสอบปากเปล่า (Oral test) โดยเนื้อหาที่ใช้ในแบบทดสอบจะครอบคลุมเนื้อหาทั้ง 4 แผน เพื่อใช้ทดสอบนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยมีทั้งหมด 15 ข้อ คะแนนเต็ม 45 คะแนน

ข้อย่อย 1.1 มี 5 ข้อ ๆ ละ 3 คะแนน รวมเป็น 15 คะแนน

ครูถามและนักเรียนตอบ

ข้อย่อย 1.2 มี 5 ข้อ ๆ ละ 3 คะแนน รวมเป็น 15 คะแนน

ครูเตรียมรูปภาพ และใส่ไว้ในกล่อง ให้นักเรียนจับคู่ และสลับกันทำ โดยครูให้นักเรียนหยิบภาพที่เป็นคำสั่งขึ้นมาจากกล่อง แล้วสั่งให้เพื่อนปฏิบัติ

ข้อย่อย 1.3 มี 5 ข้อ ๆ ละ 3 คะแนน รวมเป็น 15 คะแนน

ครูให้นักเรียนดูภาพ แล้วบอกชื่อของภาพนั้น ๆ

ตารางที่ 3.3 เกณฑ์ในการตรวจสอบและให้คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามโดยใช้แบบทดสอบปากเปล่า (Oral test)

ระดับ คะแนน ประเด็น	เกณฑ์ในการให้คะแนนการพูด			
	3	2	1	0
1.1 การเลือกใช้คำที่พูด	สามารถเลือกใช้คำที่พูดได้ถูกต้องและเหมาะสม หลังจากที่ได้ฟังคำถาม 1 ครั้ง	สามารถเลือกใช้คำที่พูดได้ถูกต้องและเหมาะสม หลังจากที่ได้ฟังคำถาม 2 ครั้ง	สามารถเลือกใช้คำที่พูดได้ถูกต้องและเหมาะสม หลังจากที่ได้ฟังคำถาม 3 ครั้ง และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม	ไม่สามารถตอบได้หลังจากที่ได้ฟังคำถาม 3 ครั้ง และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม
1.2 ความถูกต้อง	พูดได้ถูกต้องหลังจากที่ได้ดูภาพ 1 ครั้ง	พูดได้ถูกต้องหลังจากที่ได้ดูภาพ 2 ครั้ง	พูดได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ดูภาพ 3 ครั้ง และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม	ไม่สามารถพูดได้หลังจากที่ได้ดูภาพ 3 ครั้ง และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม
1.3 ความคล่องแคล่ว	พูดได้อย่างถูกต้องภายในเวลาที่กำหนด (30 วินาที)	พูดได้อย่างถูกต้องภายในเวลาที่กำหนด (31-40 วินาที)	พูดได้อย่างถูกต้องภายในเวลาที่กำหนด (41-50 วินาที) และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม	พูดได้อย่างถูกต้องและครูมีการอธิบายเพิ่มเติม แต่เกิน 50 วินาที

31 - 45 คะแนน หมายถึง ดีมาก

16 - 30 คะแนน หมายถึง ดี

0 - 15 คะแนน หมายถึง พอใช้

4. นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยาลัยนิพนธ์ ตรวจสอบความสอดคล้องของข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ หลังจากนั้นนำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบ

5. นำแบบทดสอบที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาเวียดนามและด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) คัดเลือกข้อสอบที่มีดัชนีความสอดคล้อง (IOC) 0.05 ขึ้นไป โดยใช้เกณฑ์ประเมิน ดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ข้อนั้น

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ข้อนั้น

- 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบไม่วัดจุดประสงค์การเรียนรู้ข้อนั้น

นำผลการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน นำมาหาค่าเฉลี่ย โดยถือเกณฑ์ว่าแบบทดสอบที่มีค่าเฉลี่ยตามความเห็นของผู้เชี่ยวชาญมากกว่าหรือเท่ากับ 0.50 เป็นแบบทดสอบที่ใช้ได้ ผลการพิจารณาได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง อยู่ระหว่าง 0.80-1.00

6. นำแบบทดสอบที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลอง (Try out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ซึ่งเคยเรียนภาษาเวียดนามมาแล้ว นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์รายชื่อเพื่อหาระดับความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนก

7. คัดเลือกข้อสอบจำนวน 15 ข้อ นำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อีกกลุ่มหนึ่ง พบว่า มีค่าความยากง่าย (P) อยู่ระหว่าง 0.38 – 0.77 ค่าอำนาจจำแนก (D) อยู่ระหว่าง 0.40-0.78 และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม (Posttest) ทั้งฉบับ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) โดยการคำนวณจากสูตรของครอนบาค (Cronbach) เท่ากับ 0.87

8. นำแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม (Posttest) ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3.3.4 แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการฟังภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

การสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการฟังภาษาเวียดนาม มีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและแบบสังเกตพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

2. สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการฟังภาษาเวียดนาม โดยแบบสังเกตพฤติกรรมนี้ใช้เพื่อสังเกตพัฒนาการของผู้เรียนในด้านการฟังภาษาเวียดนาม และช่วยให้ผู้วิจัยสามารถแก้ไขข้อบกพร่องในการสอนครั้งต่อไปอีกด้วย ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมความสามารถด้านการฟังเป็นระยะรวม 8 ครั้ง ระหว่างการสอน ตามคาบเรียนที่ 3, 6, 9, 12, 15, 18, 21, 24 โดยมีรายการพฤติกรรมจำนวนทั้งหมด 4 ข้อ และเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

1. การตอบสนองต่อความเข้าใจ

3 = นักเรียนสามารถตอบสนองได้ หลังจากฟัง 1 ครั้ง

2 = นักเรียนสามารถตอบสนองได้ หลังจากฟัง 2 ครั้ง

1 = นักเรียนสามารถตอบสนองได้ หลังจากฟัง 3 ครั้ง และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม

0 = นักเรียนไม่สามารถตอบสนองได้ หลังจากฟัง 3 ครั้ง และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม

2. การจับใจความสำคัญ

3 = นักเรียนสามารถเรียงภาพได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ฟัง 1 ครั้ง

2 = นักเรียนสามารถเรียงภาพได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ฟัง 2 ครั้ง

1 = นักเรียนสามารถเรียงภาพได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ฟัง 3 ครั้ง และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม

- 0 = นักเรียนไม่สามารถเรียงภาพได้ หลังจากที่ได้ฟัง 3 ครั้ง และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม
3. การรู้ความหมายของคำสั่ง
- 3 = นักเรียนสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ฟัง 1 ครั้ง
- 2 = นักเรียนสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ฟัง 2 ครั้ง
- 1 = นักเรียนสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ฟัง 3 ครั้ง และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม
- 0 = นักเรียนไม่สามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ หลังจากที่ได้ฟัง 3 ครั้ง และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม
4. การแสดงท่าทาง
- 3 = นักเรียนแสดงท่าทางได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ฟัง 1 ครั้ง
- 2 = นักเรียนแสดงท่าทางได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ฟัง 2 ครั้ง
- 1 = นักเรียนแสดงท่าทางได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ฟัง 3 ครั้ง และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม
- 0 = นักเรียนไม่สามารถแสดงท่าทางได้ หลังจากที่ได้ฟัง 3 ครั้ง และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม

ตารางที่ 3.4 เกณฑ์การตรวจสอบและให้คะแนนในการสังเกตพฤติกรรมความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม

เนื้อหา		ระดับคะแนน			
		3	2	1	0
ความสามารถด้านการฟัง	1. การตอบสนองต่อความเข้าใจ				
	2. การจับใจความสำคัญ				
	3. การรู้ความหมายคำสั่ง				
	4. การแสดงท่าทาง				
รวม					

8 – 12 คะแนน หมายถึง ดีมาก

4 – 7 คะแนน หมายถึง ดี

0 – 3 คะแนน หมายถึง พอใช้

3. นำแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการฟังภาษาเวียดนามที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความสอดคล้องของข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ หลังจากนั้นนำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไขแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการฟังภาษาเวียดนาม

4. นำแบบสังเกตพฤติกรรมที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาเวียดนามและด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้อง

ระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) คัดเลือกข้อสอบที่มีดัชนีความสอดคล้อง (IOC) 0.05 ขึ้นไปโดยใช้เกณฑ์ประเมิน ดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสังเกตวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ข้อนั้น
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อสังเกตวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ข้อนั้น
- 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสังเกตไม่วัดจุดประสงค์การเรียนรู้ข้อนั้น

นำผลการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน นำมาหาค่าเฉลี่ย โดยถือเกณฑ์ว่าแบบสังเกตพฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยตามความเห็นของผู้เชี่ยวชาญมากกว่าหรือเท่ากับ 0.50 เป็นแบบสังเกตพฤติกรรมที่ใช้ได้ ผลการพิจารณาได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง อยู่ระหว่าง 0.80-1.00

5. นำแบบสังเกตพฤติกรรมที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลอง (Try out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมาย จำนวน 30 คน ซึ่งเคยเรียนภาษาเวียดนามมาแล้ว

6. คัดเลือกข้อสังเกตพฤติกรรม จำนวน 4 ข้อ นำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อีกกลุ่มหนึ่ง พบว่า มีค่าความยากง่าย (P) อยู่ระหว่าง 0.50 – 0.54 ค่าอำนาจจำแนก (D) อยู่ระหว่าง 0.54-0.74 และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม (Posttest) ทั้งฉบับ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α – Coefficient) โดยการคำนวณจากสูตรของครอนบาค (Cronbach) เท่ากับ 0.80

7. นำแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการฟังภาษาเวียดนามไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3.3.5 แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

การสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาเวียดนาม มีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและแบบสังเกตพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

2. สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาเวียดนาม โดยแบบสังเกตพฤติกรรมนี้ใช้เพื่อสังเกตพัฒนาการของผู้เรียนในด้านการพูดภาษาเวียดนาม และช่วยให้ผู้วิจัยสามารถแก้ไขข้อบกพร่องในการสอนครั้งต่อไปอีกด้วย ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมความสามารถด้านการพูดเป็นระยะรวม 8 ครั้ง ระหว่างการสอน ตามคาบเรียนที่ 3, 6, 9, 12, 15, 18, 21, 24 โดยมีรายการพฤติกรรมจำนวนทั้งหมด 3 ข้อ และเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

1. ความถูกต้อง

4 = นักเรียนตอบคำถามได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ฟังคำถาม 1 ครั้ง

3 = นักเรียนตอบคำถามได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ฟังคำถาม 2 ครั้ง

2 = นักเรียนตอบคำถามได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ฟังคำถาม 3 ครั้ง

1 = นักเรียนตอบคำถามได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ฟังคำถาม 3 ครั้ง และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม

0 = นักเรียนไม่สามารถตอบคำถามได้

2. การเลือกใช้คำที่พูด
- 4 = นักเรียนสามารถเลือกใช้คำที่พูดได้ถูกต้องและเหมาะสม หลังจากที่ได้ฟังคำถาม 1 ครั้ง
- 3 = นักเรียนสามารถเลือกใช้คำที่พูดได้ถูกต้องและเหมาะสม หลังจากที่ได้ฟังคำถาม 2 ครั้ง
- 2 = นักเรียนสามารถเลือกใช้คำที่พูดได้ถูกต้องและเหมาะสม หลังจากที่ได้ฟังคำถาม 3 ครั้ง
- 1 = นักเรียนสามารถเลือกใช้คำที่พูดได้ถูกต้องและเหมาะสม หลังจากที่ได้ฟังคำถาม 3 ครั้ง และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม
- 0 = นักเรียนเลือกใช้คำที่พูดไม่ถูกต้อง
3. ความคล่องแคล่ว
- 4 = นักเรียนพูดได้อย่างถูกต้องภายในเวลาที่กำหนด (30 วินาที)
- 3 = นักเรียนพูดได้อย่างถูกต้องภายในเวลาที่กำหนด (31-40 วินาที)
- 2 = นักเรียนพูดได้อย่างถูกต้องภายในเวลาที่กำหนด (41-50 วินาที) และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม
- 1 = นักเรียนพูดได้อย่างถูกต้อง และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม แต่เกิน 50 วินาที
- 0 = นักเรียนไม่สามารถพูดได้ และเกินเวลาที่กำหนด

ตารางที่ 3.5 เกณฑ์การตรวจสอบและให้คะแนนในการสังเกตพฤติกรรมความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม

เนื้อหา		ระดับคะแนน				
		4	3	2	1	0
ความสามารถด้านการพูด	1. ความถูกต้อง					
	2. การเลือกใช้คำที่พูด					
	3. ความคล่องแคล่ว					
รวม						

8 – 12 คะแนน หมายถึง ดีมาก

4 – 7 คะแนน หมายถึง ดี

0 – 3 คะแนน หมายถึง พอใช้

3. นำแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาเวียดนามที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความสอดคล้องของข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ หลังจากนั้นนำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไขแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการฟังภาษาเวียดนาม

4. นำแบบสังเกตพฤติกรรมที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาเวียดนามและด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) คัดเลือกข้อสอบที่มีดัชนีความสอดคล้อง (IOC) 0.05 ขึ้นไปโดยใช้เกณฑ์ประเมิน ดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสังเกตวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ข้อนั้น
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อสังเกตวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ข้อนั้น
- 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสังเกตไม่วัดจุดประสงค์การเรียนรู้ข้อนั้น

นำผลการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน นำมาหาค่าเฉลี่ย โดยถือเกณฑ์ว่าแบบสังเกตพฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยตามความเห็นของผู้เชี่ยวชาญมากกว่าหรือเท่ากับ 0.50 เป็นแบบสังเกตพฤติกรรมที่ใช้ได้ ผลการพิจารณาได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง อยู่ระหว่าง 0.80-1.00

5. นำแบบสังเกตพฤติกรรมที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลอง (Try out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมาย จำนวน 30 คน ซึ่งเคยเรียนภาษาเวียดนามมาแล้ว นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์รายข้อเพื่อหาระดับความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนก

6. คัดเลือกข้อสังเกตพฤติกรรม จำนวน 3 ข้อ นำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อีกกลุ่มหนึ่ง พบว่า มีค่าความยากง่าย (P) อยู่ระหว่าง 0.52 – 0.61 ค่าอำนาจจำแนก (D) อยู่ระหว่าง 0.62-0.78 และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม (Posttest) ทั้งฉบับ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) โดยการคำนวณจากสูตรของครอนบาค (Cronbach) เท่ากับ 0.80

7. นำแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาเวียดนามไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3.4 วิธีการดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาเอกสาร วารสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน การฟัง และการพูดภาษาเวียดนาม การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง หลักสูตรภาษาเวียดนามเพื่อการสื่อสารเบื้องต้น หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 1

ขั้นตอนที่ 2 เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้การเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) เพื่อเลือกมา 1 ห้องเรียน จากโรงเรียนสาธิต 32 แห่ง สังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ขั้นตอนที่ 3 สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาเวียดนามเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูด โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง จำนวน 4 แผน

2. แบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม (Posttest)

3. แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม (Posttest)

4. แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาเวียดนามของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

ขั้นตอนที่ 4 หาคคุณภาพเครื่องมือ

ขั้นตอนที่ 5 นำเครื่องมือวิจัยไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมาย

ขั้นตอนที่ 6 ดำเนินการทดลองโดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนเอง โดยใช้เวลาทั้งหมด 14 สัปดาห์ ในสัปดาห์ที่ 1 จะจัดเป็นการปฐมนิเทศเพื่อให้นักเรียนมีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับประเทศเวียดนาม และภาษาเวียดนาม ตั้งแต่สัปดาห์ที่ 2 ถึงสัปดาห์ที่ 13 สัปดาห์ละ 2 คาบ ๆ ละ 50 นาที ส่วนสัปดาห์ที่ 14 จะให้นักเรียนทำแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังและแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดหลังการทดลอง

ขั้นตอนที่ 7 ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมระหว่างการเรียนรู้ของนักเรียน รวมเป็น 8 ครั้ง ในระหว่างการสอน ตามคาบเรียนที่ 3, 6, 9, 12, 15, 18, 21, 24 และประเมินตามรายการในแบบสังเกตที่สร้างขึ้น

ขั้นตอนที่ 8 ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังและแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดหลังการทดลอง (Post – test)

ขั้นตอนที่ 9 นำข้อมูลมาวิเคราะห์ สรุปและอภิปรายผล

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Research) ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โดยมีแบบแผนการวิจัยแบบ The Equivalent Time Samples Design โดยทำการสังเกตพฤติกรรมด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง เป็นระยะ ๆ แบบกลุ่มเดี่ยววัดหลายครั้งในเวลาเท่า ๆ กัน เพื่อศึกษาพัฒนาการของกลุ่มทดลอง ดังภาพที่ 3.1 ดังนี้

กลุ่มทดลอง	XO_1	XO_2	XO_3	XO_4	XO_5	XO_6	XO_7	XO_8
------------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------	--------

เมื่อ X แทน การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

$O_1 - O_8$ แทน การสังเกตพฤติกรรมด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนาม

ภาพที่ 3.1 แบบแผนการวิจัยแบบ The Equivalent Time Samples Design

และแบบแผนการวิจัยแบบ One Group Posttest Only Design คือมีกลุ่มตัวอย่างเพียงกลุ่มเดียว และมีการเก็บรวบรวมข้อมูลหลังการทดลอง จากแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนาม (Posttest) ดังภาพที่ 3.2 ดังนี้

กลุ่มทดลอง	X	O_9
------------	---	-------

เมื่อ X แทน การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง
 O_9 แทน การเก็บรวบรวมข้อมูลหลังการทดลอง

ภาพที่ 3.2 แบบแผนการวิจัยแบบ One group posttest only design

จากภาพที่ 3.1 และ ภาพที่ 3.2 แสดงให้เห็นว่าขั้นตอนการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามแบบ The Equivalent Time Samples Design และแบบ One group posttest only design โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ผู้วิจัยดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้การสอนภาษาเวียดนามเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
2. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองและทำการสังเกตพฤติกรรมระหว่างการเรียนของผู้เรียนรวมเป็น 8 ครั้ง ในระหว่างการสอนของคาบเรียนที่ 3, 6, 9, 12, 15, 18, 21, 24 และประเมินตามรายการในแบบสังเกตที่สร้างขึ้นมา
3. ผู้วิจัยให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังและแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามหลังการทดลอง (Posttest)
4. ตรวจสอบแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังและแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง และแบบสังเกตพฤติกรรมระหว่างการเรียนของผู้เรียนแล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.6.1 การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3.6.2 การทดสอบสมมติฐาน

1. เปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง กับเกณฑ์ร้อยละ 50 ของคะแนนเต็ม โดยการทดสอบค่าที (t-test for one sample)
2. เปรียบเทียบคะแนนจากแบบสังเกตพฤติกรรมระหว่างเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ (One-way repeated measure ANOVA) (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2553)

3.7 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.7.1 สถิติพื้นฐาน

- ร้อยละ (Percentage) โดยการคำนวณจากสูตรของ บุญชม ศรีสะอาด (2545)

$$P = \frac{F}{N} \times 100$$

เมื่อ	P	=	ร้อยละ
	F	=	ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ
	N	=	จำนวนความถี่ทั้งหมด

- ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยการคำนวณจากสูตรของ ชูศรี วงศ์รัตน์ (2550)

$$M = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ	M	=	ค่าเฉลี่ย
	$\sum x$	=	ผลรวมคะแนนทั้งหมดของข้อมูล
	n	=	จำนวนข้อมูลทั้งหมด

- ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยการคำนวณจากสูตรของ ชูศรี วงศ์รัตน์ (2550)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	=	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum x$	=	ผลรวมของข้อมูลทั้งหมด
	$(\sum X)^2$	=	ผลรวมของข้อมูลทั้งหมดยกกำลังสอง
	$\sum x^2$	=	ผลรวมของข้อมูลแต่ละตัวยกกำลังสอง
	n	=	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง หรือ จำนวนข้อมูลทั้งหมด

3.7.2 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. ค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ของแผนการสอนภาษาเวียดนามเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดโดยใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยการคำนวณจากสูตรของ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2539)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC = ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับ
จุดประสงค์การเรียนรู้
 $\sum R$ = ผลรวมของการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
N = จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2. ค่าความยากง่าย (Difficulty) ของแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนาม โดยการคำนวณจากสูตรของ ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ (2539)

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ P = ค่าความยากง่าย
R = จำนวนคนที่ทำข้อนั้นถูก
N = จำนวนคนที่ทำข้อนั้นทั้งหมด

3. ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนาม โดยการคำนวณจากสูตรของ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2539)

$$D = \frac{R_u - R_l}{\frac{N}{2}}$$

เมื่อ D = ค่าอำนาจจำแนก
 R_u = จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มเก่ง
 R_l = จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มอ่อน
N = จำนวนนักเรียนในกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน

4. ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม (ข้อ 1.1) โดยการคำนวณจากสูตรของคูเดอร์ - ริชาร์ดสัน (Kuder – Richardson Method) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2539)

$$\text{สูตร KR-20} \quad r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ	r_{tt}	=	ค่าความเชื่อมั่น
	n	=	จำนวนข้อคำถาม
	p	=	สัดส่วนของคนทำถูกในข้อหนึ่ง ๆ
	q	=	สัดส่วนของคนทำผิดในข้อหนึ่ง ๆ ($q = 1-p$)
	s_t^2	=	คะแนนความแปรปรวน

5. ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง (ข้อ 1.2; 1.3; 1.4) และการพูดภาษาเวียดนาม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) โดยการคำนวณจากสูตรของครอนบาค (Cronbach) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2539)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left(1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right)$$

เมื่อ	α	=	ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
	n	=	จำนวนข้อคำถาม
	s_i^2	=	คะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ
	s_t^2	=	คะแนนความแปรปรวนทั้งหมด

6. ค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ของแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนาม โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยการคำนวณจากสูตรของ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2539)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	=	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสังเกตกับจุดประสงค์การเรียนรู้
	$\sum R$	=	ผลรวมของการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ

N = จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

3.7.3 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

1. โดยใช้สถิติ t – test for One Sample ในการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามกับเกณฑ์ร้อยละ 50 ของคะแนนเต็ม โดยการคำนวณจากสูตรของ ซูศรี วงศ์รัตน์ (2550)

$$t = \frac{M - \mu_0}{\frac{s}{\sqrt{n}}} \text{ โดย } df = n - 1$$

เมื่อ	t	=	ค่าที่ใช้พิจารณาใน t – distribution
	M	=	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
	μ_0	=	ค่าคงที่ค่าหนึ่ง หรือ เกณฑ์ที่ตั้งขึ้น
	S	=	ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
	n	=	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
	df	=	ค่าของชั้นแห่งความเป็นอิสระ

2. โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ (One-way repeated measure ANOVA) ในการเปรียบเทียบคะแนนจากแบบสังเกตพฤติกรรมระหว่างเรียนของนักเรียน โดยการคำนวณจากสูตรของ กัลยา วานิชย์บัญชา (2553)

$$F = \frac{MS_{Tr}}{MS_E} ; df = k-1, (k-1)(n-1)$$

เมื่อ	MS_{Tr}	=	ความแปรปรวนระหว่างการจัดการทดลอง
	MS_E	=	ความแปรปรวนภายในการจัดการทดลอง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล เรื่อง การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนาม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง กับเกณฑ์ร้อยละ 50 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง กับเกณฑ์ร้อยละ 50 เพื่อศึกษาพัฒนาการความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง และเพื่อศึกษาพัฒนาการความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดเครื่องหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

- N แทน จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
- M แทน ค่าเฉลี่ย
- S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- t แทน สถิติทดสอบค่าที
- df แทน ความเป็นอิสระ
- Sig. แทน ค่านัยสำคัญจากการคำนวณค่าที
- * แทน ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง กับเกณฑ์ร้อยละ 50

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาพัฒนาการความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางกับเกณฑ์ร้อยละ 50 ของคะแนนเต็ม ด้วยการทดสอบค่าที (t – test for One sample)

4.1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง กับเกณฑ์ร้อยละ 50 ของคะแนนเต็ม ด้วยการทดสอบค่าที (t – test for One sample)

ตารางที่ 4.1 แสดงผลการวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางกับเกณฑ์ร้อยละ 50

คะแนนเฉลี่ย ความสามารถด้านการ ฟังภาษาเวียดนาม	เกณฑ์ร้อยละ 50 ของคะแนนเต็ม	M	S.D.	df	t	Sig.
	22.5	38.30	2.35	29	89.23*	.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.1 พบว่า คะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีคะแนนเฉลี่ย 38.30 คะแนน สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ ร้อยละ 50 ของคะแนนเต็ม แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 50 ของคะแนนเต็ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.1.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง กับเกณฑ์ร้อยละ 50 ของคะแนนเต็ม ด้วยการทดสอบค่าที (t – test for One sample)

ตารางที่ 4.2 แสดงผลการวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางกับเกณฑ์ร้อยละ 50

คะแนนเฉลี่ยความสามารถ ด้านการพูดภาษาเวียดนาม	เกณฑ์ร้อยละ 50 ของคะแนนเต็ม	M	S.D.	df	t	Sig.
	22.5	37.83	3.46	29	59.80*	.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.2 พบว่า คะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีคะแนนเฉลี่ย 37.83 คะแนน สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ ร้อยละ 50 ของคะแนนเต็ม แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 50 ของคะแนนเต็ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาพัฒนาการความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง โดยใช้การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ (Repeated Measure one way ANOVA)

4.2.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาพัฒนาการความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง โดยใช้การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ (One - way repeated Measure ANOVA)

ตารางที่ 4.3 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าต่ำสุดและค่าสูงสุดของคะแนนความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามระหว่างเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ครั้งที่	คะแนนเต็ม	Mean	S.D.
ครั้งที่ 1	12	3.27	0.95
ครั้งที่ 2	12	5.17	0.91
ครั้งที่ 3	12	6.67	0.71
ครั้งที่ 4	12	8.00	0.64
ครั้งที่ 5	12	9.07	0.58
ครั้งที่ 6	12	10.13	0.57
ครั้งที่ 7	12	10.97	0.67
ครั้งที่ 8	12	11.63	0.56

จากตารางที่ 4.3 พบว่า คะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในระหว่างการทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นไปตามลำดับครั้งที่ 8 มีคะแนนมากที่สุด (M = 11.63, S.D. = 0.56) รองลงมาคือ ครั้งที่ 7 (M = 10.97, S.D. = 0.67) ครั้งที่ 6 (M = 10.13, S.D. = 0.57) ครั้งที่ 5 (M = 9.07, S.D. = 0.58) ครั้งที่ 4 (M = 8.00, S.D. = 0.64) ครั้งที่ 3 (M = 6.67, S.D. = 0.71) ครั้งที่ 2 (M = 5.17, S.D. = 0.91) ส่วนคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามระหว่างเรียนที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือครั้งที่ 1 (M = 3.27, S.D. = 0.95)

ตารางที่ 4.4 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการของความสามารถด้านการฟังภาษา
เวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนอง
ด้วยท่าทาง

Source (แหล่งความ แปรปรวน)	SS (ผลรวมกำลังสอง ค่าเบี่ยง เบน)	MS (ผลรวมกำลัง สองค่าเฉลี่ย)	df	F	Sig.
ภายในกลุ่ม	1823.33	522.26	3.49	945.63*	.000
ความคลาดเคลื่อน	55.92	.55	101.25		

หมายเหตุ: ค่าสถิติ Mauchly's $W = .014$, $X^2=112.70$, $df=27$, $Sig. = .000$, Greenhouse-Geisser
*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.4 ผลการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยความสามารถด้านการฟังภาษา
เวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง
ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ โดยก่อนวิเคราะห์ได้ทำการทดสอบข้อตกลง
เบื้องต้นของสถิติ One-Way Repeated Measure ANOVA โดยใช้สถิติ Mauchly's Test of
Sphericity พบว่า ไม่เป็น Compound Symmetry ($p = .00$) ซึ่งหมายถึง ค่าความสัมพันธ์ของตัว
แปรตามแต่ละคู่ที่วัดซ้ำ (Correlation) และความแปรปรวนของตัวแปรตามในการวัดซ้ำแต่ละครั้ง
(Variance) ของ Treatment แต่ละกลุ่มต่างกัน ซึ่งถือว่าการละเมิดข้อตกลงเบื้องต้นของการใช้
สถิติ One-Way Repeated Measure ANOVA ดังนั้นในการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ย
ความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้
แบบตอบสนองด้วยท่าทาง จึงเลือกใช้การประมาณค่าแบบ Greenhouse-Geisser เพื่อลด Type I
Error (Munro, 2005)

และจากผลการเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการของความสามารถด้านการฟังภาษา
เวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนอง
ด้วยท่าทาง จำนวน 8 ครั้ง คะแนนพัฒนาการของความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามมีอย่าง
น้อย 1 คู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยรายละเอียดจะแสดงดังตาราง
ที่ 4.5 ดังนี้

ตารางที่ 4.5 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการรายคู่ของความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ใต้
การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

ความสามารถด้าน การฟัง	ครั้งที่ 1 (M=3.12)	ครั้งที่ 2 (M=5.12)	ครั้งที่ 3 (M=6.67)	ครั้งที่ 4 (M=8.00)	ครั้งที่ 5 (M=9.07)	ครั้งที่ 6 (M=10.13)	ครั้งที่ 7 (M=10.97)	ครั้งที่ 8 (M=11.63)
ครั้งที่ 1 (M=3.12)	-							
ครั้งที่ 2 (M=5.12)	2.00*	-						
ครั้งที่ 3 (M=6.67)	3.50*	1.50*	-					
ครั้งที่ 4 (M=8.00)	4.83*	2.83*	1.33*	-				
ครั้งที่ 5 (M=9.07)	5.90*	3.90*	2.40*	1.07*	-			
ครั้งที่ 6 (M=10.13)	6.97*	4.97*	3.47*	2.13*	1.07*	-		

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

ความสามารถด้าน การฟัง	ครั้งที่ 1 (M=3.12)	ครั้งที่ 2 (M=5.12)	ครั้งที่ 3 (M=6.67)	ครั้งที่ 4 (M=8.00)	ครั้งที่ 5 (M=9.07)	ครั้งที่ 6 (M=10.13)	ครั้งที่ 7 (M=10.97)	ครั้งที่ 8 (M=11.63)
ครั้งที่ 7 (M=10.97)	7.80*	5.80*	4.30*	2.97*	1.90*	0.83*	-	
ครั้งที่ 8 (M=11.63)	8.47*	6.47*	4.97*	3.63*	2.57*	1.50*	0.67*	-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.5 พบว่า ค่าเฉลี่ยของความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม จำนวน 28 คู่ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกคู่ ทั้งนี้ในแต่ละคูมีค่าเฉลี่ยของความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามเพิ่มขึ้นทุกคู่

เพื่อให้เห็นชัดเจนพัฒนาการของความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม ของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ผู้วิจัยจะนำเสนอเป็นภาพ ดังภาพที่ 4.1

ภาพที่ 4.1 พัฒนาการของค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามของของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างการทดลองโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง จำนวน 8 ครั้ง

จากภาพที่ 4.1 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีพัฒนาการความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามสูงขึ้นเป็นลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามเรียงตามลำดับดังนี้ 3.27, 5.17, 6.67, 8.00, 9.07, 10.13, 10.97, 11.63

4.2.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาพัฒนาการความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง โดยใช้การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ (One-Way Repeated Measure ANOVA)

ตารางที่ 4.6 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าต่ำสุดและค่าสูงสุดของคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามระหว่างเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ครั้งที่	คะแนนเต็ม	Mean	S.D.
ครั้งที่ 1	12	3.27	0.64
ครั้งที่ 2	12	4.57	0.68
ครั้งที่ 3	12	6.50	0.63
ครั้งที่ 4	12	7.57	0.50
ครั้งที่ 5	12	8.70	0.79
ครั้งที่ 6	12	9.50	0.51
ครั้งที่ 7	12	10.63	0.72
ครั้งที่ 8	12	11.80	0.41

จากตารางที่ 4.6 พบว่า คะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในระหว่างการทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นตามลำดับ ครั้งที่ 8 มีคะแนนมากที่สุด ($M = 11.80$, $S.D. = 0.41$) รองลงมาคือ ครั้งที่ 7 ($M = 10.63$, $S.D. = 0.72$) ครั้งที่ 6 ($M = 9.50$, $S.D. = 0.51$) ครั้งที่ 5 ($M = 8.70$, $S.D. = 0.79$) ครั้งที่ 4 ($M = 7.57$, $S.D. = 0.50$) ครั้งที่ 3 ($M = 6.50$, $S.D. = 0.63$) ครั้งที่ 2 ($M = 4.57$, $S.D. = 0.68$) ส่วนคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามระหว่างเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ครั้งที่ 1 ($M = 3.27$, $S.D. = 0.64$)

ตารางที่ 4.7 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการของความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

Source (แหล่งความแปรปรวน)	SS (ผลรวมกำลังสองค่าเบี่ยงเบน)	MS (ผลรวมกำลังสองค่าเฉลี่ย)	df	F	Sig.
ภายในกลุ่ม	1814.27	259.18	3.54	1026.94*	.000
ความคลาดเคลื่อน	51.23	.25	102.63		

หมายเหตุ: ค่าสถิติ Mauchly's $W = .019$, $X^2 = 104.587$, $df = 27$, $Sig. = .000$ Greenhouse-Geisser
*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.7 ผลการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ โดยก่อนวิเคราะห์ได้ทำการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นของสถิติ One-Way Repeated Measure ANOVA โดยใช้สถิติ Mauchly's Test of Sphericity พบว่า ไม่เป็น Compound Symmetry ($p = .00$) ซึ่งหมายถึง ค่าความสัมพันธ์ของตัวแปรตามแต่ละคู่ที่วัดซ้ำ (Correlation) และความแปรปรวนของตัวแปรตามในการวัดซ้ำแต่ละครั้ง (Variance) ของ Treatment แต่ละกลุ่มต่างกัน ซึ่งถือว่าเป็นการละเมิดข้อตกลงเบื้องต้นของการใช้สถิติ One-Way Repeated Measure ANOVA ดังนั้นในการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง จึงเลือกใช้การประมาณค่าแบบ Greenhouse-Geisser เพื่อลด Type I Error (Munro, 2005)

และจากผลการเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการของความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง จำนวน 8 ครั้ง คะแนนพัฒนาการของความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามมีอย่างน้อย 1 คู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยรายละเอียดจะแสดงดังตารางที่ 4.8 ดังนี้

ตารางที่ 4.8 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการรายคู่ของความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

ความสามารถด้าน การพูด	ครั้งที่ 1 (M=3.27)	ครั้งที่ 2 (M=4.57)	ครั้งที่ 3 (M=6.50)	ครั้งที่ 4 (M=7.57)	ครั้งที่ 5 (M=8.70)	ครั้งที่ 6 (M=9.50)	ครั้งที่ 7 (M=10.63)	ครั้งที่ 8 (M=11.80)
ครั้งที่ 1 (M=3.27)	-							
ครั้งที่ 2 (M=4.57)	1.30*	-						
ครั้งที่ 3 (M=6.50)	3.23*	1.93*	-					
ครั้งที่ 4 (M=7.57)	4.30*	3.00*	1.07*	-				
ครั้งที่ 5 (M=8.70)	5.43*	4.13*	2.20*	1.13*	-			
ครั้งที่ 6 (M=9.50)	6.23*	4.93*	3.00*	1.93*	0.80*	-		

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

ความสามารถด้าน การพูด	ครั้งที่ 1 (M=3.27)	ครั้งที่ 2 (M=4.57)	ครั้งที่ 3 (M=6.50)	ครั้งที่ 4 (M=7.57)	ครั้งที่ 5 (M=8.70)	ครั้งที่ 6 (M=9.50)	ครั้งที่ 7 (M=10.63)	ครั้งที่ 8 (M=11.80)
ครั้งที่ 7 (M=10.63)	7.37*	6.07*	4.13*	3.07*	1.93*	1.13*	-	
ครั้งที่ 8 (M=11.80)	8.53*	7.23*	5.30*	4.23*	3.10*	2.30*	1.17*	-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.8 พบว่า ค่าเฉลี่ยของความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม จำนวน 28 คู่ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกคู่ ทั้งนี้ในแต่ละคู่มิค่าเฉลี่ยของความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามเพิ่มขึ้นทุกคู่

เพื่อให้เห็นชัดเจนพัฒนาการของความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม ของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ผู้วิจัยจะนำเสนอเป็นภาพ ดังภาพที่ 4.2

ภาพที่ 4.2 พัฒนาการของค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในระหว่างการทดลองโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง จำนวน 8 ครั้ง

จากภาพที่ 4.2 พบว่า ความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามระหว่างเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีพัฒนาการที่สูงขึ้นเป็นลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามเรียงตามลำดับดังนี้ 3.27, 4.57, 6.50, 7.57, 8.70, 9.50, 10.63, 11.80

4.2.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาพัฒนาการความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามโดยรวมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง โดยใช้การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ (One-way Repeated Measure ANOVA)

ตารางที่ 4.9 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าต่ำสุดและค่าสูงสุดของคะแนนความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามโดยรวมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

ครั้งที่	คะแนนเต็ม	Mean	S.D.
ครั้งที่ 1	24	6.43	1.10
ครั้งที่ 2	24	9.73	1.25
ครั้งที่ 3	24	13.17	1.05
ครั้งที่ 4	24	15.57	0.90
ครั้งที่ 5	24	17.77	1.01
ครั้งที่ 6	24	19.63	0.85
ครั้งที่ 7	24	21.60	1.10
ครั้งที่ 8	24	23.43	0.63

จากตารางที่ 4.9 พบว่า คะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามโดยรวมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในระหว่างการทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง สูงขึ้นตามลำดับ ครั้งที่ 8 มีคะแนนมากที่สุด ($M = 23.43$, $S.D. = 0.63$) รองลงมาคือ ครั้งที่ 7 ($M = 21.60$, $S.D. = 1.10$) ครั้งที่ 6 ($M = 19.63$, $S.D. = 0.85$) ครั้งที่ 5 ($M = 17.77$, $S.D. = 1.01$) ครั้งที่ 4 ($M = 15.57$, $S.D. = 0.90$) ครั้งที่ 3 ($M = 13.17$, $S.D. = 1.05$) ครั้งที่ 2 ($M = 9.73$, $S.D. = 1.25$) ส่วนคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามระหว่างเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ครั้งที่ 1 ($M = 6.43$, $S.D. = 0.79$)

ตารางที่ 4.10 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการของความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามโดยรวมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

Source (แหล่งความแปรปรวน)	SS (ผลรวมกำลังสองค่าเบี่ยงเบน)	MS (ผลรวมกำลังสองค่าเฉลี่ย)	df	F	Sig.
ภายในกลุ่ม	7256.67	2195.24	3.31	1702.85*	.000
ความคลาดเคลื่อน	123.58	1.29	95.86		

หมายเหตุ: ค่าสถิติ Mauchly's $W = .023$, $X^2 = 100.046$, $df = 27$, $Sig. = .000$, Greenhouse - Geisser *มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.10 ผลการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ โดยก่อนวิเคราะห์ได้ทำการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นของสถิติ One-Way Repeated Measure ANOVA โดยใช้สถิติ Mauchly's Test of Sphericity พบว่า ไม่เป็น Compound Symmetry ($p = .00$) ซึ่งหมายถึง ค่าความสัมพันธ์ของตัวแปรตามแต่ละคู่ที่วัดซ้ำ (Correlation) และความแปรปรวนของตัวแปรตามในการวัดซ้ำแต่ละครั้ง (Variance) ของ Treatment แต่ละกลุ่มต่างกัน ซึ่งถือว่าเป็นการละเมิดข้อตกลงเบื้องต้นของการใช้สถิติ One-Way Repeated Measure ANOVA ดังนั้นในการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง จึงเลือกใช้การประมาณค่าแบบ Greenhouse-Geisser เพื่อลด Type I Error (Munro, 2005)

และจากผลการเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการของความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามโดยรวมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง จำนวน 8 ครั้ง คะแนนพัฒนาการของความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามมีอย่างน้อย 1 คู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยรายละเอียดจะแสดงดังตารางที่ 4.11 ดังนี้

ตารางที่ 4.11 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการรายคู่ของความสามรถด้านการฟังและ การพูดภาษาเวียดนามโดยรวมของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

ความสามารถด้านการฟัง และการพูด	ครั้งที่ 1 (M=3.27)	ครั้งที่ 2 (M=4.87)	ครั้งที่ 3 (M=6.58)	ครั้งที่ 4 (M=7.78)	ครั้งที่ 5 (M=8.88)	ครั้งที่ 6 (M=9.81)	ครั้งที่ 7 (M=10.80)	ครั้งที่ 8 (M=11.71)
ครั้งที่ 1 (M=3.27)	-							
ครั้งที่ 2 (M=4.87)	2.00*	-						
ครั้งที่ 3 (M=6.58)	3.50*	1.50*	-					
ครั้งที่ 4 (M=7.78)	4.83*	2.83*	1.33*	-				
ครั้งที่ 5 (M=8.88)	5.90*	3.90*	2.40*	1.07*	-			
ครั้งที่ 6 (M=9.81)	6.97*	4.97*	3.47*	2.13*	1.07*	-		

ตารางที่ 4.11 (ต่อ)

ความสามารถด้านการฟัง และการพูด	ครั้งที่ 1 (M=3.27)	ครั้งที่ 2 (M=4.87)	ครั้งที่ 3 (M=6.58)	ครั้งที่ 4 (M=7.78)	ครั้งที่ 5 (M=8.88)	ครั้งที่ 6 (M=9.81)	ครั้งที่ 7 (M=10.80)	ครั้งที่ 8 (M=11.71)
ครั้งที่ 7 (M=10.80)	7.80*	5.80*	4.30*	2.97*	1.90*	0.83*	-	
ครั้งที่ 8 (M=11.71)	8.47*	6.47*	4.97*	3.63*	2.57*	1.50*	0.67*	-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.11 พบว่า ค่าเฉลี่ยของความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนาม จำนวน 28 คู่ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกคู่ ทั้งนี้ในแต่ละคู่มีค่าเฉลี่ยของความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามเพิ่มขึ้นทุกคู่

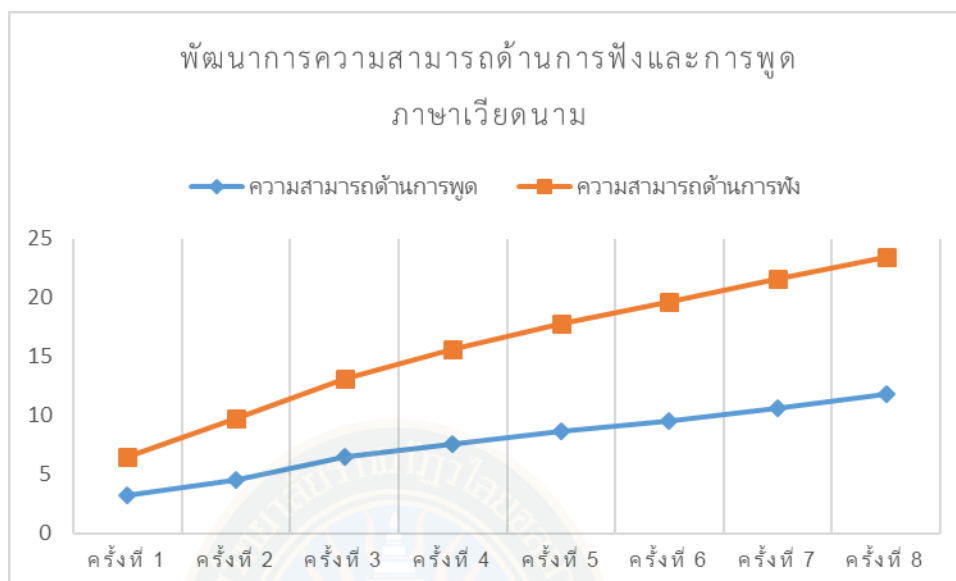
เพื่อให้เห็นชัดเจนพัฒนาการของความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามโดยรวมของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ผู้วิจัยจะนำเสนอเป็นภาพ ดังภาพที่ 4.3

ภาพที่ 4.3 พัฒนาการของค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างการทดลองโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง จำนวน 8 ครั้ง

จากภาพที่ 4.3 พบว่า ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามโดยรวมในระหว่างเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีพัฒนาการที่สูงขึ้นเป็นลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามโดยรวมเรียงตามลำดับดังนี้ 6.39, 9.74, 13.17, 15.57, 17.77, 19.63, 21.60, 23.43.

ภาพที่ 4.4 การเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการของค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในระหว่างการทดลองโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง จำนวน 8 ครั้ง

จากภาพที่ 4.4 พบว่า ความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในระหว่างการทดลองโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีพัฒนาการสูงกว่าความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนาม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งสามารถสรุปผลการวิจัยตามลำดับ ดังนี้

5.1 วัตถุประสงค์การวิจัยมี 4 ข้อ ดังนี้

5.1.1 เพื่อเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง กับเกณฑ์ร้อยละ 50

5.1.2 เพื่อเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง กับเกณฑ์ร้อยละ 50

5.1.3 เพื่อศึกษาพัฒนาการความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

5.1.4 เพื่อศึกษาพัฒนาการความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

5.2 สรุปผลการวิจัย

จากการดำเนินการตามขั้นตอน และนำผลการวิจัยมาวิเคราะห์ ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

5.2.1 นักเรียนมีคะแนนความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 38.30 คะแนน จากคะแนนเต็ม 45 คะแนน ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ ร้อยละ 50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2.2 นักเรียนมีคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 37.83 คะแนน จากคะแนนเต็ม 45 คะแนน ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ ร้อยละ 50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2.3 นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีพัฒนาการความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามสูงขึ้นเป็นลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามเรียงตามลำดับดังนี้ 3.27, 5.17, 6.67, 8.00, 9.07, 10.13, 10.97, 11.63

5.2.4 นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีพัฒนาการความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามสูงขึ้นเป็นลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามเรียงตามลำดับดังนี้ 3.27, 4.57, 6.50, 7.57, 8.70, 9.50, 10.63, 11.80

5.3 อภิปรายผลการวิจัย

5.3.1 นักเรียนมีคะแนนความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 38.30 คะแนน จากคะแนนเต็ม 45 คะแนน ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ ร้อยละ 50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องจากเมื่อผู้เรียนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ซึ่งเป็นการฝึกทักษะทางภาษาโดยเริ่มต้นจากให้ความสำคัญของการฟังและความเข้าใจเป็นหลักก่อนที่จะเรียนทักษะด้านอื่น ๆ การฝึกฟังมาก ๆ จะทำให้เกิดความชำนาญในการฟัง การออกเสียง และสำเนียงที่ชัดเจน ถูกต้อง การที่ผู้เรียนได้ยินตัวเองออกเสียง ไม่ถูกต้องในขั้นแรก ๆ นั้น อาจทำให้เกิดความสับสนในการแยกเสียง และการจำเสียงที่ถูกต้องถ้าให้ผู้เรียนฝึกพูดทันที จะทำให้ความผิดพลาดมีมากและเป็นสิ่งที่ขัดขวางทางการเรียนรู้ภาษาอีกด้วย และสอดคล้องกับแนวคิดของ สก็อต และอีจีเบอร์ (Scott & Ytreberg, 1990) ที่กล่าวว่า ความเข้าใจในการเรียนรู้ของนักเรียนเกิดจากการขยับมือ ตา หู และส่วนอื่น ๆ ของร่างกายของพวกเขา ตลอดเวลา หรือกล่าวได้ว่า การที่ผู้เรียนฟังแล้วปฏิบัติท่าทาง สามารถช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาได้ดียิ่งขึ้น เนื่องจากผู้วิจัยพบว่า ผู้เรียนสามารถเข้าใจคำหรือประโยคคำสั่งต่าง ๆ เมื่อได้ฟังคำสั่งหรือประโยคคำสั่งจากครูหรือจากเพื่อนนักเรียนอาสาสมัคร ถึงแม้ว่าคำสั่งที่ผู้เรียนได้ยินนั้นจะแตกต่างกันก็ตาม ผู้เรียนมีความตั้งใจในการฟังคำสั่งจากครูผู้สอน และสามารถปฏิบัติตามคำสั่งนั้นได้ถูกต้อง และสอดคล้องกับแนวคิดของ คราเชน (Krashen, 1985) ที่กล่าวว่า ความสามารถในการฟังที่ดี เป็นสิ่งที่สำคัญก่อนที่จะนำไปสู่ความสามารถในการพูดได้ สำหรับการสื่อความหมาย การฟังออกมาเป็นการพูด เมื่อผ่านการสื่อด้วยภาษากาย ภาษาท่าทางแล้ว ผู้ฟังจึงค่อย ๆ สื่อออกมาเป็นคำพูดสั้น ๆ ก่อน แล้วพัฒนาเป็นประโยคสั้นไปสู่ประโยคที่มีความซับซ้อนมากขึ้นไปเรื่อย ๆ ดังนั้น ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกฝนและปฏิบัติการทางภาษาโดยใช้ท่าทางให้มากที่สุดและช่วยพัฒนาความคิดของนักเรียน โดยผู้เรียนไม่ถูกบังคับให้พูดจนกว่าจะพร้อม ระยะเวลาที่ผู้เรียนยังไม่พร้อมนั้นแสดงว่าผู้เรียนกำลังอยู่ในระหว่างพัฒนาการที่เรียกว่า ระยะเวลาแห่งความเงียบ (Silent Period) หรือที่นักการศึกษาหลายท่านเรียกว่า ระยะเวลาแห่งการรอ (Waiting Period) และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ซุตติมา แซ่ตั้ง (2557) ที่ได้ศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีความสัมพันธ์กันระดับมากในเชิงบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางในภาพรวมอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิริพร พลชะติ (2561) ที่ได้ศึกษาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง พบว่า ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่า

ก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.3.2 นักเรียนมีคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 37.83 คะแนน จากคะแนนเต็ม 45 คะแนน ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ ร้อยละ 50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนภาษาต่างประเทศ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เป็นนักเรียนระดับเริ่มเรียนภาษา ยังมีพื้นฐานทางภาษาไม่มากนักและหลักการสอนของการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ที่เน้นการเรียนรู้ภาษาตามแนวทางธรรมชาติ ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติ ลดการวิตกกังวลจากการถูกบังคับให้พูด และส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงออกตามความสามารถและความพร้อมของนักเรียน ผู้เรียนจะเริ่มพูดเมื่อพร้อมที่จะพูด โดยในระดับแรกจะเริ่มพูดเพียงคำง่าย ๆ จากนั้นจึงเป็นวลี และประโยค เมื่อผู้เรียนมีความพร้อมที่จะพูด ผู้สอนให้ผู้เรียนได้ทดลองส่งด้วยตนเองบ้าง โดยมีผู้สอนคอยให้กำลังใจ ให้คำแนะนำและช่วยเหลือ ทำให้เกิดบรรยากาศในการเรียนที่ผ่อนคลาย และสอดคล้องกับแนวคิดของ เจิร์สท์ แอนด์ เวบบ์ (Gerst and Webb, 1995 อ้างถึงใน จงรัก ชาววาปี, 2556) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มุ่งฝึกการเริ่มต้นในการพูดของผู้เรียน ผ่านทางประโยคคำสั่ง ผู้เรียนสามารถเข้าใจผลการรับรู้โดยใช้การตอบสนอง โดยนำคำกริยามาใช้ได้ถูกต้องในการพูดประกอบคำสั่งนั้น ๆ และผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการพูดได้ดี และสอดคล้องกับแนวคิดของ ริชาร์ด และรอดเจอร์ส (Richards and Rodders, 1995) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เป็นวิธีที่เหมาะสมกับการจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโดยครูเป็นผู้ออกคำสั่งหรือประโยคคำสั่ง แล้วให้นักเรียนตอบสนองด้วยการแสดงท่าทาง และยังคงกล่าวเสริมว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เป็นการจัดการเรียนรู้ที่น่าสนใจและเป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้ของมนุษย์ และสอดคล้องกับแนวคิดของ คราเชน และเทอร์เรล (Krashen and Terrell, 1983) ที่กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เป็นแนวการจัดการเรียนรู้แบบเน้นความเข้าใจ เป็นแนวการสอนที่ให้ความสำคัญต่อการฟังเพื่อความเข้าใจ แล้วค่อยพูดสื่อสารเมื่อมีความพร้อม และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภัทรวดี ปันติ (2558) ที่ได้ศึกษาผลการใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษและการกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกมล-เรียม สุโกศล (บ้านผาใต้) พบว่า ผลการประเมินทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 7.13 และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 25.56 ส่วนผลการประเมินทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษระหว่างเรียนในภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก ผลการประเมินการกล้าแสดงออกของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ในภาพรวมส่วนใหญ่มีการกล้าแสดงออกอยู่ในระดับดี และสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรณาริ คำปัญญา (2558) ที่ได้ศึกษาการใช้วิธีจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางในการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและความรู้คำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ หลังการเรียนโดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนอง

ด้วยท่าทางในการเล่านิทาน และผู้เรียนมีความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงขึ้น จากระดับไม่ผ่านเป็นระดับดี หลังการเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางในการเล่านิทาน

5.3.3 ความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามระหว่างเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีพัฒนาการที่สูงขึ้นเป็นลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ใช้แนวทางธรรมชาติในการรับรู้ภาษา โดยเริ่มจากการให้ความสำคัญกับการฟัง เพราะการฟังเป็นสิ่งสำคัญทำให้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจภาษา ทั้งเสียง สำเนียง การแสดงท่าทาง สอดคล้องกับแนวคิดของ อัชเชอร์ (Asher, 1979) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้จะให้ผลดี ควรพิจารณาขั้นตอนการเรียนภาษาโดยธรรมชาติ โดยเริ่มจากความสำคัญของการฟังและความเข้าใจเป็นหลักก่อนที่จะมุ่งไปสู่ทักษะอื่น ๆ เมื่อผู้เรียนฝึกการฟังก่อนการพูด ผู้เรียนจะมีประสบการณ์ในการเรียนภาษาที่ดี สามารถโต้ตอบได้อย่างถูกต้อง และมีความมั่นใจในการเรียนรู้ภาษาอีกด้วย และสอดคล้องกับแนวคิดของ มูโน และฟอเรโร (Munoz & Forero, 2011) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เป็นวิธีการเรียนรู้ที่ฝึกให้ผู้เรียนได้เรียนรู้โดยประสบการณ์จริง นักเรียนได้เล่น ได้เคลื่อนไหวร่างกาย ได้เรียนรู้อย่างอิสระ ไม่รู้สึกว่าคุณต้องปฏิบัติตนให้เรียบร้อยหรืออยู่ในกฎระเบียบขณะเรียน ดังนั้นผู้เรียนจึงสามารถพัฒนาความสามารถด้านการฟัง สามารถจดจำคำศัพท์จากการจดจำท่าทาง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศุภราภรณ์ วงศ์ชัยวาลย์ (2559) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (The Total Physical Response: TPR) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบพลึง จังหวัดลำปาง พบว่านักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษและมีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษสูงขึ้น หลังจากการเรียนรู้โดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษและความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง อยู่ในระดับมากที่สุด และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพินดา คำเสน (2560) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง พบว่า ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้มีค่า 89.75/75.05 เป็นไปตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 75/75 ผลการพัฒนาการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 75.05 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนอยู่ในระดับมาก

5.3.4 ความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามระหว่างเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีพัฒนาการที่สูงขึ้นเป็นลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องมาจากการเรียนรู้ภาษาโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้ที่แปลกใหม่จากการสอนแบบเดิม ประกอบกับกิจกรรมต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมเกม เพลง เล่านิทาน เคลื่อนไหวร่างกาย สิ่งของ ภาพและการออกแบบกิจกรรมในลักษณะแตกต่างกันในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ แต่ยังคงยึดหลักวิธีสอนที่เน้นการปฏิบัติท่าทาง และเน้นการพูด ส่งผลให้ผู้เรียนไม่เกิดความเบื่อหน่าย สนุกกับการเรียนภาษาเวียดนาม ผู้เรียนอยากพูด กล้าแสดงออก การได้ทำกิจกรรมเดี่ยว กิจกรรมคู่ กิจกรรมกลุ่ม ทั้งในส่วนการพูด การร้องเพลง การแสดงท่าทาง เล่านิทาน ยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในตนเองและเกิดพัฒนาการทางด้านการพูดได้อย่างรวดเร็ว และสอดคล้องกับ

แนวคิดของ ประพนอม สุรัสวดี (2539 อ้างถึงใน ชูติมา แซ่ตั้ง, 2557) ที่กล่าวว่า แนวทางพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษา คือ ผู้สอนต้องสร้างความมั่นใจให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน นับตั้งแต่ก้าวแรกที่ผู้สอนเข้าชั้นเรียนด้วยบุคลิก ท่าทาง และน้ำเสียงที่น่าเชื่อถือและศรัทธา สร้างความเป็นกันเองให้คำชมเชยเมื่อผู้เรียนพูดได้ถูกต้อง และผู้สอนควรมีความอดทนคอยให้ความช่วยเหลืออย่างจริงจังเมื่อพบว่าผู้เรียนมีปัญหาในการพูด ให้โอกาส ให้กำลังใจ ผู้สอนควรหลีกเลี่ยงบรรยากาศที่เคร่งเครียดเกินไป พยายามให้ผ่อนคลายมากที่สุด เพื่อสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง สามารถพูดได้อย่างมั่นใจ และมีความกระตือรือร้นที่จะฝึกพูดภาษาได้ดียิ่งขึ้นเรื่อย ๆ และสอดคล้องกับแนวคิดของ Francisco (2011 อ้างถึงใน ชูติมา แซ่ตั้ง, 2557) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นตัวกระตุ้นให้เด็กพัฒนา เมื่อพวกเขาผสมผสานการกระทำและพวกเขากลายเป็นผู้กระทำด้วยการออกคำสั่ง ด้วยการพูด ท่าทาง และส่งเสริมให้แรงจูงใจเพิ่มขึ้นการพูดของนักเรียนและความสนใจในการเรียนภาษา และสอดคล้องกับแนวคิดของ มูโน และฟอเรโร (Munoz and Forero, 2011) ที่กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง พัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนให้เร็วขึ้น ง่ายขึ้น บรรยากาศที่ปราศจากความตึงเครียดยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษา และสอดคล้องกับแนวคิดของ ริซี (Mirici, 1999) ที่กล่าวว่า เมื่อการเรียนรู้ภาษาเต็มไปด้วยการเคลื่อนไหว ไม่ว่าจะเป็นการร้องเพลงและเคลื่อนไหวร่างกายหรือเล่นิทานพร้อม ๆ ไปด้วยการเคลื่อนไหวร่างกาย ผู้เรียนจะเรียนรู้อย่างสนุกสนานและสามารถให้ความสนใจกับกระบวนการเรียนรู้เสมอ ๆ นอกจากนั้นนักเรียนยังรู้สึกตื่นเต้นเมื่อได้เป็นผู้ออกคำสั่งหรือแสดงท่าทางต่าง ๆ ในแต่ละคาบเรียน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ อติเรก นวลศรี (2558) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนด้วยวิธีตอบสนองด้วยท่าทาง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดคูยาง สำนักงานพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษากำแพงเพชร เขต 1 พบว่า ทักษะการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ .05 เมื่อจำแนกรายทักษะคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน มีผลออกมาว่าทุกทักษะมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อกระบวนการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง โดยภาพรวมอยู่ในอันดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิทักษ์ ประสิทธิ์นอก (2561) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีน โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนกัลยาณวัตร พบว่า พัฒนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะการฟังและการพูดภาษาจีน ของนักเรียนระดับ มัธยมศึกษาปีที่ 1/7 โดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง โดยภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก (M= 4.66)

ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามโดยรวมระหว่างเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีพัฒนาการที่สูงขึ้นเป็นลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เป็นการจัดการเรียนรู้ภาษาที่จะพัฒนาสติปัญญาของเด็กโดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กเล็ก ๆ ช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถการฟังและการพูดออกเสียงคำศัพท์ วลี และประโยคสั้น ๆ พร้อมแสดงท่าทางประกอบจากสิ่งที่ฟัง เพื่อการสื่อสารรูปแบบใหม่สำหรับผู้เรียน โดยผู้วิจัยมีการวางแผนและเตรียมการสอนมาเป็นอย่างดีมีการออกแบบกิจกรรม

จัดเตรียมสื่อการเรียนการสอนให้มีความหลากหลาย เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ดังนั้นเมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้จากกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาเวียดนามโดยใช้จัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างสนุกสนาน ได้พูดและแสดงท่าทางทำให้เกิดความเข้าใจในคำหรือประโยคคำสั่งที่ได้เรียน และเมื่อเกิดความสนุกสนานก็จะทำให้มีความเข้าใจในคำหรือประโยคคำสั่งเพิ่มมากขึ้น จึงทำให้ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีพัฒนาการที่สูงขึ้นเป็นลำดับ ดังที่แอสเชอร์ (Asher, 1997) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง จะเน้นการใช้สมองซีกขวามากกว่าซีกซ้าย และการทำงานเชื่อมโยงของระบบประสาทในการรับรู้ภาษามารวมผลเข้าด้วยกัน เป็นรูปแบบการสอนที่เลียนแบบมาจากการเรียนรู้ของเด็ก ๆ ตามธรรมชาติและเป็นธรรมชาติมากที่สุด และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปทิตตา ติวงค์ (2557) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการฟัง – พูด ภาษาอังกฤษ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ความสามารถด้านการฟัง ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง อยู่ในระดับมากที่สุด และสอดคล้องกับงานวิจัยของ รุ่งทิภา อุ่นเจริญ (2557) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสูงกว่ากิจกรรมการเรียนรู้ แบบ B-SLIM อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.4 ข้อเสนอแนะ

5.4.1 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ผู้สอนต้องศึกษาทฤษฎี หลักการและความสำคัญของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางให้ชัดเจนก่อนนำไปใช้
2. การเลือกเนื้อหาที่สอน ควรคำนึงถึงลำดับขั้นตอน ของความยากง่าย เชื่อมโยงจากสิ่งที่เรียนมาแล้ว ไปสู่เนื้อหาที่มีความยากหรือซับซ้อนขึ้น
3. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาเวียดนาม ควรใช้กิจกรรมที่หลากหลายให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและได้ลงมือปฏิบัติจริงทั้งเป็นรายบุคคล เป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม

5.4.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรนำการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ไปทดลองใช้กับทักษะอื่น ๆ ไม่เฉพาะการฟังและการพูดเท่านั้น เช่น ควรทดลองกับทักษะการอ่าน การเขียน
2. ควรมีการศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ที่มีต่อผู้เรียนในด้านความคงทนในการจดจำคำศัพท์

3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางกับผู้เรียนที่มีระดับอายุแตกต่างกันเพื่อศึกษาว่าระดับอายุใดมีการพัฒนาการฟัง - การพูดได้มากกว่ากัน

4. ควรนำการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางไปใช้กับการเรียนการสอนภาษาอื่น ๆ จะทำให้นักเรียนมีพัฒนาการดีขึ้นอย่างรวดเร็ว นักเรียนสามารถจดจำคำศัพท์ และประโยคในบทเรียนได้ดี และยังสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้มีความสนุกสนานมากยิ่งขึ้น

GRAD VRU

บรรณานุกรม

GRAD VRU

บรรณานุกรม

- กมลทิพย์ แสงขาว. (2559). การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนในการจดคำศัพท์ โดยใช้วิธีสอบแบบตอบสนองด้วยท่าทาง: กรณีการศึกษาของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้. วิทยานิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2561). พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2553). การวิเคราะห์สถิติขั้นสูงด้วย SPSS for Windows. สืบค้นจาก <http://lib.neu.ac.th/ULIB/dublin.php?ID=16087>.
- ขวัญชนก วิโย และเกษมสันต์ ตะดวงดี. (2555). การจัดการเรียนรู้โดยใช้เพลง. รายงานวิทยานิพนธ์กรรมและเทคโนโลยีสารสนเทศทางการศึกษา. วิทยานิพนธ์ คณะศิลปศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ สาขาวิชาการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยนครพนม.
- คำพันธ์ แสนสุข. (2556). การศึกษาการเรียนรู้การฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง โรงเรียนมัธยมวัดใหม่กรงทองในพระบรมราชูปถัมภ์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี. วิทยานิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรังสิต.
- จรงค์ ขาววาปี. (2556). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโต้ตอบทางสรีระและแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต หลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- ฉื่น ถิ กวุ่นห์ ขาง. (2557). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรภาษาไทยเวียดนามเบื้องต้น. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์.
- ชุตีมา แซ่ตั้ง. (2557). การศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2550). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 10. นนทบุรี : ไทยเนรมิต กิจอินเตอร์ โพรเกรสซิฟ.

- ซีรีน ชุมวรรฐายี. (2557). **ประสิทธิผลของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางต่อการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.** วิทยานิพนธ์บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ฐานิศวรร กิจพิสิฐปรีชา. (2556). **การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง.** วิทยานิพนธ์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- ธัญญาทิพย์ ศรีพนา. (2552). **เว็บบล็อกหลายมิติ.** สืบค้นจาก <http://www.ias.chula.ac.th/ias/Images/Researchers/CV/CV-Researcher-9.pdf>.
- นัทธินันท์ ละม้ายสิงห์. (2559). **การใช้นิทานเพื่อพัฒนาความรู้ทางทฤษฎีดนตรีสากลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม).** วิทยานิพนธ์ กศ.ม. ศิลปะศึกษา (ดนตรีศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เนาวรัตน์ อินทรประสิทธิ์ และอาคม สระบัว. (2558). **การใช้กิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการออกเสียงต่อเนื่องกันในภาษาอังกฤษ.** วิทยานิพนธ์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). **การวิจัยเบื้องต้น.** พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ปัทมิตา ติวงค์. (2557). **การพัฒนาความสามารถด้านการฟัง – พูด ภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.** วิทยานิพนธ์ คณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ประจักษ์ บุตรแก้ว. (2557). **ผลของการจัดกิจกรรมการเล่นนิทานประกอบคำถามปลายเปิดที่มีต่อความสามารถทางคณิตศาสตร์ด้านการวิเคราะห์ข้อมูลของเด็กปฐมวัย.** วิทยานิพนธ์ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี.
- ปราณี ชูชม. (2556). **การใช้เกม เพลง ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/2 เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน.** สาขาวิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนอนุบาลน่องหญิง อำเภอตระการพืชผล สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 2.
- พิทักษ์ ประสิทธิ์นอก. (2561). **การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีน โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วย ท่าทาง (TPR) ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนกัลยาณวัตร.** สืบค้นจาก http://www.kroobannok.com/board_view.php?b_id=166305.

- ไพเราะ พุ่มมั้น. (2551). การพัฒนาคุณภาพนักเรียนระดับประถมวัย สู่ผลงานทางวิชาการ. พิมพ์ครั้งที่ 1. ชลบุรี: ชลบุรีการพิมพ์.
- ฟ้าก ดินห์ วัน. (2559). การพัฒนาหลักสูตรภาษาเวียดนามเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับชาวไทย. วิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยนครพนม.
- ภัทรวดี ปันติ. (2558). ผลการใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษและการกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกมล-เรียม สุโกศล(บ้านผาใต้). วิทยานิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- มาริสกา กาสวรรณ์. (2556). ประสิทธิภาพของกิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษต่อการเรียนรู้และความคงทนของคำศัพท์และทักษะการพูด. วิทยานิพนธ์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่.
- รัตนาวดี คำแพง. (2557). การศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นิทานประกอบนิ้วมือและการเล่นิทานประกอบภาพหนังสือกระดาษ. วิทยานิพนธ์ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี.
- รุ่งทิภา อุ่นเจริญ. (2557). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM. วิทยานิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนครพนม.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2539). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : ชมรมเด็ก.
- วรทิพย์ ปลื้มสกุลไทย. (2557). ผลการเล่นิทานอาเซียนแบบไม่จบเรื่องที่มีต่อพัฒนาการด้านการพูดของเด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (วิทยาการทางการศึกษาและการจัดเรียนรู้) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วรนาрі คำปัญญา. (2558). การใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางในการเล่นิทานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและความรู้คำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- วรรณรัตน์ วิชัยกตัญญกุล. (2553). ผลของการใช้เพลงประกอบการสอนไวยากรณ์เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสฤชดิเดช จังหวัดจันทบุรี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- วันที ไพรินทร์. (2547). การพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองทวีวัฒนา ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบ
ตอบสนองด้วยท่าทาง. วิทยานิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วาริสา เหมกิตติวัฒน์. (2559). การศึกษาความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้
กิจกรรมเล่านิทานและเกมคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วารุณี ศิริ. (2559). การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)
ที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.
วิทยานิพนธ์ คณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วู ถิ กิม จี. (2550). การศึกษาเปรียบเทียบสำนวนเวียดนามกับสำนวนไทย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เวียง ถิ แผล่ง. (2559). การพัฒนาหลักสูตรภาษาเวียดนามเบื้องต้นเพื่อการสื่อสาร. วิทยานิพนธ์
ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- ศิริพร พละโชติ. (2561). การศึกษาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- ศุภรารณณ์ วงศ์ชัยวาลย์. (2559). การพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และความสามารถ
ด้านการฟังภาษาอังกฤษ โดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (The Total
Physical Response: TPR) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบพลึง
จังหวัดลำปาง. วิทยานิพนธ์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยพะเยา.
- สาวิณี สุวรรณพันธ์. (2553). การใช้กิจกรรมเพลงเพื่อส่งเสริมการออกเสียง ความรู้ทางด้าน
คำศัพท์และไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 5. วิทยานิพนธ์
สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุพจน์ ไทยสุริยะ. (2559). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนประชานิเวศน์ที่ได้รับการเรียนการสอนแบบร่วมมือ
(Cooperative Language Learning) กับการสอนภาษาโดยใช้ท่าทาง (Total
Physical Response). วารสารดุซงกีบัณฑิตทางสังคมศาสตร์. 7(1), 177.
- สุพินดา คำเสน. (2560). การพัฒนาการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 2 โดยรูปแบบการสอนแบบ TPR. วิทยานิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏ
อุตรดิตถ์.

- สุมณฑา วงษ์สวัสดิ์. (2552). การใช้นิทานเป็นสื่อในการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมนนทบุรี กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เหียงน ถิ ถี้ เจิว. (2559). ลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมที่สะท้อนจากการใช้คำเรียกบุคคลที่สาม สำหรับผู้หญิงในนวนิยายเวียดนาม พ.ศ. 2473-2553. วิทยานิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- เหียงน ถิ หลือ อี้. (2556). การใช้เกมคำศัพท์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาไทยของนักเรียนชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ นครโฮจิมินห์ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม. วิทยานิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อดิเรก นวลศรี. (2558). การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนด้วยวิธีตอบสนองด้วยท่าทาง TPR ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดคูยาง สำนักงานพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากำแพงเพชร เขต 1. วารสารกำแพงเพชร. 7(1), 149.
- อัจฉราพรรณ โพธิ์ตุ่น. (2559). ผลการสอนโดยใช้เกมตามแนวการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการหลักสูตรและการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- เอมพิกา ธัญญาลักษณ์ศิริ. (2557). การพัฒนาเลิร์นนิ่งออบเจ็กต์ออนไลน์ เรื่องจำนวนนับภาษาเวียดนามสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- Asher, J. J. (1979). *Learning Another Language Through Actions: The Complete Teachers Guide Book* Los Gatos. California: Sky Oaks Publication.
- Asher, J. J. (1982). *Learning another Language Through Action*. California: Sky Acks Production Inc.
- Bartz, W. H. (1979). *Testing Oral Communication. Theory and Practice*. Verginia: The Center for Applied Linguistic.
- Brown, Nancy, and Ronald lee. (1997). *Use Songs to Teach*. Reading and Writing Quarterly, 12(4), 349 – 355.
- Cohen, D. A. (1994). *Assessing Language Ability in the Classroom*. Boston: Heinle & Heinle Publishers.

- Cruickshank. (1977). **A first Book of Game and Simulation**. Belmont, California: Wedsworth.
- Đặng Thị Lanh, Hoàng Cao Cương & Trần Thị Minh Phương. (2014). **Tiếng Việt 1 – Tập 1**. Nxb Giáo dục Việt Nam.
- Dobson, J. (1998, May - June). **Try One of My Games**, Forum. 8(3), 9-17.
- Doff, A. (1989). **Teach English: A Training Course for Teacher**. New York: Cambridge University Press.
- FluentU. (2016). **English Language and Culture Blog**. Retrieved from <http://www.fluentu.com/english/blog/learn-english-through-songs-music/>.
- Francisco, D. (2011). **Teaching English vocabulary to third graders through the application on the total Physical response Method**. Master's Thesis. Colombo Universidad tecnologica De Perelra.
- Freeman, D. L. (1986). **Techniques and principles in Language Teaching**. Oxford: Pregamon Press.
- Grambs et al. (1970). **Modern Method in Secondary Education**. 3rd ed. U. S. A: Holt, Rienehart and Winston.
- Griffee. (1992). **Songs in Action**. New York: Prentice Hall International.
- Jensen. (2000). **Brain - Based Learning**. San Diego, CA: The Brain Store Publishing.
- Johnson. (2001). **A Comparison of The Use of The Active Games Learning Medium with Passive Games and Traditional Activities as a Means of Reinforcing Recognition of Selected Sight Vocabulary Words with Mid-Tear First-Grade Children with Limited Sight Vocabulary**, Dissertation Abstracts. 10: 6456 - A.
- Kent, T. W. (2005). **Leadership and managing: it takes two to tango**. Management Decision. 43(7/8): 1010-1017.
- Krashen, S. D. (1985). **Language acquisition and language education**. Oxford: Alemany press.
- Krashen, S. D. and Terrell, T. D. (1983). **The natural approach: Language acquisition in the classroom**. Oxford: Pergamon Press.
- Mai Ngọc Chừ & Trịnh Cẩm Lan. (2010). **Tiếng Việt cơ sở (Vietnamese for foreigners, Elementary level)**. Nxb Phương Đông.

- Mattisson, J. (2011). **Using TPR Method in Teaching English Adjectives**. Retrieved from <http://www.diva-portal.org>.
- Mirici, I. H. (1999). **Teaching foreign languages to children (elementary school 4th and 5th grades)**. Ankara, Gazi Publications.
- Mol, H. (2009). **Using Songs in the English Classroom**. Retrieved from <http://www.hltmag.co.uk/apr09/less01.htm>.
- Mukminatien, N. (2005). **Scoring Rubrics for Speaking Assessment in the Secondary School EFL Classroom**. In Floey, J.A., *New Dimensions in the Teaching of Oral Communication*, p.228 – 239. Singapore: SEAMEO Regional Language Centre.
- Munoz, M. E. M. & Forero, M. A. V. (2011). **Teaching English vocabulary to third graders through the application of the total physical response method**. Facultad De Bellas Artes Y Humanidades, Universidad tecnologica De perira, Colombia.
- Munro, B. H. (2005). **Statistical Methods for Health Care Research 5th ed**. Philadelphia: Lippincott Williams & Wilkins.
- Nguyễn Anh Quế. (2000). **Tiếng Việt cho người nước ngoài (Vietnamese for foreigners)**. Nxb Văn hóa – Thông tin.
- Nguyễn Việt Hương. (2014). **Elementary Vietnamese use for non-Vietnamese speaker Pre-elementary**. Nxb Đại học Quốc gia Hà Nội.
- Phan Ngọc. (2013). **Suy nghĩ về vai trò của văn học dân gian trong văn học Đông Nam Á lục địa**. Retrieved from www.vienvanhoc.vass.gov.vn/noidung/tintuc/vanhocnuocngoai/suynghivevaitrocuavanhocDongNamAlucdia/.
- Ray and Blaine (2002). **Blaine ray Workshops TPR Storytelling**. Retrieved from <http://www.blaineraytprs.com>.
- Richards, J. C. and Rodgers, T. S. (1995). **Approach and Methods in Language Teaching**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Riverse, W. M. (1980). **Hearing and comprehending**: English teaching Forum.
- Rubin, D. (1990). **Teaching elementary language arts**. Englewood Cliffs, N. J.: Prentice-Hall International.

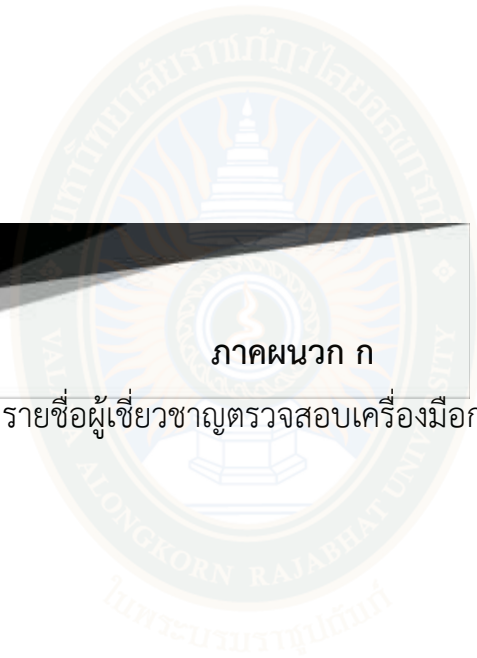
- Sarah, A. J. (1994). **Children development and personality**. New York: Harper & Row.
- Sariyati. (2012). **The effectiveness of TPR (Total Physical response) method in English Vocabulary Mastery of Elementary School Children**. Retrieved from www.ejournal.undip.com.
- Scott, W. & Ytreberg, L. H. (1990). **Teaching English to children**. London: Longman.
- Searle, J. R. (1978). **Speech Acts**. London: Cambridge University Press.
- Shepard, A. (1996). **Tell a story: A Guide to Storytelling**. Retrieved from <http://www.aaronsherp.com/storytelling/Tips.html>.
- The World Book Encyclopedia. (1998). **World Book Encyclopedia**. English: World Book.
- Vale, D. and Fuentuen, A. (1986). **Teaching Children English**. Cambridge University Press.
- Valette, R. M. & Disick, R. S. (1972). **Modern Language performance Objective and Individualization**. New York: Harcourt Brace Jovanovich.
- Widdowson, H. G. (1983). **Teacher language as communication**. Oxford: Oxford University Press.
- Yanggang, F. (1993). **Listening problems and Solution**, in English Teaching Forum.
- Ying Qiu. (2016). **On the Application of the Total Physical Response Approach to Vocabulary Teaching in the Third Grade of Primary School**. Retrieved from <https://www.atlantis-press.com/proceedings/ichess-16/25857279>.
- Zappolo, (1981). **A Graded Listening Comprehension Program**. English Teaching Forum. 18 (1981, November 31).

ภาคผนวก

GRAD VRU

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

GRAD VRU

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือ

คนที่	ชื่อ - นามสกุล	ตำแหน่ง - สถาบัน
ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน		
1	อาจารย์ ดร.เลอลักษณ์ โอทยานนท์	อาจารย์ประจำสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์
2	อาจารย์ ดร.วิศัลพร จิโรจพันธ์	อาจารย์ประจำสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์
ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาเวียดนาม		
3	ร.ศ. ดร.Nguyen Tuong Lai	ผู้อำนวยการ คณะตะวันออกศึกษา มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาติฮานอย ประเทศเวียดนาม
4	อาจารย์ Tran Thi Quynh Trang	ผู้อำนวยการ คณะตะวันออกศึกษา มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาติฮานอย ประเทศเวียดนาม
5	อาจารย์ Tran Thi Bich Thao	ผู้อำนวยการ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ที่ อว ๐๖๓๐.๓๒/ว ๕๐๓

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
ในพระบรมราชูปถัมภ์
ปณ. ประตุน้ำพระอินทร์
จ.ปทุมธานี ๑๓๑๘๐

๒๓ กรกฎาคม ๒๕๖๒

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน อาจารย์ ดร.เลอลักษณ์ โอทยานนท์

ด้วย Miss Nguyen Thi Thu Thanh รหัสนักศึกษา ๖๐B๕๔๖๘๐๑๓๐ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี ซึ่งอยู่ในระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง TPR เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนสาธิต สังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏ" โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฐิติพร พิชญกุล เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ มีความจำเป็นต้องทำการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยให้แก่นักศึกษา ทั้งนี้ได้มอบหมายให้ Miss Nguyen Thi Thu Thanh หมายเลขโทรศัพท์ ๐๖๒-๕๔๑๖๘๔๘ เป็นผู้ประสานงานโดยตรง บัณฑิตวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบคุณล่วงหน้า มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีรอนันท์ ศิริโวหาร)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี

บัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๙ ๑๖๓๘ ต่อ ๔๐๑, ๔๐๒, ๔๐๓

โทรสาร ๐-๒๕๒๙ ๑๖๓๘ ต่อ ๔๐๖

ที่ อว ๐๖๓๐.๑๒/๑ ๕๐๓

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
ในพระบรมราชูปถัมภ์
ปณจ. ประตูน้ำพระอินทร์
จ.ปทุมธานี ๑๓๑๘๐

๒๓ กรกฎาคม ๒๕๖๒

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน อาจารย์ ดร.วิมลพร จิโรจน์ตั้ง

ด้วย Miss. Nguyen Thi Thu Thanh รหัสนักศึกษา ๖๐B๕๔๖๘๐๑๓๐ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี ซึ่งอยู่ในระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง TPR เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนสาธิต สังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏ” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฐิติพร พิชญกุล เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ มีความจำเป็นต้องทำการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยให้แก่นักศึกษา ทั้งนี้ได้มอบหมายให้ Miss. Nguyen Thi Thu Thanh หมายเลขโทรศัพท์ ๐๖๒-๕๔๑๖๘๔๘ เป็นผู้ประสานงานโดยตรง บัณฑิตวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบคุณล่วงหน้า มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

GRAD VU

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีรธนิษฐ์ ศิริโวหาร)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี

บัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๙ ๑๖๓๘ คีย์ ๔๐๑, ๔๐๒, ๔๐๓

โทรสาร ๐-๒๕๒๙ ๑๖๓๘ คีย์ ๔๐๖

ที่ อว ๐๖๓๐.๑๒/๖๕๐๓

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
ในพระบรมราชูปถัมภ์
ปณจ. ประตูน้ำพระอินทร์
จ.ปทุมธานี ๑๓๑๘๐

๒๙ กรกฎาคม ๒๕๖๒

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร. Nguyen Tuong Lai

ด้วย Miss Nguyen Thi Thu Thanh รหัสนักศึกษา ๖๐B๕๔๖๘๐๑๓๐ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี ซึ่งอยู่ในระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง TPR เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนสาธิต สังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏ” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฐิติพร พิชญกุล เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ มีความจำเป็นต้องทำการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยให้แก่นักศึกษา ทั้งนี้ได้มอบหมายให้ Miss Nguyen Thi Thu Thanh หมายเลขโทรศัพท์ ๐๖๒-๕๔๑๖๘๔๘ เป็นผู้ประสานงานโดยตรง บัณฑิตวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบคุณล่วงหน้า มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีรนิช ศรีโวหาร)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี

บัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๕ ๑๖๓๘ ต่อ ๔๐๑, ๔๐๒, ๔๐๓

โทรสาร ๐-๒๕๒๕ ๑๖๓๘ ต่อ ๔๐๖

ที่ อว ๐๖๓๐.๑๒/ว ๕๐๓

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
ในพระบรมราชูปถัมภ์
ปลจ. ประคูน้ำพระอินทร์
จ.ปทุมธานี ๑๓๑๘๐

๒๓ กรกฎาคม ๒๕๖๒

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน อาจารย์ Tran Thi Quynh Trang

ด้วย Miss Nguyen Thi Thu Thanh รหัสนักศึกษา ๖๐8๕๔๖๘๐๑๓๐ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี ซึ่งอยู่ในระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง TPR เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนสาธิต สังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏ" โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฐิติพร พิชญกุล เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ มีความจำเป็นต้องทำการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยให้แก่นักศึกษา ทั้งนี้ได้มอบหมายให้ Miss Nguyen Thi Thu Thanh หมายเลขโทรศัพท์ ๐๖๒-๕๔๑๖๘๘๔๘ เป็นผู้ประสานงานโดยตรง บัณฑิตวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบคุณล่วงหน้า มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีร์ธนิษฐ์ ศิริโวหาร)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี

บัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๔ ๑๖๓๘ ต่อ ๔๐๑, ๔๐๒, ๔๐๓

โทรสาร ๐-๒๕๒๔ ๑๖๓๘ ต่อ ๔๐๖

ที่ อว ๐๖๓๐.๑๒/ว ๕๑๓

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
ในพระบรมราชูปถัมภ์
ปณจ. ประตูน้ำพระอินทร์
จ.ปทุมธานี ๑๓๓๘๐

๒๓ กรกฎาคม ๒๕๖๒

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน อาจารย์ Tran Thi Bich Thao

ด้วย Miss Nguyen Thi Thu Thanh รหัสนักศึกษา ๖๐B๕๔๖๘๐๑๓๐ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี ซึ่งอยู่ในระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง TPR เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนสาธิต สังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏ" โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฐิติพร พิชญกุล เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ มีความจำเป็นต้องทำการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยให้แก่นักศึกษา ทั้งนี้ได้มอบหมายให้ Miss Nguyen Thi Thu Thanh หมายเลขโทรศัพท์ ๐๖๒-๕๔๑๖๘๔๘ เป็นผู้ประสานงานโดยตรง บัณฑิตวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบคุณล่วงหน้า มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

GRAD VRU

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีร์นิช ศิริโวหาร)

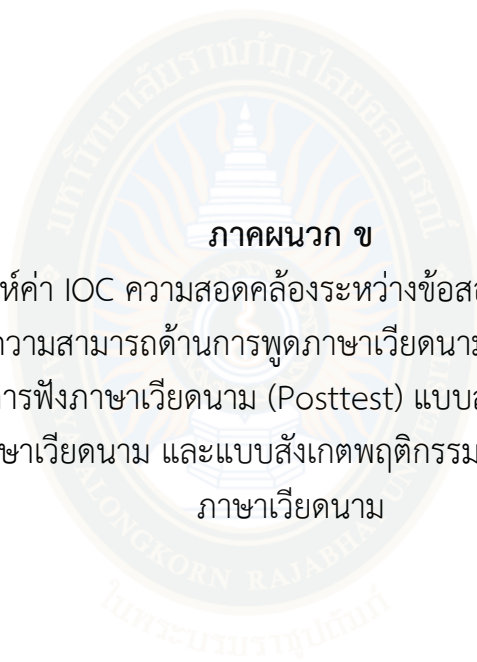
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี

บัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๕ ๑๖๓๘ ต่อ ๔๐๑, ๔๐๒, ๔๐๓

โทรสาร ๐-๒๕๒๕ ๑๖๓๘ ต่อ ๔๐๖

ภาคผนวก ข

การวิเคราะห์ค่า IOC ความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้
ของแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม (Posttest) แบบทดสอบ
ความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม (Posttest) แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูด
ภาษาเวียดนาม และแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการฟัง
ภาษาเวียดนาม

GRAD VRU

ตารางแสดงผลการวิเคราะห์ความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบความสามารถด้าน
การพูดภาษาเวียดนาม (Posttest)

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ					IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
1	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
8	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
9	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
10	+1	0	+1	+1	+1	0.80	สอดคล้อง
11	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
12	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
13	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
14	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
15	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

GRAD VRU

ตารางแสดงผลการวิเคราะห์ความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบความสามารถด้าน
การฟังภาษาเวียดนาม (Posttest)

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ					IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
1	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
8	+1	+1	0	+1	+1	0.80	สอดคล้อง
9	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
10	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใส่อดคล้อง
11	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
12	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
13	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
14	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
15	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
16	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
17	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
18	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
19	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
20	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางแสดงผลการวิเคราะห์ความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาเวียดนาม

รายการประเมิน		ผู้เชี่ยวชาญ					IOC	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
ความสามารถ ด้านการพูด	5. ความถูกต้อง	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
	6. การเลือกใช้ คำที่พูด	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
	7. ความ คล่องแคล่ว	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

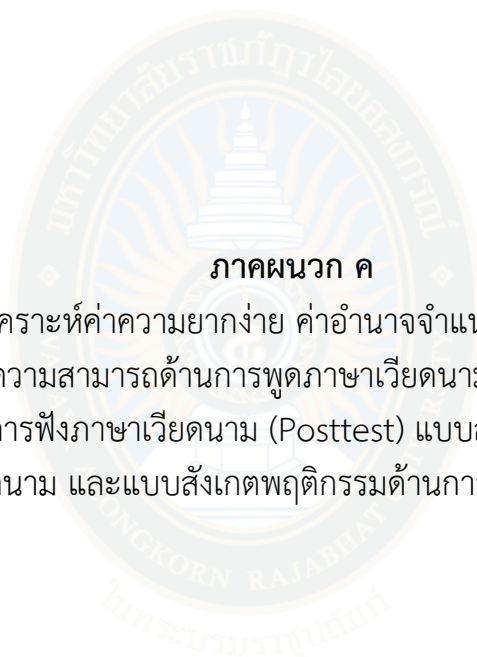

GRAD VRU

ตารางแสดงผลการวิเคราะห์ความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการฟังภาษาเวียดนาม

รายการประเมิน		ผู้เชี่ยวชาญ					IOC	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
ความสามารถ ด้านการฟัง	1. ความเข้าใจ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
	2. การจับ ใจความสำคัญ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
	3. การรู้ ความหมาย คำศัพท์	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
	4. การแสดง ท่าทาง	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ภาคผนวก ค

การวิเคราะห์ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่น
ของแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม (Posttest) แบบทดสอบ
ความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม (Posttest) แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูด
ภาษาเวียดนาม และแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการฟังภาษาเวียดนาม

GRAD VRU

ตารางแสดงผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (P_E) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (P_E)	ค่าอำนาจจำแนก (r)
1	0.45	0.46
2	0.77	0.78
3	0.43	0.56
4	0.53	0.42
5	0.65	0.50
6	0.60	0.40
7	0.40	0.40
8	0.65	0.50
9	0.60	0.40
10	0.70	0.60
11	0.60	0.40
12	0.65	0.50
13	0.69	0.63
14	0.38	0.75
15	0.75	0.50

มีค่าความเชื่อมั่นโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของแบบทดสอบเท่ากับ 0.87

ตารางแสดงผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (D) และค่าความเชื่อมั่น (KR-20) ของแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (ข้อ 1.1)

ข้อที่	ตัวเลือกที่ถูกต้อง	ค่าความยากง่าย (P)	ค่าอำนาจจำแนก (D)
1	ค.	0.70	0.40
2	ข.	0.55	0.50
3	ก.	0.45	0.50
4	ก.	0.40	0.60
5	ค.	0.55	0.50
6	ก.	0.50	0.60
7	ข.	0.60	0.60
8	ข.	0.62	0.70
9	ก.	0.65	0.50
10	ค.	0.60	0.80

มีค่าความเชื่อมั่น (KR-20) ของแบบทดสอบ เท่ากับ 0.81

GRAD VRU

ตารางแสดงผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (P_E) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (ข้อ 1.2, 1.3, 1.4)

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (P_E)	ค่าอำนาจจำแนก (r)
1	0.61	0.48
2	0.80	0.52
3	0.60	0.60
4	0.76	0.61
5	0.66	0.77
6	0.70	0.73
7	0.63	0.43
8	0.64	0.65
9	0.70	0.62
10	0.66	0.70
11	0.76	0.45
12	0.66	0.78
13	0.56	0.55
14	0.30	0.60
15	0.47	0.50

มีค่าความเชื่อมั่นโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของแบบทดสอบ เท่ากับ

0.86

ตารางแสดงผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (P_E) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของสังเกตพฤติกรรมความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (P_E)	ค่าอำนาจจำแนก (r)
1	0.61	0.62
2	0.60	0.72
3	0.52	0.78

มีค่าความเชื่อมั่นโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α – Coefficient) ของแบบทดสอบ เท่ากับ 0.81

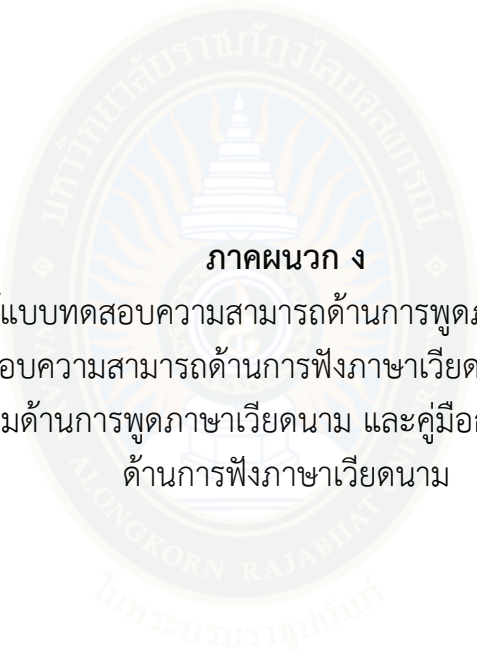
ตารางแสดงผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (P_E) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของสังเกตพฤติกรรมความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (P_E)	ค่าอำนาจจำแนก (r)
1	0.53	0.74
2	0.54	0.56
3	0.50	0.73
4	0.52	0.54

มีค่าความเชื่อมั่นโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของแบบทดสอบ เท่ากับ 0.80

ภาคผนวก ง

คู่มือการใช้แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม (Posttest)
คู่มือการใช้แบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม (Posttest) คู่มือการใช้
แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาเวียดนาม และคู่มือการใช้แบบสังเกตพฤติกรรม
ด้านการฟังภาษาเวียดนาม

GRAD VRU

คู่มือดำเนินการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

1. คำชี้แจง

1.1 แบบทดสอบนี้เป็นแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

1.2 แบบทดสอบนี้เป็นแบบสอบถามปากเปล่า (Oral test)

1.3 การดำเนินการทดสอบ ผู้วิจัยจะต้องศึกษาวิธีดำเนินการทดสอบที่ละเอียด และให้ผู้เรียนปฏิบัติตามข้อตกลงที่ระดับตอนจนเสร็จ และจะดำเนินการทดสอบหลังการทดลอง (Posttest)

2. คำแนะนำในการใช้แบบทดสอบ

2.1 ลักษณะของแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นแบบทดสอบถามปากเปล่า (Oral test) โดยเนื้อหาที่ใช้ในแบบทดสอบจะครอบคลุมเนื้อหาทั้ง 4 แผน โดยมีทั้งหมด 15 ข้อ ๆ ละ 2 คะแนน รวมเป็น 45 คะแนน

ข้อย่อย 1.1 มี 5 ข้อ ๆ ละ 3 คะแนน รวมเป็น 15 คะแนน

ผู้สอนถามและผู้เรียนตอบ

ข้อย่อย 1.2 มี 5 ข้อ ๆ ละ 3 คะแนน รวมเป็น 15 คะแนน

ผู้สอนเตรียมรูปภาพ และใส่ไว้ในกล่อง ให้นักเรียนจับคู่ และสลับกันทำ โดย

ผู้สอนให้ผู้เรียนหยิบภาพที่เป็นคำสั่งขึ้นมาจากกล่อง แล้วสั่งให้เพื่อนปฏิบัติ

ข้อย่อย 1.3 มี 5 ข้อ ๆ ละ 3 คะแนน รวมเป็น 15 คะแนน

ผู้สอนให้ผู้เรียนดูภาพ แล้วบอกความหมายของภาพนั้น ๆ

2.2 เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถด้านการพูด

เกณฑ์ในการตรวจสอบและให้คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามโดยใช้แบบทดสอบถามปากเปล่า (Oral test)

ระดับคะแนน ประเด็น	เกณฑ์ในการให้คะแนนการพูด			
	3	2	1	0
1.1 การเลือกใช้คำที่พูด	สามารถเลือกใช้คำที่พูดได้ถูกต้องและเหมาะสมหลังจากที่ได้ฟังคำถาม 1 ครั้ง	สามารถเลือกใช้คำที่พูดได้ถูกต้องและเหมาะสมหลังจากที่ได้ฟังคำถาม 2 ครั้ง	สามารถเลือกใช้คำที่พูดได้ถูกต้องและเหมาะสมหลังจากที่ได้ฟังคำถาม 3 ครั้ง และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม	ไม่สามารถตอบได้หลังจากที่ได้ฟังคำถาม 3 ครั้ง และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม
1.2 ความถูกต้อง	พูดได้ถูกต้องหลังจากที่ได้ดูภาพ 1 ครั้ง	พูดได้ถูกต้องหลังจากที่ได้ดูภาพ 2 ครั้ง	พูดได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ดูภาพ 3 ครั้ง และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม	ไม่สามารถพูดได้หลังจากที่ได้ดูภาพ 3 ครั้ง และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม

ระดับคะแนน ประเด็น	เกณฑ์ในการให้คะแนนการพูด			
	3	2	1	0
1.2 ความถูกต้อง	พูดได้ถูกต้องหลังจากที่ได้ดูภาพ 1 ครั้ง	พูดได้ถูกต้องหลังจากที่ได้ดูภาพ 2 ครั้ง	พูดได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ดูภาพ 3 ครั้ง และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม	ไม่สามารถพูดได้หลังจากที่ได้ดูภาพ 3 ครั้ง และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม
1.3 ความคล่องแคล่ว	พูดได้อย่างถูกต้องภายในเวลาที่กำหนด (30 วินาที)	พูดได้อย่างถูกต้องภายในเวลาที่กำหนด (31-40 วินาที)	พูดได้อย่างถูกต้องภายในเวลาที่กำหนด (41-50 วินาที) และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม	พูดได้อย่างถูกต้องและครูมีการอธิบายเพิ่มเติม แต่เกิน 50 วินาที

31 – 45 คะแนน หมายถึง ดีมาก

16 – 30 คะแนน หมายถึง ดี

0 – 15 คะแนน หมายถึง พอใช้

2.3 การเตรียมตัวก่อนดำเนินการทดสอบ

2.3.1 สถานที่ทดสอบควรเป็นห้องเรียนที่มีสภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกห้องเรียนที่เอื้อต่อนักเรียน

2.3.2 ผู้วิจัยต้องศึกษาคู่มือดำเนินการทดสอบให้เข้าใจกระบวนการในการทดสอบทั้งหมดอย่างละเอียดถี่ถ้วน เพื่อให้เกิดความชำนาญในการใช้แบบทดสอบ

2.3.3 ผู้วิจัยอ่านคำสั่งให้นักเรียนฟังซ้ำ ๆ และชัดเจนเป็นธรรมชาติ ซ้ำละ 2 ครั้ง

2.3.4 กำหนดให้นักเรียนใช้เวลาในการทำแบบทดสอบ ซ้ำละ 30 วินาที

2.4 การดำเนินการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม

แบบทดสอบถามปากเปล่า (Oral test) ใช้ในการทดสอบความสามารถด้านการพูด

ข้อย่อย 1.1 ผู้สอนถามและผู้เรียนตอบ

ข้อย่อย 1.2 ผู้สอนเตรียมรูปภาพ และใส่ไว้ในกล่อง ให้ผู้เรียนจับคู่ และสลับกันทำ โดยผู้สอนให้ผู้เรียนหยิบภาพที่เป็นคำสั่งขึ้นมาจากกล่อง แล้วส่งให้เพื่อนปฏิบัติ

ข้อย่อย 1.3 ผู้สอนให้ผู้เรียนดูภาพ แล้วบอกชื่อของภาพนั้น ๆ

แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม (Posttest) จำนวน 15 ข้อ
วิชาภาษาเวียดนามเพื่อการฟังและการพูด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดเป็นแบบทดสอบปากเปล่า (Oral test) โดยเนื้อหาที่ใช้ในแบบทดสอบจะครอบคลุมเนื้อหาทั้ง 4 แผน เพื่อใช้ทดสอบนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยมีทั้งหมด 15 ข้อ คะแนนเต็ม 45 คะแนน

ข้อย่อย 1.1 มี 5 ข้อ ๆ ละ 3 คะแนน รวมเป็น 15 คะแนน

คำชี้แจง ผู้สอนถามและผู้เรียนตอบ โดยคำถามทั้งหมดมีดังนี้

Câu 1: Em hãy giới thiệu bản thân?

Câu 2: Em thích đi chơi ở đâu nhất?

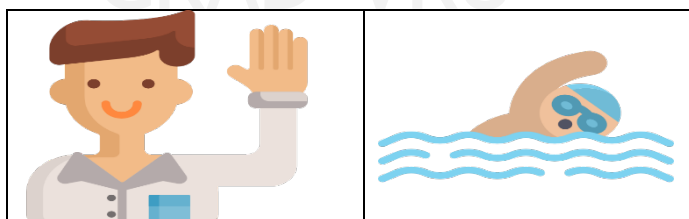
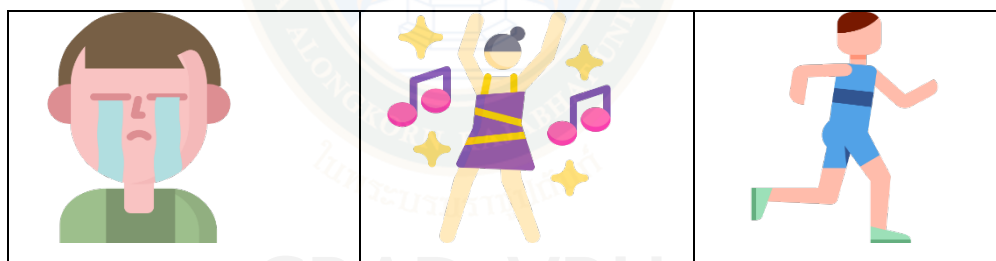
Câu 3: Để có sức khỏe tốt, em cần làm gì?

Câu 4: Gia đình em có mấy người?

Câu 5: Tiếng việt có bao nhiêu chữ cái?

ข้อย่อย 1.2 มี 5 ข้อ ๆ ละ 3 คะแนน รวมเป็น 15 คะแนน

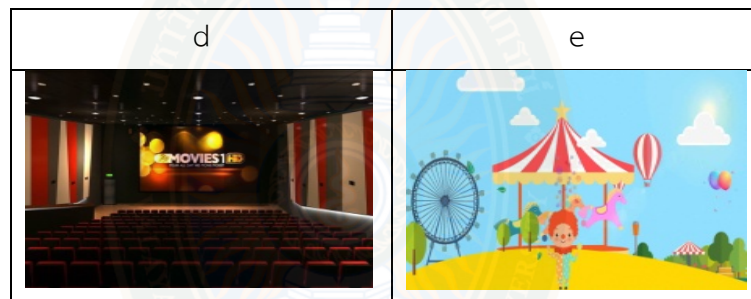
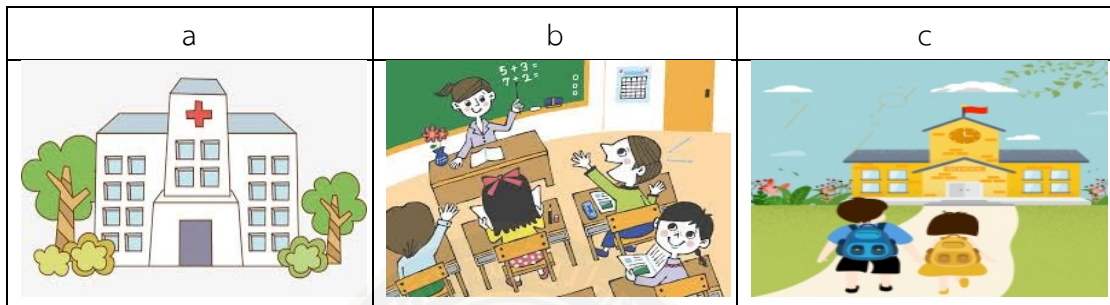
คำชี้แจง ผู้สอนเตรียมรูปภาพ และใส่ไว้ในกล่อง ให้ผู้เรียนจับคู่ และสลับกันทำ โดยผู้สอนให้ผู้เรียนหยิบภาพที่เป็นคำสั่งขึ้นมาจากกล่อง แล้วสั่งให้เพื่อนปฏิบัติ โดยภาพทั้งหมดมีดังนี้

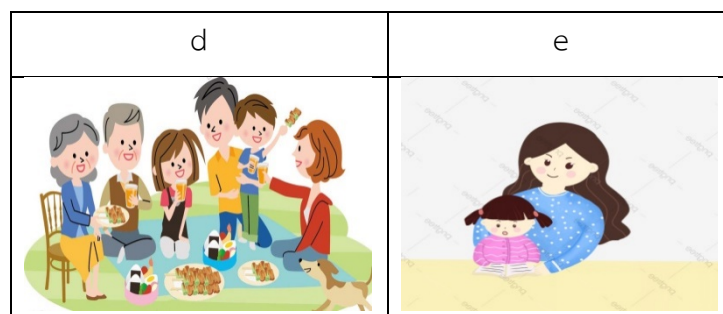
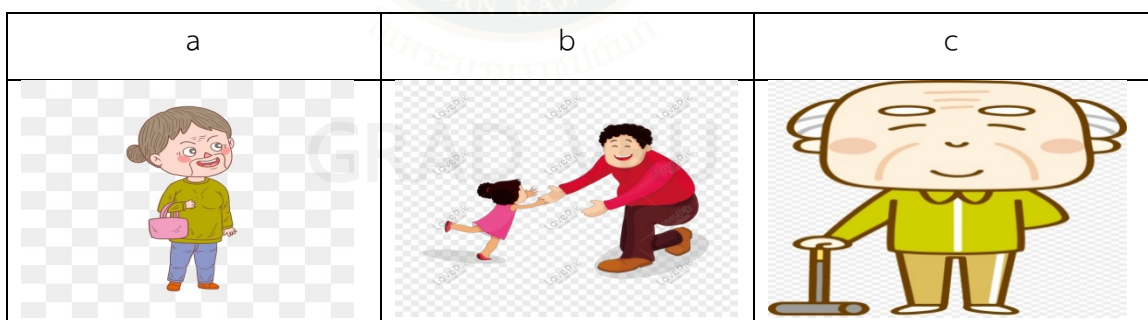
ข้อย่อย 1.3 มี 5 ข้อ ๆ ละ 3 คะแนน รวมเป็น 15 คะแนน

คำชี้แจง ผู้สอนให้ผู้เรียนดูภาพ แล้วบอกชื่อของภาพนั้น ๆ โดยภาพทั้งหมดมีดังนี้

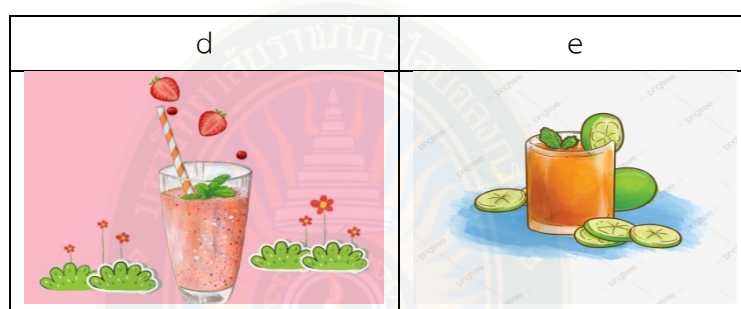
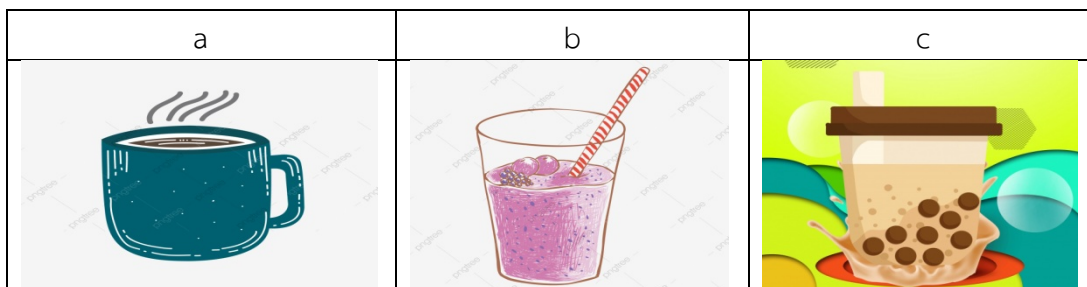
1. Địa điểm

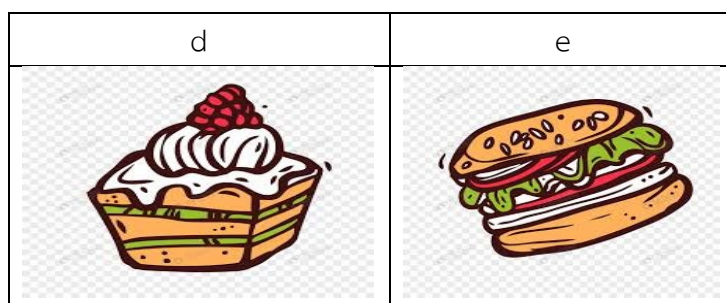
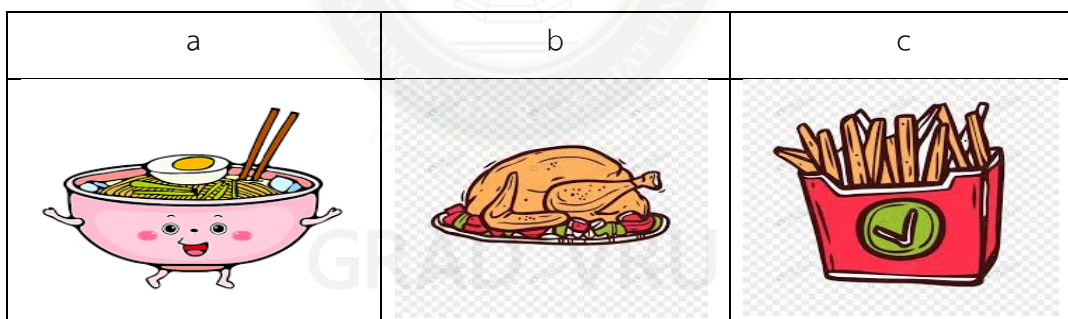
2. Gia đình

3. Đồ uống

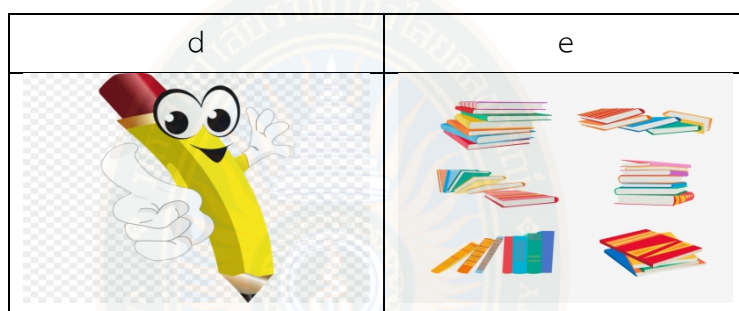
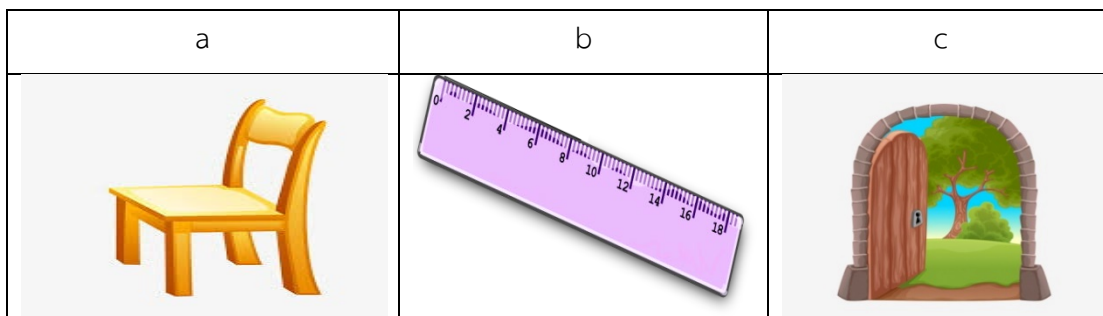

4. Món ăn

5. Đồ dùng

GRAD VRU

คู่มือดำเนินการทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

1. คำชี้แจง

1.1 แบบทดสอบนี้เป็นแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

1.2 แบบทดสอบความสามารถด้านการฟังเป็นทั้งแบบทดสอบปรนัย 3 ตัวเลือก และแบบทดสอบเชิงสถานการณ์ โดยเนื้อหาที่นำมาทำในแบบทดสอบต้องสอดคล้องและครอบคลุมเนื้อหาทั้ง 4 แผน

1.3 การดำเนินการทดสอบ ผู้วิจัยจะต้องศึกษาวิธีดำเนินการทดสอบที่ละเอียด และให้นักเรียนปฏิบัติตามข้อตกลงที่ระดับชั้นตอนจนเสร็จ และจะดำเนินการทดสอบหลังการทดลอง (Posttest)

2. คำแนะนำในการใช้แบบทดสอบ

2.1 ลักษณะของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นทั้งแบบทดสอบปรนัย 3 ตัวเลือก และแบบทดสอบเชิงสถานการณ์ โดยเนื้อหาที่นำมาทำในแบบทดสอบต้องสอดคล้องและครอบคลุมเนื้อหาทั้ง 4 แผน เพื่อใช้ทดสอบนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยมีทั้งหมด 25 ข้อ รวมเป็น 45 คะแนน

2.2 เกณฑ์การให้คะแนนของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ข้อย่อย 1.1 มี 10 ข้อ ๆ ละ 1 คะแนน รวมเป็น 10 คะแนน ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน

ให้นักเรียนฟังแล้วเลือกภาพที่มีความหมายตรงกับสิ่งที่ได้ฟัง

ข้อย่อย 1.2 มี 5 ข้อ ๆ ละ 3 คะแนน รวมเป็น 15 คะแนน

ครูพูดประโยคคำสั่ง ให้นักเรียนปฏิบัติ

ข้อย่อย 1.3 มี 5 ข้อ ๆ ละ 3 คะแนน รวมเป็น 15 คะแนน

ฟังคำสั่งของครู แล้วปฏิบัติตามคำสั่งนั้น ๆ

ข้อย่อย 1.4 มี 5 ข้อ ๆ ละ 1 คะแนน รวมเป็น 5 คะแนน

ครูเล่าเรื่องให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนเรียงภาพตามเนื้อเรื่องที่ครูเล่าให้ฟัง

เกณฑ์ในการตรวจสอบและให้คะแนนความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม ข้อที่

1.2, 1.3, 1.4

ระดับคะแนน ประเด็น	เกณฑ์ในการให้คะแนนการฟัง			
	3	2	1	0
1.2 การรู้ ความหมายของ ประโยค	ฟังประโยคและ ปฏิบัติได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ฟัง 1 ครั้ง	ฟังประโยคและ ปฏิบัติได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ฟัง 2 ครั้ง	ฟังประโยคและปฏิบัติ ได้ถูกต้องหลังจากที่ ได้ฟัง 3 ครั้ง และครุมี การอธิบายเพิ่มเติม	ไม่สามารถปฏิบัติ ได้หลังจากที่ได้ฟัง 3 ครั้ง และครุมี การอธิบายเพิ่มเติม
1.3 การรู้ ความหมายของ คำสั่ง	ฟังคำสั่งและปฏิบัติ ได้ถูกต้องหลังจากที่ ได้ฟัง 1 ครั้ง	ฟังคำสั่งและปฏิบัติ ได้ถูกต้องหลังจากที่ ได้ฟัง 2 ครั้ง	ฟังคำสั่งและปฏิบัติได้ ถูกต้องหลังจากที่ได้ ฟัง 3 ครั้ง และครุมี การอธิบายเพิ่มเติม	ไม่สามารถปฏิบัติ ได้หลังจากที่ได้ฟัง 3 ครั้ง และครุมี การอธิบายเพิ่มเติม
1.4 การจับ ใจความสำคัญ	สามารถเรียงภาพได้ ถูกต้องหลังจากที่ได้ ฟัง 1 ครั้ง	สามารถเรียงภาพได้ ถูกต้องหลังจากที่ได้ ฟัง 2 ครั้ง	สามารถเรียงภาพได้ ถูกต้องหลังจากที่ได้ ฟัง 3 ครั้ง และครุมี การอธิบายเพิ่มเติม	ไม่สามารถเรียง เรียงภาพได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ฟัง 3 ครั้ง และครุมีการ อธิบายเพิ่มเติม

2.3 การเตรียมตัวก่อนดำเนินการทดสอบ

2.3.1 สถานที่ทดสอบควรเป็นห้องเรียนที่มีสภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอก
ห้องเรียนที่เอื้อต่อนักเรียน

2.3.2 ผู้วิจัยต้องศึกษาคู่มือดำเนินการทดสอบให้เข้าใจกระบวนการในการวัดทั้งหมด
อย่างละเอียดถี่ถ้วน เพื่อให้เกิดความชำนาญในการใช้แบบทดสอบ

2.3.3 ผู้วิจัยอ่านคำสั่งให้ผู้เรียนฟังซ้ำ ๆ และชัดเจนเป็นธรรมชาติ ข้อละ 2 ครั้ง

2.3.4 กำหนดให้ผู้เรียนใช้เวลาในการทำแบบทดสอบ แบบเลือกตอบข้อละ 1 นาที

2.3.5 กำหนดให้ผู้เรียนใช้เวลาในการทำแบบทดสอบ แบบเชิงสถานการณ์ข้อละ 30

วินาที

2.3.6 เมื่อดำเนินการทดสอบแต่ละตอนเสร็จแล้วต้องให้ผู้เรียนได้หยุดพัก ประมาณ

2-3 นาที

2.4 การดำเนินการ

แบบทดสอบความสามารถด้านการฟังเป็นทั้งแบบทดสอบปรนัย 3 ตัวเลือก และ
แบบทดสอบเชิงสถานการณ์

ข้อย่อย 1.1 ให้ผู้เรียนทำเครื่องหมาย X บนข้อที่มีความหมายตรงกับคำศัพท์ที่
นักเรียนได้ฟัง

ผู้สอนพูด: สวัสดีค่ะเด็ก ๆ วันนี้ครูมีอะไรมาให้เด็ก ๆ ลองทำดู (ผู้สอนยกแบบทดสอบให้ผู้เรียนดู) ก่อนที่จะลงมือทำผู้สอนมีข้อตกลงกับเด็ก ๆ ว่าเมื่อได้รับสมุดที่ผู้สอนแจกแล้วอย่าเพิ่งเปิดดูก่อนที่ผู้สอนจะบอกและเมื่อผู้สอนบอกให้ทำอะไร ขอให้ตั้งใจแล้วทำตามที่ผู้สอนบอก ผู้สอนจะแจกสมุดและดินสอคนละ 1 แท่ง

ปฏิบัติ: แจกแบบทดสอบตรงตามชื่อของเด็กและดินสอคนละ 1 แท่ง และผู้สอนติดเครื่องหมายกากบาท (x) ที่ผนังห้องและชี้ที่เครื่องหมาย

ผู้สอนพูด: นี่คือเครื่องหมายกากบาท (x) ชี้ดกากบาทให้เด็กดู 2-3 ครั้ง และให้ผู้เรียนปฏิบัติตาม

ปฏิบัติ: ผู้สอนให้ผู้เรียนลองทำ 1 ข้อ ที่เป็นข้อที่ 0 โดยผู้สอนพูดคำสั่งแล้วให้ผู้เรียนทำเครื่องหมาย X บนข้อที่มีความหมายตรงกับคำที่ได้ยิน แล้วผู้สอนดูว่าเด็กทำได้หรือไม่ เมื่อมั่นใจว่าผู้เรียนการทดสอบเข้าใจและชี้ดกากบาทเป็นแล้ว ให้ผู้เรียนปฏิบัติตาม

ผู้สอนพูด: เมื่อมั่นใจว่าผู้เรียนการทดสอบเข้าใจและชี้ดกากบาทเป็นแล้ว ผู้สอนบอกผู้เรียนเปิดหน้าแรก และผู้สอนเปิดแบบทดสอบหน้าแรกพร้อมกับผู้เรียน และดูว่าเด็กเปิดถูกต้องหรือไม่แล้วจึงเริ่มดำเนินการทดสอบ

ข้อย่อย 1.2 ผู้สอนพูดประโยคคำสั่ง ให้ผู้เรียนปฏิบัติ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติผู้สอนจะบันทึกการปฏิบัติของผู้เรียน

ข้อย่อย 1. 3 ฟังคำสั่งของผู้สอน แล้วปฏิบัติตามคำสั่งนั้น ๆ

ข้อย่อย 1. 4 ผู้สอนเล่าเรื่องให้ผู้เรียนฟัง แล้วให้ผู้เรียนเรียงภาพตามเนื้อเรื่องที่ผู้สอนเล่าให้ฟัง

แบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม (Posttest) จำนวน 25 ข้อ
วิชาภาษาเวียดนามเพื่อเพื่อการฟังและการพูด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

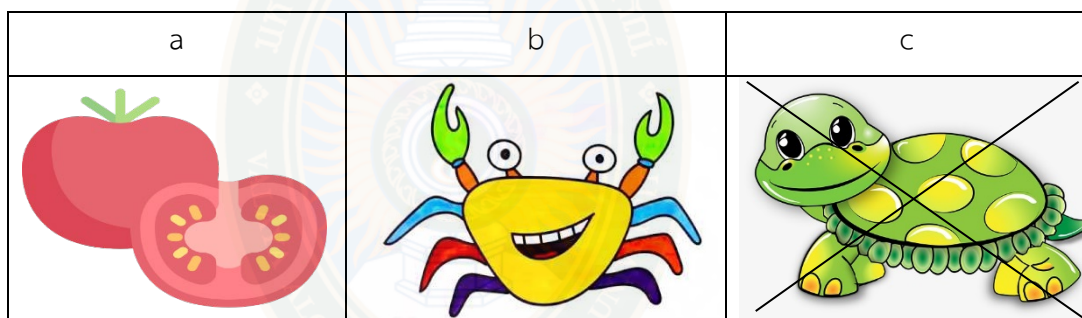
แบบทดสอบความสามารถด้านการฟังเป็นทั้งแบบทดสอบปรนัยเลือกตอบ ชนิด 3 ตัวเลือก และแบบแบบทดสอบเชิงสถานการณ์ โดยเนื้อหาที่นำมาทำในแบบทดสอบต้องสอดคล้องและครอบคลุมเนื้อหาทั้ง 4 แผน เพื่อใช้ทดสอบนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยมีทั้งหมด 25 ข้อ คะแนนเต็ม 45 คะแนน

ข้อย่อย 1.1 มี 10 ข้อ ๆ ละ 1 คะแนน รวมเป็น 10 คะแนน

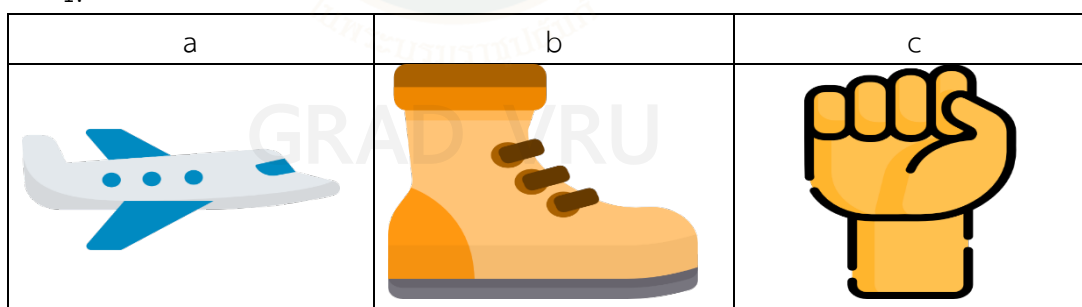
เกณฑ์การให้คะแนน ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน

คำชี้แจง ผู้เรียนกากบาท X ทับรูปภาพให้ตรงกับคำที่ได้ฟัง

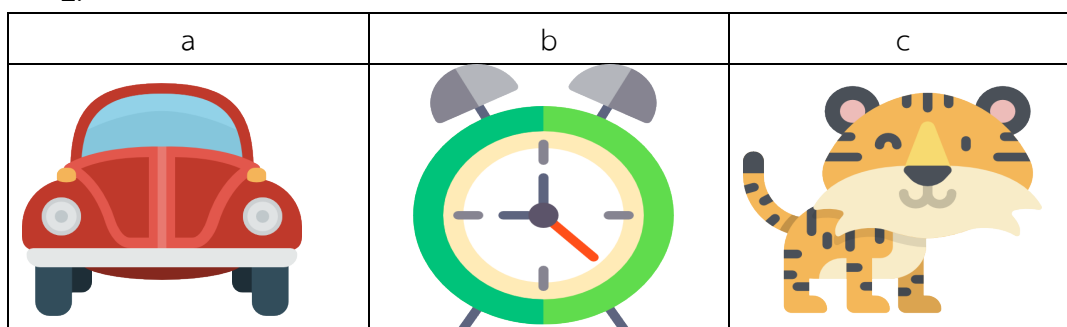
ตัวอย่าง

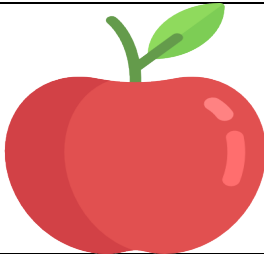
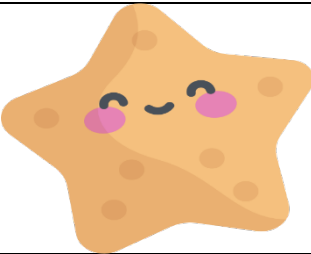
1.

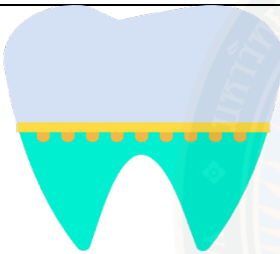

2.

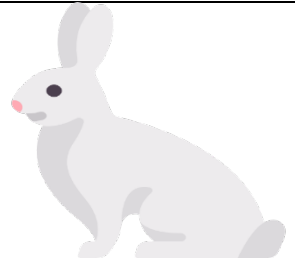
3.

a	b	c
		

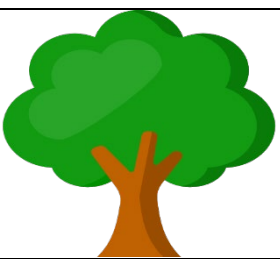
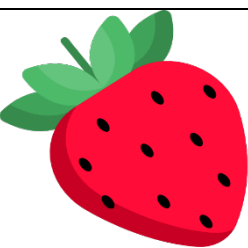
4.

a	b	c
		

5.

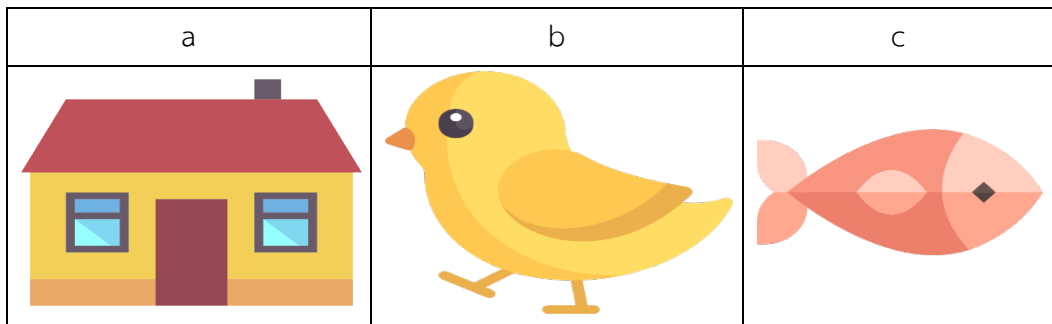
a	b	c
		

6.

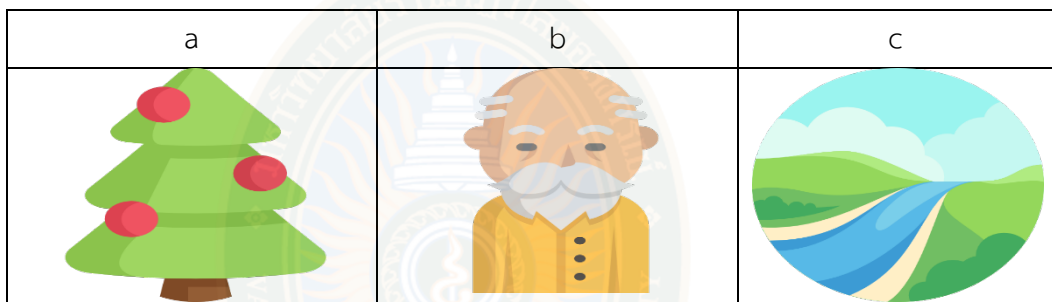
a	b	c
		

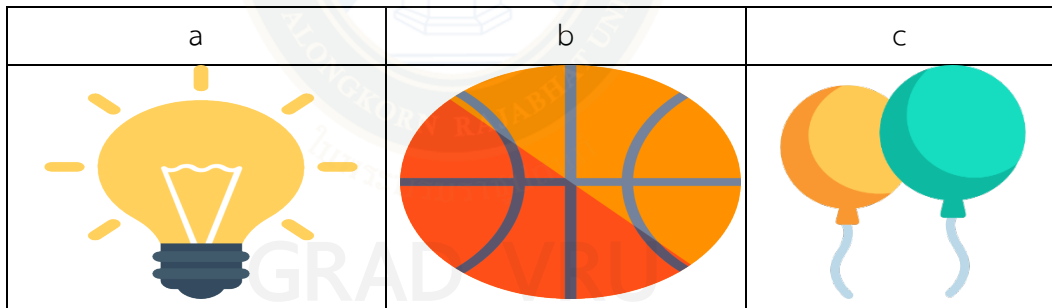
7.

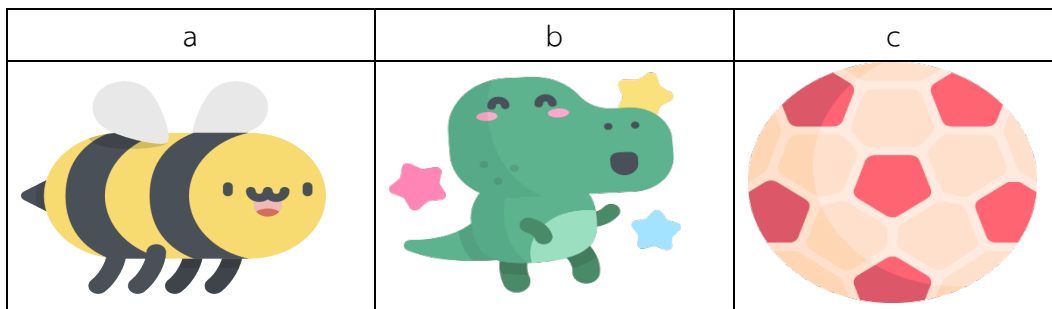
8.

9.

10.

ข้อย่อย 1.2 มี 5 ข้อ ๆ ละ 3 คะแนน รวมเป็น 15 คะแนน

คำชี้แจง ผู้สอนพูดประโยคคำสั่ง ให้ผู้เรียนปฏิบัติ โดยประโยคคำสั่งทั้งหมดมีดังนี้

1. Em hãy đứng lên và đi ra cửa.
2. Em hãy ngồi xuống và mở sách ra.
3. Em hãy lấy chạm tay vào đầu.
4. Em hãy vẽ một cái cây.
5. Em hãy hát một bài hát.

ข้อย่อย 1.3 มี 5 ข้อ ๆ ละ 3 คะแนน รวมเป็น 15 คะแนน

คำชี้แจง ฟังคำสั่งของผู้สอน แล้วปฏิบัติตามคำสั่งนั้น ๆ โดยคำสั่งทั้งหมดมีดังนี้

Khóc, cười, lạnh, đau bụng, đứng lên.

ข้อย่อย 1.4 มี 5 ข้อ ๆ ละ 1 คะแนน รวมเป็น 5 คะแนน

คำชี้แจง ผู้สอนเล่านิทานให้ผู้เรียนฟัง แล้วให้ผู้เรียนเรียงภาพตามเนื้อเรื่องที่ครูเล่าให้ฟัง

Thỏ con không vâng lời

Một hôm thỏ mẹ đi chợ, dặn thỏ con:

- Thỏ con của mẹ, con ở nhà chớ đi chơi xa con nhé!
- Vâng ạ, con ở nhà con không đi chơi xa đâu mẹ ạ!

Thỏ mẹ vừa đi khỏi cổng thì bạn bướm bướm bay đến. Bướm bướm gọi:

- Bạn thỏ con ơi! Ra ngoài kia chơi đi! Ở đây có cỏ này, có hoa này. Thích lắm, thích lắm!

Thế rồi thỏ con liền chạy theo bướm bướm. Mải chơi, Thỏ con quên mất đường về nhà. Sợ quá, thỏ con ngồi khóc.

- Hu hu hu...! Mẹ ơi...Mẹ ơi...

Vừa lúc đó có một bác gấu đi qua, thấy thỏ con khóc, bác gấu hỏi:

- Cháu thỏ! Làm sao cháu khóc đấy?

Thỏ quệt nước mắt và trả lời bác gấu:

- Bác gấu ơi! Mẹ cháu dặn cháu ở nhà cháu lại đi chơi xa, bây giờ cháu không biết lối về nhà. Hu hu...

-

Bác gấu ân cần xoa đầu thỏ và nói

- Nín đi bác sẽ đưa cháu về nhà với mẹ.

Nói rồi bác gấu dắt tay thỏ con về nhà.

Về đến nhà thỏ mẹ chạy ra ôm chầm lấy thỏ con. Thỏ con nói với mẹ:

- Mẹ ơi, con xin lỗi mẹ, mẹ dặn con ở nhà không được đi chơi xa, thế mà con lại đi chơi xa vậy, con xin lỗi mẹ.

Thỏ mẹ xoa đầu thỏ con và nói:

- con biết lỗi là được rồi, lần sau con nên nghe lời mẹ nhé.

Nói rồi thỏ mẹ và thỏ con quay sang cảm ơn bác gấu.

GRAD VRU

คู่มือการใช้แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาเวียดนาม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนอง ด้วยท่าทาง

การประเมินการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อพัฒนาความสามารถด้าน
การพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จะประเมินโดยการสังเกตพฤติกรรมขณะ
ผู้เรียนทำกิจกรรมการพูดภาษาเวียดนาม ลงในใบสังเกตสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาเวียดนามที่
ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ซึ่งแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาเวียดนามประกอบด้วยพฤติกรรมกรพูด
3 พฤติกรรมดังนี้

การพูด

1. ความถูกต้อง
2. การเลือกใช้คำที่พูด
3. ความคล่องแคล่ว

ข้อปฏิบัติในการสังเกต

1. เขียนรหัสประจำตัว อายุ ชั้น วัน เวลา ที่สังเกตของผู้เรียนในกลุ่มตัวอย่าง
2. ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมความสามารถด้านการพูดเป็นระยะ รวม 8 ครั้ง ระหว่างการ
สอน ตามคาบเรียนที่ 3, 6, 9, 12, 15, 18, 21, 24 โดยครูจะถ่ายวิดีโอเพื่อใช้เป็นหลักฐานในการให้
คะแนนสังเกตสังเกตสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาเวียดนาม
3. ผู้วิจัยให้คะแนนพฤติกรรมความสามารถด้านการพูดในเด็กแต่ละคนจากการดูวิดีโอ
ที่ถ่ายไว้

การให้คะแนน

1. ในการสังเกตเด็ก ผู้สังเกตจะสังเกตผู้เรียนพร้อมกันทั้ง 30 คน โดยครูจะถ่ายวิดีโอ
2. การให้คะแนนจะให้ตามความถี่ของพฤติกรรมที่เด็กแสดงออก ขณะเด็กทำกิจกรรม
การพูดภาษาเวียดนาม ดังนี้

เกณฑ์ในการให้คะแนน

1. ความถูกต้อง
  - 4 = นักเรียนตอบคำถามได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ฟังคำถาม 1 ครั้ง
  - 3 = นักเรียนตอบคำถามได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ฟังคำถาม 2 ครั้ง
  - 2 = นักเรียนตอบคำถามได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ฟังคำถาม 3 ครั้ง
  - 1 = นักเรียนตอบคำถามได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ฟังคำถาม 3 ครั้ง และครูมี

การอธิบายเพิ่มเติม

0 = นักเรียนไม่สามารถตอบคำถามได้

2. การเลือกใช้คำที่พูด

- 4 = นักเรียนสามารถเลือกใช้คำที่พูดได้ถูกต้องและเหมาะสม หลังจากที่ได้ฟัง
คำถาม 1 ครั้ง
- 3 = นักเรียนสามารถเลือกใช้คำที่พูดได้ถูกต้องและเหมาะสม หลังจากที่ได้ฟัง

คำถาม 2 ครั้ง

2 = นักเรียนสามารถเลือกใช้คำที่พูดได้ถูกต้องและเหมาะสม หลังจากที่ได้ฟังคำถาม 3 ครั้ง

1 = นักเรียนสามารถเลือกใช้คำที่พูดได้ถูกต้องและเหมาะสม หลังจากที่ได้ฟังคำถาม 3 ครั้ง และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม

0 = นักเรียนเลือกใช้คำที่พูดไม่ถูกต้อง

3. ความคล่องแคล่ว

4 = นักเรียนพูดได้อย่างถูกต้องภายในเวลาที่กำหนด (30 วินาที)

3 = นักเรียนพูดได้อย่างถูกต้องภายในเวลาที่กำหนด (31-40 วินาที)

2 = นักเรียนพูดได้อย่างถูกต้องภายในเวลาที่กำหนด (41-50 วินาที) และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม

1 = นักเรียนพูดได้อย่างถูกต้อง และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม แต่เกิน 50 วินาที

0 = นักเรียนไม่สามารถพูดได้ และเกินเวลาที่กำหนด

เกณฑ์การตรวจสอบและให้คะแนนในการสังเกตพฤติกรรมความสามารถด้านการพูดภาษา

เวียดนาม

เนื้อหา		ระดับคะแนน				
		4	3	2	1	0
ความสามารถด้านการพูด	1. ความถูกต้อง					
	2. การเลือกใช้คำที่พูด					
	3. ความคล่องแคล่ว					
รวม						

8 – 12 คะแนน หมายถึง ดีมาก

4 – 7 คะแนน หมายถึง ดี

0 – 3 คะแนน หมายถึง พอใช้

**แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาเวียดนาม
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนอง
ด้วยท่าทาง**

รหัสประจำตัว.....อายุ .....ปี..... เดือน
สัปดาห์ที่.....วันที่ .....เวลา..... น.

เนื้อหา		ระดับคะแนน				
		4	3	2	1	0
ความสามารถ ด้านการพูด	1. ความถูกต้อง					
	2. การเลือกใช้คำที่พูด					
	3. ความคล่องแคล่ว					
รวม						

GRAD VRU

คู่มือการใช้แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการฟังภาษาเวียดนามของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนอง ด้วยท่าทาง

การประเมินการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อพัฒนาความสามารถด้าน การฟังภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จะประเมินโดยการสังเกตพฤติกรรมขณะ ผู้เรียนทำกิจกรรมการฟังภาษาเวียดนาม ลงในใบสังเกตสังเกตพฤติกรรมด้านการฟังภาษาเวียดนามที่ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ซึ่งแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการฟังภาษาเวียดนามประกอบด้วยพฤติกรรมกรฟัง 4 พฤติกรรมดังนี้

1. การตอบสนองต่อความเข้าใจ
2. การจับใจความสำคัญ
3. การรู้ความหมายคำศัพท์
4. การแสดงท่าทาง

ข้อปฏิบัติในการสังเกต

1. เขียนรหัสประจำตัว อายุ ชั้น วัน เวลา ที่สังเกตของผู้เรียนในกลุ่มตัวอย่าง
2. ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมความสามารถด้านการฟังเป็นระยะ รวม 8 ครั้ง ระหว่างการ สอน ตามคาบเรียนที่ 3, 6, 9, 12, 15, 18, 21, 24 โดยครูจะถ่ายวิดีโอเพื่อใช้เป็นหลักฐานในการให้ คะแนนสังเกตสังเกตสังเกตพฤติกรรมด้านการฟังภาษาเวียดนาม
3. ผู้วิจัยให้คะแนนพฤติกรรมความสามารถด้านการฟังในเด็กแต่ละคนจากการดูวิดีโอที่ ถ่ายไว้

การให้คะแนน

1. ในการสังเกตเด็ก ผู้สังเกตจะสังเกตนักเรียนพร้อมกันทั้ง 30 คน โดยครูจะถ่ายวิดีโอ
2. การให้คะแนนจะให้ตามความถี่ของพฤติกรรมที่เด็กแสดงออก ขณะเด็กทำกิจกรรม การฟังภาษาเวียดนาม ดังนี้

เกณฑ์ในการให้คะแนน

1. การตอบสนองต่อความเข้าใจ
  - 3 = นักเรียนสามารถตอบสนองได้ หลังจากฟัง 1 ครั้ง
  - 2 = นักเรียนสามารถตอบสนองได้ หลังจากฟัง 2 ครั้ง
  - 1 = นักเรียนสามารถตอบสนองได้ หลังจากฟัง 3 ครั้ง และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม
  - 0 = นักเรียนไม่สามารถตอบสนองได้ หลังจากฟัง 3 ครั้ง และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม
2. การจับใจความสำคัญ
  - 3 = นักเรียนสามารถเรียงภาพได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ฟัง 1 ครั้ง
  - 2 = นักเรียนสามารถเรียงภาพได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ฟัง 2 ครั้ง
  - 1 = นักเรียนสามารถเรียงภาพได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ฟัง 3 ครั้ง และครูมีการ อธิบายเพิ่มเติม

0 = นักเรียนไม่สามารถเรียงภาพได้ หลังจากที่ได้ฟัง 3 ครั้ง และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม

3. การรู้ความหมายคำสั่ง

3 = นักเรียนสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ฟัง 1 ครั้ง

2 = นักเรียนสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ฟัง 2 ครั้ง

1 = นักเรียนสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ฟัง 3 ครั้ง และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม

0 = นักเรียนไม่สามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ หลังจากที่ได้ฟัง 3 ครั้ง และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม

4. การแสดงท่าทาง

3 = นักเรียนแสดงท่าทางได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ฟัง 1 ครั้ง

2 = นักเรียนแสดงท่าทางได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ฟัง 2 ครั้ง

1 = นักเรียนแสดงท่าทางได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ฟัง 3 ครั้ง

และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม

0 = นักเรียนไม่สามารถแสดงท่าทางได้ หลังจากที่ได้ฟัง 3 ครั้ง

และครูมีการอธิบายเพิ่มเติม

เกณฑ์การตรวจสอบและให้คะแนนในการสังเกตพฤติกรรมความสามารถด้านการฟังภาษา

เวียดนาม

เนื้อหา		ระดับคะแนน			
		3	2	1	0
ความสามารถด้านการฟัง	1. ความเข้าใจ				
	2. การจับใจความสำคัญ				
	3. การรู้ความหมายคำสั่ง				
	4. การแสดงท่าทาง				
รวม					

8 – 12 คะแนน หมายถึง ดีมาก

4 – 7 คะแนน หมายถึง ดี

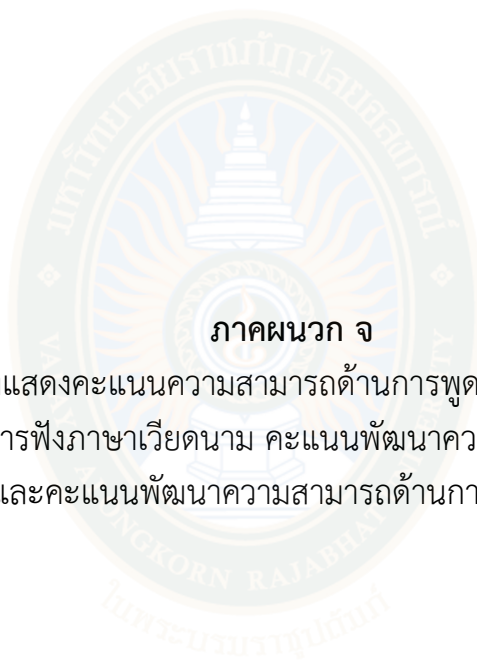
0 – 3 คะแนน หมายถึง พอใช้

**แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการฟังภาษาเวียดนาม
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนอง
ด้วยท่าทาง**

รหัสประจำตัว.....อายุ .....ปี..... เดือน
สัปดาห์ที่.....วันที่ .....เวลา..... น.

เนื้อหา		ระดับคะแนน			
		3	2	1	0
ความสามารถ ด้านการฟัง	1. การตอบสนองต่อความเข้าใจ				
	2. การจับใจความสำคัญ				
	3. การรู้ความหมายคำศัพท์				
	4. การแสดงท่าทาง				
รวม					

GRAD VRU

ภาคผนวก จ

ตารางแสดงคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม คะแนน
ความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม คะแนนพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษา
เวียดนาม และคะแนนพัฒนาความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม

GRAD VRU

ตารางแสดงคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

เลขที่	คะแนนเต็ม 45 คะแนน	เลขที่	คะแนนเต็ม 45 คะแนน
1	40	18	41
2	42	19	32
3	39	20	34
4	35	21	36
5	37	22	37
6	40	23	39
7	39	24	40
8	29	25	41
9	35	26	44
10	37	27	38
11	41	28	39
12	32	29	37
13	35	30	40
14	34	รวม	1135 คะแนน
15	39	คะแนนเฉลี่ย	37.83 คะแนน
16	40		
17	43		

GRAD VRU

ตารางแสดงคะแนนความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

เลขที่	คะแนนเต็ม 45 คะแนน	เลขที่	คะแนนเต็ม 45 คะแนน
1	39	18	38
2	38	19	37
3	39	20	42
4	40	21	40
5	44	22	39
6	36	23	38
7	38	24	38
8	35	25	37
9	44	26	39
10	39	27	36
11	37	28	37
12	37	29	35
13	39	30	41
14	36	รวม 1149 คะแนน	
15	34	คะแนนเฉลี่ย 38.30 คะแนน	
16	39		
17	38		

GRAD VRU

ตารางแสดงคะแนนพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนาม
(คะแนนเต็ม 15 คะแนน)

เลขที่	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	ครั้งที่ 4	ครั้งที่ 5	ครั้งที่ 6	ครั้งที่ 7	ครั้งที่ 8
1	3	4	6	7	8	9	10	12
2	4	5	6	7	8	9	10	12
3	4	5	6	7	8	9	10	11
4	4	5	7	8	9	10	12	12
5	3	5	6	7	8	9	10	12
6	3	4	6	7	8	9	10	12
7	3	5	6	7	8	9	10	12
8	3	4	7	8	9	9	10	11
9	4	5	7	8	9	10	12	12
10	4	5	8	8	9	10	11	12
11	4	5	7	8	9	10	11	12
12	4	5	7	8	9	10	11	12
13	3	5	7	8	9	10	11	12
14	3	4	6	8	9	10	11	12
15	3	4	6	7	8	9	10	12
16	3	4	6	7	8	9	10	12
17	3	4	6	7	8	9	10	11
18	3	4	6	8	9	10	12	12
19	2	4	8	8	9	10	11	12
20	2	4	7	8	9	10	11	12
21	4	6	7	8	9	10	11	12
22	4	6	7	8	9	9	10	11
23	4	6	7	8	12	9	10	12
24	3	4	6	7	8	9	10	11
25	3	4	6	7	8	9	10	12
26	3	4	6	7	9	10	11	12
27	3	4	6	8	9	10	11	12
28	2	4	6	8	9	10	12	12
29	4	5	7	8	9	10	11	12
30	3	4	6	7	8	9	10	11
คะแนน รวม	3.27	4.57	6.50	7.56	8.70	9.50	10.63	11.80

ตารางแสดงคะแนนพัฒนาความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนาม
(คะแนนเต็ม 15 คะแนน)

เลขที่	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	ครั้งที่ 4	ครั้งที่ 5	ครั้งที่ 6	ครั้งที่ 7	ครั้งที่ 8
1	3	5	6	7	8	9	10	10
2	3	5	6	7	8	9	10	12
3	4	5	6	8	9	10	11	11
4	5	7	8	9	10	11	12	12
5	4	5	7	8	9	10	11	12
6	3	5	7	8	9	10	11	12
7	2	4	6	7	8	9	10	11
8	4	5	6	8	9	10	11	12
9	3	4	6	8	9	10	11	12
10	5	6	7	8	9	10	11	12
11	4	5	7	8	9	10	11	11
12	2	4	6	7	8	9	10	11
13	3	4	6	8	9	10	11	12
14	4	6	7	8	9	10	11	11
15	3	6	7	9	10	11	12	12
16	3	5	7	9	10	11	12	12
17	3	5	7	9	10	11	12	12
18	3	5	7	9	10	11	12	12
19	4	6	7	9	10	11	12	12
20	4	6	7	8	9	10	11	12
21	2	7	8	9	10	11	11	12
22	2	6	7	8	9	10	10	12
23	1	6	7	8	9	10	11	12
24	3	5	7	9	10	11	10	12
25	4	5	7	8	9	10	11	11
26	2	4	7	8	9	10	11	11
27	3	6	7	8	9	10	11	12
28	4	5	7	8	9	10	11	11
29	4	5	7	8	9	10	10	11
30	4	6	8	9	10	10	11	12
คะแนนรวม	3.27	5.26	6.83	7.56	8.17	9.17	10.13	11.63

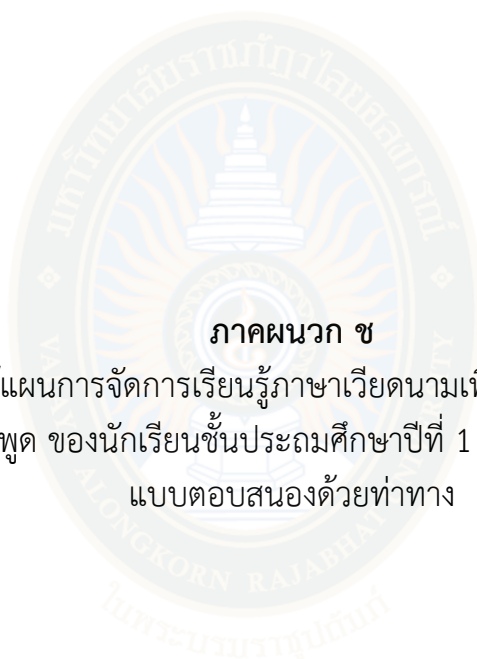
ภาคผนวก ฉ

การวิเคราะห์ค่าความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ตามมาตรวัดของลิเคิร์ต
(likert scale)

GRAD VRU

ตารางแสดงผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของตารางผลการประเมิน ความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีความสอดคล้องมากที่สุด

ข้อที่	รายการประเมิน	Mean	S.D.	แปลผลค่าเฉลี่ย
1.	องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้มีความชัดเจน และครบถ้วน	4.80	0.45	มากที่สุด
2.	สาระสำคัญสอดคล้องกับเนื้อหา	4.40	0.55	มาก
3.	การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนาม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มี 4 ขั้นตอน ดังนี้			
	3.1 ขั้นทบทวนและนำสู่บทเรียน	5	0.00	มากที่สุด
	3.2 ขั้นปฏิบัติ	5	0.00	มากที่สุด
	3.3 ขั้นทดสอบการปฏิบัติและให้ข้อมูลย้อนกลับ	5	0.00	มากที่สุด
3.4	ขั้นสรุป ทำแบบฝึกและประเมินผล	5	0.00	มากที่สุด
4.	สื่อ/แหล่งการเรียนรู้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	4.80	0.45	มากที่สุด
5.	มีการวัดผลและประเมินผลตรงตามเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้	5	0.00	มากที่สุด
6.	กำหนดเกณฑ์การประเมินชัดเจนเข้าใจง่าย	4.80	0.45	มากที่สุด

ภาคผนวก ข

คู่มือการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาเวียดนามเพื่อพัฒนาความสามารถด้าน
การฟังและการพูด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้
แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

GRAD VRU

คู่มือการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาเวียดนามเพื่อพัฒนาความสามารถด้าน การฟังและการพูด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้ แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

หลักการและเหตุผล

การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนามสามารถทำได้ด้วยหลายวิธี สำหรับวิธีที่นำมาจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนาม นั้นคือการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้ภาษาที่มุ่งเน้นความสามารถด้านการฟังและการพูด เป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่เป็นประโยชน์ที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับนักเรียนชั้นประถมศึกษา เนื่องจากเด็กวัยนี้มีความเข้าใจในสิ่งที่ฟังดีกว่าให้เด็กพูดเอง (Sarah, 1994)

แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาเวียดนามเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยยึดหลักการตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปี พ.ศ. 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2660) สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร หลักสูตรภาษาเวียดนามเบื้องต้นเพื่อการสื่อสาร เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ตลอดจนการยึดตามความเหมาะสมสอดคล้องกับ ความสามารถและความสนใจของเด็กเป็นหลัก

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
2. เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาเวียดนามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

เนื้อหา

แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาเวียดนามเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีทั้งหมด 4 แผน ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับภาษาเวียดนาม (Kiến thức chung về tiếng Việt)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 การทักทายและการแนะนำตัว (Chào hỏi và giới thiệu bản thân)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 การท่องเที่ยวและการซื้อสินค้า (Du lịch và mua bán)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 ร่างกายและสุขภาพ (Cơ thể và sức khỏe)

เวลาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองด้วยตนเองเป็นเวลา 14 สัปดาห์ ในสัปดาห์ที่ 1 จัดเป็นการ ปฐมนิเทศเพื่อให้นักเรียนมีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับประเทศเวียดนามและภาษาเวียดนาม ตั้งแต่ สัปดาห์ที่ 2 ถึงสัปดาห์ที่ 13 สัปดาห์ละ 2 คาบ ๆ ละ 50 นาที ส่วนสัปดาห์ที่ 14 จะให้นักเรียนทำ แบบทดสอบความสามารถด้านการฟังและแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดหลังการทดลอง

การดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเวียดนามโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง หมายถึง วิธีการสอนภาษาที่มุ่งเน้นความสามารถด้านการฟังและการพูด โดยมีทั้งหมด 4 ประเภท ได้แก่

1. การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้ร่างกาย (TPR- B) เป็นการจัดการเรียนรู้โดยใช้คำหรือประโยคคำสั่งที่มีคำศัพท์เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวร่างกาย เช่น นั่งลง (ngồi xuống) หยุด (dừng lại) ปรบมือ (vỗ tay) ยืนขึ้นและไปที่ประตู (đứng lên và đi ra cửa) เป็นต้น

2. การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้สิ่งของ (TPR- O) เป็นการจัดการเรียนรู้โดยใช้คำหรือประโยคคำสั่งที่มีคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของ เช่น สมุด (sách) ปากกา (bút) นาฬิกา (đồng hồ) ดอกไม้ (hoa) เป็นต้น

3. การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้รูปภาพ (TPR- P) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ผู้สอนจะนำรูปภาพที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนมาเชื่อมโยงกับการเรียนการสอน ทำให้ผู้เรียนเข้าใจได้ง่ายขึ้น

4. การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้การเล่าเรื่อง (TPR- S) เป็นการเล่าเรื่องราวจากการได้ยินได้ฟังโดยให้นักเรียนได้เห็นจริง ปฏิบัติจริง และสามารถเรียนรู้ด้วยความเข้าใจ

ผู้วิจัยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ทั้ง 4 ประเภทในทุกขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และในแต่ละคาบ ๆ ละไม่น้อยกว่าสอง โดยเลือกประเภทการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองตามความเหมาะสมของเนื้อหาในแผนการจัดการเรียนรู้ นอกจากนี้ผู้เรียนจะได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมที่สนุกสนาน ตื่นเต้น ผ่านบทเพลง นิทาน และเกม ดังนั้นในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งหมด 24 คาบ ผู้เรียนจะได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ครบ 4 ประเภท ๆ ละไม่น้อยกว่า 6 ครั้ง โดยมีขั้นตอนทั้งหมด 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นทบทวนและนำสู่บทเรียน ผู้สอนนำสู่บทเรียนด้วยการเปิดวิดีโอเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว การละเล่นพื้นบ้าน เทศกาลของประเทศเวียดนามเพื่อให้นักเรียนมีความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับประเทศเวียดนาม จากนั้นทบทวนคำหรือประโยคคำสั่งด้วยการพูดเป็นภาษาเวียดนามพร้อมแสดงท่าทางโดยใช้ภาพ สิ่งของ ร่างกาย เล่าเรื่อง เพลงหรือเกม

ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิบัติ ผู้สอนสาธิต ด้วยการออกคำหรือประโยคคำสั่งพร้อมแสดงท่าทางโดยใช้ภาพ สิ่งของ ร่างกาย เล่าเรื่อง เพลงหรือเกม ให้ผู้เรียนปฏิบัติตาม เมื่อผู้สอนสังเกตว่าผู้เรียนสามารถเข้าใจคำหรือประโยคคำสั่งและสามารถแสดงท่าทางประกอบได้ ครูเริ่มให้ผู้เรียนเป็นผู้ออกคำสั่งเพื่อให้เพื่อนในชั้นเรียนปฏิบัติตาม

ขั้นที่ 3 ขั้นทดสอบการปฏิบัติและให้ข้อมูลย้อนกลับ ผู้เรียนสามารถพูดเป็นภาษาเวียดนาม พร้อมตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้ภาพ สิ่งของ ร่างกาย เล่าเรื่อง เพลงหรือเกม ให้ผู้อื่นฟังและปฏิบัติตามได้ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้อง แสดงว่าผู้เรียนเข้าใจคำหรือประโยคคำสั่งที่เป็นภาษาเวียดนาม ผู้สอนให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการแสดงคำพูดชมเชยเมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้ถูกต้อง และให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนที่ไม่เข้าใจและไม่สามารถปฏิบัติได้

ขั้นที่ 4 ขั้นสรุปและประเมินการเรียนรู้ ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันสรุปเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียน โดยการทบทวนคำหรือประโยคคำสั่งภาษาเวียดนามพร้อมแสดงท่าทางโดยใช้ภาพ สิ่งของ ร่างกาย เล่าเรื่อง เพลงหรือเกม เพื่อให้นักเรียนสามารถฟังและพูดภาษาเวียดนามได้เป็นอย่างดี

การจัดการเรียนรู้ภาษาเวียดนามโดยใช้การจัดการเรียนรู้สอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่	สัปดาห์ที่	คาบเรียนที่/เนื้อหา
	1	การปฐมนิเทศ
1. ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับภาษาเวียดนาม (Kiến thức chung về tiếng Việt)	2	1. ตัวอักษรภาษาเวียดนาม (Bảng chữ cái tiếng Việt)
		2. พยัญชนะเดี่ยว (Phụ âm đơn)
	3	3. พยัญชนะผสม (Phụ âm kép)
		4. สระเดี่ยว (Nguyên âm đơn)
4	5. สระผสม (Nguyên âm kép)	
		6. วรรณยุกต์ในภาษาเวียดนาม (Dấu trong tiếng Việt)
2. การทักทายและแนะนำตัว (Trò chuyện và giới thiệu)	5	7. สวัสดีและการใช้สรรพนามในภาษาเวียดนาม (Chào hỏi và cách sử dụng các ngôi trong tiếng Việt)
		8. คุณชื่ออะไร (Bạn tên là gì?)
	6	9. คุณอายุเท่าไร (Bạn bao nhiêu tuổi?)
		10. การกล่าวลา (Tạm biệt)
แผนการจัดการเรียนรู้ที่	สัปดาห์ที่	คาบเรียนที่/เนื้อหา
2. การทักทายและแนะนำตัว (Trò chuyện và giới thiệu)	7	11. กล่าวขอโทษ (xin lỗi)
		12. ครอบครัวของฉัน (Gia đình của tôi)
3. การท่องเที่ยวและการซื้อสินค้า (Du lịch và mua bán)	8	13. สถานที่ (Địa điểm)
		14. เครื่องดื่ม (Đồ uống)
	9	15. อาหาร (Món ăn)
		16. ตัวเลขและการถามราคา (Số đếm và hỏi giá)
4. ร่างกายและสุขภาพ (Cơ thể và sức khỏe)	10	17. นี่คืออะไร (Đây là gì?)
		18. การต่อรองราคา (Mặc cả)
	11	19. อวัยวะภายนอก (Bộ phận cơ thể người bên ngoài)

		20. อวัยวะภายใน (Bộ phận cơ thể người bên trong)
	12	21. การเคลื่อนไหวของร่างกาย (Hoạt động của cơ thể)
		22. โรคประจำตัว (Bệnh thường gặp)
	13	23. ไปหาหมอ (Đi khám bệnh)
		24. การออกกำลังกาย (Tập thể dục)
	14	นักเรียนทำแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังและแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดหลังการทดลอง

บทบาทของผู้สอนในการสอนภาษาเวียดนามโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

ในการสอนภาษาเวียดนามโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ผู้สอนควรปฏิบัติดังนี้

1. ศึกษาแผนการสอนภาษาเวียดนามโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ให้เข้าใจ
2. จัดเตรียมสื่อ วัสดุอุปกรณ์ สถานที่ประกอบการสอนภาษาเวียดนามโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ให้พร้อม
3. สร้างข้อตกลงเบื้องต้นการปฏิบัติตนในการทำกิจกรรม
4. ระหว่างดำเนินกิจกรรมครูคอยกระตุ้นให้เด็กแสดงพฤติกรรมตามความสามารถทางภาษาด้านการฟังและการพูดโดยการสนทนา ซักถาม คอยดูแลชี้แนะ อำนวยความสะดวกให้การปฏิบัติเป็นไปอย่างราบรื่นและสังเกตพฤติกรรมของเด็กเป็นรายบุคคลอย่างใกล้ชิด

บทบาทของผู้เรียนในการทำกิจกรรม

1. ปฏิบัติตามข้อตกลงในการทำกิจกรรมการเรียนภาษาโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง
2. ตั้งใจและร่วมกิจกรรมการเรียนภาษาโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง
3. ร่วมแสดงความคิดเห็น สนทนาตอบคำถาม

สื่อการเรียนรู้

สื่อในการเรียนรู้ ดำเนินการดังนี้

1. ภาพ (TPR - P)
2. สิ่งของ (TPR - O)
3. นิทาน จำนวน 8 เรื่อง (TPR - S)
4. ร่างกาย (TPR - B)
5. เพลง จำนวน 8 เพลง
6. เกม จำนวน 8 เกม

การประเมินผล

การประเมินผล ดำเนินการดังนี้

1. ประเมินตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ โดยจุดประสงค์เหล่านั้นนำมาจากองค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอนภาษาเวียดนามโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง ซึ่งการดำเนินกิจกรรมจะเป็นไปตามจุดประสงค์ และส่งผลต่อตัวแปรตามที่ต้องการศึกษา

2. วิธีการในการประเมินผล: สังเกตพฤติกรรม

ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับภาษาเวียดนาม (Kiến thức chung về tiếng Việt)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

รายวิชา ภาษาเวียดนามเบื้องต้น

ภาคการเรียนรู้ที่ 2

ชั่วโมงที่ 1 ตัวอักษรภาษาเวียดนาม (Bảng chữ cái tiếng Việt)

ปีการศึกษา 2562

1. สาระสำคัญ: ตัวอักษรภาษาเวียดนามมีทั้งหมด 29 รูป ได้แก่ พยัญชนะและสระ ซึ่งประกอบด้วย พยัญชนะเดี่ยว 17 รูป พยัญชนะผสม 11 รูป สระเดี่ยว 12 รูป และสระผสม 8 รูป ส่วนวรรณยุกต์ ประกอบด้วย 5 รูป และ 6 เสียง
2. จุดประสงค์: ฟังและพูดออกเสียงตัวอักษรภาษาเวียดนามทั้ง 29 รูป
3. ความสัมพันธ์กับมาตรฐาน
  - มาตรฐานการฟัง
    1. แยกแยะความแตกต่างของเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ในคำพยางค์เดี่ยวและคำหลายพยางค์
  - มาตรฐานการพูด
    1. พูดคำหรือข้อความสั้น ๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวันในสถานการณ์ต่าง ๆ ในระดับพื้นฐาน
    3. ใช้น้ำเสียงและกิริยาท่าทางประกอบการพูดที่เหมาะสมตามวัฒนธรรมเวียดนาม
    4. ใช้ถ้อยคำได้ถูกต้อง เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล
4. เนื้อหา: ตัวอักษรภาษาเวียดนามมีทั้งหมด 29 รูป
5. สื่อการเรียนรู้
  - เพลง ตัวอักษรภาษาเวียดนาม
  - ภาพตัวอักษรภาษาเวียดนาม 29 รูป

6. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้

ชั้นที่	กิจกรรม	ความสามารถที่ได้
ชั้นที่ 1: ขั้นทบทวน และนำสู่ บทเรียน	1. การเตรียมความพร้อมก่อนเรียน: ครูเปิด video แนะนำเกี่ยวกับ Hà Nội (ฮานอย) และ ให้ความรู้เกี่ยวกับกรุงฮานอย	
	2. ครูแนะนำเกี่ยวกับตัวอักษรภาษาเวียดนาม โดยกล่าว ว่า ตัวอักษรภาษาเวียดนามมีทั้งหมด 29 รูป สำหรับ ตัวอักษรภาษาเวียดนามดูแล้วจะมีความคล้ายคลึงกับ ภาษาอังกฤษ แต่การออกเสียงจะแตกต่างกันนะคะ	
	ครูชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้	
ชั้นที่ 2: ขั้นปฏิบัติ	1. ครูให้นักเรียนดูภาพตัวอักษรภาษาเวียดนาม 29 รูป โดยครูออกเสียงทีละตัวพร้อมชี้ในภาพและแสดงท่าทาง ประกอบแล้วให้นักเรียนปฏิบัติตามประมาณ 2 – 3 ครั้ง	- ฟัง: ฟังออกเสียง ตัวอักษรภาษาเวียดนาม ทีละตัว - พูด: ออกเสียง ตัวอักษรภาษาเวียดนาม ทีละตัว
	2. ครูเปิดเพลง "ตัวอักษรภาษาเวียดนาม" และร้อง พร้อมแสดงท่าทางให้นักเรียนฟัง 1 ครั้ง หลังจากนั้นครู ก็ร้องเป็นประโยคสั้น ๆ ให้นักเรียนร้องตามพร้อมแสดง ท่าทางโดยมีครูเป็นแบบอย่างประมาณ 2 – 3 ครั้ง	- ฟัง: ฟังเพลงจากการ ดูคลิป, ฟังครูร้องทั้ง เพลง 1 ครั้ง, ฟังครูร้อง เพลงเป็นประโยคสั้น ๆ - พูด: ร้องเพลงเป็น ประโยคสั้น ๆ
	3. ให้นักเรียนร้องทั้งเพลง 2 ครั้ง โดยมีครูเป็นแบบอย่าง	- พูด: ร้องทั้งเพลง - ฟัง: ฟังทั้งเพลง
	4. ครูให้นักเรียนยืนเป็นวงกลมและเปิดเพลงตัวอักษร ภาษาเวียดนาม ครูบอกนักเรียนว่า ถ้าครูชี้ไปที่นักเรียน คนใดคนนั้นต้องร้องตามเพลงพร้อมแสดงท่าทาง ประกอบ แต่ถ้าครูวาดนิ้วเป็นวงกลมแสดงว่าจะร้องทั้ง ห้อง ทำแบบนี้ประมาณ 2 รอบ	- พูด: ร้องเพลงเมื่อ ได้รับคำสั่ง - ฟัง: ฟังเพลง

ชั้นที่	กิจกรรม	ความสามารถที่ได้
---------	---------	------------------

<p>ขั้นที่ 3: ขั้นทดสอบ การปฏิบัติ และให้ ข้อมูล ย้อนกลับ</p>	<p>ครูใช้การสุ่มเพื่อเลือกนักเรียนคนใดคนหนึ่ง แล้วบอกนักเรียนว่า ถ้าครูชี้ไปที่ตัวอักษรใด คนนั้นต้องออกเสียงตัวอักษรนั้นพร้อมแสดงท่าทางประกอบ</p>	<p>- พูด: ออกเสียงตัวอักษรที่ครูสั่ง - ฟัง: ฟังออกเสียงตัวอักษรภาษาเวียดนาม</p>
<p>ขั้นที่ 4: ขั้นสรุป และ ประเมินการ เรียนรู้</p>	<p>1. ทำแบบฝึกและประเมินผล ครูออกเสียงพร้อมแสดงท่าทางให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนตอบว่านั่นเป็นตัวอักษรใดและหาภาพตัวอักษรนั้นแล้วจัดเป็นลำดับตามที่ครูแสดงท่าทาง เมื่อครบแล้วก็ให้นักเรียนทั้งห้องออกเสียงตัวอักษรตามลำดับที่ได้เรียงมา</p>	<p>- พูด: ออกเสียงตัวอักษร - ฟัง: ฟังออกเสียงตัวอักษร</p>
	<p>2. สรุปและนำสู่บทเรียนครั้งต่อไป ครูกับนักเรียนช่วยกันสรุปเนื้อหาที่ได้เรียนในคาบนี้ แล้วครูบอกกับเด็กว่า ตัวอักษรภาษาเวียดนามมีความคล้ายคลึงกับภาษาไทย ก็มีพยัญชนะเดี่ยวและพยัญชนะผสมเช่นกัน และคาบเรียนต่อไปเราจะเรียนเกี่ยวกับพยัญชนะเดี่ยวภาษาเวียดนามนะคะ</p>	

7. การประเมินผล

การสังเกตพฤติกรรมในขณะที่ทำกิจกรรมครูสังเกตพฤติกรรมด้าน:

- ด้านการฟัง: การเข้าใจคำสั่ง การเข้าใจประโยคคำสั่ง การแสดงท่าทางประกอบ
- ด้านการพูด: ความถูกต้องในการใช้คำสั่ง ความถูกต้องในการใช้ประโยคคำสั่ง และความ

คล่องแคล่ว

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1
ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับภาษาเวียดนาม
(Kiến thức chung về tiếng Việt)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 รายวิชา ภาษาเวียดนามเบื้องต้น
 ชั่วโมงที่ 2 พยัญชนะเดี่ยว (Phụ âm đơn)

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
 ภาคการเรียนรู้ที่ 2
 ปีการศึกษา 2562

1. สาระสำคัญ: พยัญชนะเดี่ยวในภาษาเวียดนามมีทั้งหมด 17 รูป ได้แก่ b, c, d, đ, h, k, l, m, n, p, q, r, s, t, v, x
2. จุดประสงค์: ฟังและพูดออกเสียงพยัญชนะเดี่ยว
3. ความสัมพันธ์กับมาตรฐาน
 มาตรฐานการฟัง
  1. แยกแยะความแตกต่างของเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ในคำพยางค์เดี่ยวและคำหลายพยางค์
 มาตรฐานการพูด
  1. พูดคำหรือข้อความสั้น ๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวันในสถานการณ์ต่าง ๆ ในระดับพื้นฐาน
  3. ใช้น้ำเสียงและกิริยาท่าทางประกอบการพูดที่เหมาะสมตามวัฒนธรรมเวียดนาม
  4. ใช้ถ้อยคำได้ถูกต้อง เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล
4. เนื้อหา: พยัญชนะเดี่ยวในภาษาเวียดนาม
5. สื่อการเรียนรู้: ภาพตัวอักษรภาษาเวียดนามและนิทาน Ngõng đẽ trứng vàng

GRAD VRU

6. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้

ขั้นที่	กิจกรรม	ความสามารถที่ได้
ขั้นที่ 1: ขั้นทบทวน และนำสู่ บทเรียน	1. การเตรียมความพร้อมก่อนเรียน ครูเปิดเพลง Trống cơm และให้นักเรียนเดินตาม	
	2. ครูให้นักเรียนร้องเพลงตัวอักษรภาษาเวียดนาม 1 ครั้ง พร้อมแสดงท่าทางประกอบ	- พูด: ร้องเพลงตัวอักษร ภาษาเวียดนาม - ฟัง: ฟังเพลงตัวอักษร ภาษาเวียดนาม
	3. ครูแนะนำเกี่ยวกับพยัญชนะเดี่ยวในภาษาเวียดนาม โดยกล่าวว่า ภาษาเวียดนามก็เหมือนภาษาไทยมีทั้ง พยัญชนะเดี่ยวและพยัญชนะผสม โดยพยัญชนะเดี่ยว จะมี 17 รูปและพยัญชนะผสมมี 11 รูป	- พูด: ออกเสียงพยัญชนะ เดี่ยวทีละตัว - ฟัง: ฟังออกเสียง พยัญชนะเดี่ยวทีละตัว
	4. ครูชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้	
ขั้นที่ 2: ขั้นปฏิบัติ	1. ครูแสดงภาพตัวพยัญชนะเดี่ยว แล้วให้นักเรียนออกเสียงและแสดงท่าทางเอง เนื่องจากตัวพยัญชนะเดี่ยว จะอยู่ในตัวอักษรภาษาเวียดนาม 29 รูปที่นักเรียนได้เรียนจากคาบที่แล้ว	- พูด: ออกเสียงพยัญชนะ เดี่ยวตามที่ครูสั่ง - ฟัง: ฟังออกเสียง พยัญชนะเดี่ยว
	2. ครูแสดงภาพตัวอักษรภาษาเวียดนาม 29 รูปแล้วให้นักเรียนที่ละคนออกมาชี้ตัวพยัญชนะเดี่ยวที่อยู่ในภาพนั้นพร้อมออกเสียงและแสดงท่าทางประกอบ	- พูด: ออกเสียงพยัญชนะ เดี่ยวตามที่ครูสั่ง - ฟัง: ฟังออกเสียง พยัญชนะเดี่ยว
	3. ครูเล่านิทาน Ngõng đé trung vàng เป็นภาษาเวียดนามก่อนแล้วค่อยแปลเป็นภาษาไทยพร้อมแสดงท่าทางและมีภาพประกอบให้เด็กฟัง โดยครูบอกกับเด็กว่า “ครูจะไม่บอกชื่อเรื่องนะ เดี่ยวเล่าเสร็จจะให้เด็ก ๆ เดาชื่อเรื่องนะคะ” ระหว่างการเล่าครูสามารถตั้งคำถามเพื่อให้เด็กตอบ เช่น ครูให้นักเรียนดูภาพแล้วถามว่า เด็ก ๆ ลองเดาสิว่าอะไรจะเกิดขึ้นในภาพนี้เป็นต้น เพื่อให้เด็กมีส่วนร่วมและกระตุ้นความคิดของเด็ก	- ฟัง: ฟังนิทาน

ชั้นที่	กิจกรรม	ความสามารถที่ได้
ชั้นที่ 2: ชั้นปฏิบัติ	4. เมื่อเล่าเสร็จแล้วครูจะได้นักเรียนเดาชื่อเรื่อง หลังจากที่ได้ฟังนิทานเรื่องนี้แล้ว ครูถามว่า “เด็ก ๆ รู้สึกคุ้นกับเคยกับเรื่องที่เคยฟังเป็นภาษาไทยไหมคะ” “ในภาษาไทยเรื่องนั้นชื่อว่าอะไรนะ” จากนั้นครูกับเด็ก ๆ ช่วยกันเดาชื่อของเรื่องที่เป็นภาษาเวียดนาม	- พูด: เดานิทาน - ฟัง: ฟังชื่อนิทาน
	5. ครูถามนักเรียนว่า หลังจากที่ได้ฟังนิทาน Ngõng dẻ trúng vàng แล้วเด็ก ๆ คิดว่าตนเองได้ความรู้อะไรบ้าง เล่าให้ครูและเพื่อน ๆ ฟังหน่อยค่ะ และครูก็เลือกคนที่อาสาขมื่อตอบคำถาม เสร็จแล้วครูสรุปอีกครั้งว่า เรื่องนี้สอนให้เราเห็นว่า ความโลภไม่เคยให้ความมั่งแก่ใคร เราต้องคิดดี ๆ ก่อนทำเสมอและควรรู้จักพอ	
	6. ครูเล่านิทานเป็นประโยคสั้น ๆ พร้อมแสดงท่าทางแล้วให้นักเรียนปฏิบัติตาม ประมาณ 2 – 3 ครั้ง	- ฟัง: ฟังนิทานเป็นประโยคสั้น ๆ - พูด: เล่านิทานเป็นประโยคสั้น ๆ
	7. ครูกับนักเรียนช่วยกันหาพยัญชนะเดี่ยวที่อยู่ในนิทาน โดยครูอ่านเป็นประโยคสั้น ๆ และช่วยกันหาพยัญชนะเดี่ยว	- ฟัง: ฟังนิทานเป็นประโยคสั้น ๆ - พูด: ออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวที่อยู่ในประโยคที่ได้ฟัง
	8. ครูแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละประมาณ 5 -6 คน แล้วแจกภาพให้ทุกกลุ่ม ซึ่งเป็นภาพประกอบที่ครูใช้ในการเล่านิทานในชั้นที่ 1 และบอกกับนักเรียนว่า จากเรื่องที่ได้ฟังให้นักเรียนเรียงลำดับภาพตามนิทานที่ได้ฟังในชั้นที่ 1 ในเวลา 3 นาที	
	9. เมื่อนักเรียนเรียงภาพเสร็จแล้ว ก็ให้ตัวแทนออกหน้าชั้นเล่านิทานให้ครูและเพื่อน ๆ ฟัง โดยให้เวลาเตรียมตัวอีก 5 นาที กลุ่มใดที่เรียงภาพถูก เล่าถูก และแสดงท่าทางเหมาะสม ก็เป็นกลุ่มชนะและได้รับรางวัล	- พูด: เล่านิทานตามภาพที่เรียงลำดับมา - ฟัง: ฟังนิทาน

ขั้นที่	กิจกรรม	ความสามารถที่ได้
ขั้นที่ 3: ขั้นทดสอบ การปฏิบัติ และให้ ข้อมูล ย้อนกลับ	ครูบอกกับนักเรียนว่า ครูใช้การสุ่มเพื่อเลือกนักเรียนคนใดคนหนึ่ง ถ้าครูชี้ไปที่พยัญชนะเดียวใดคนนั้นต้องออกเสียงตัวอักษรนั้นพร้อมแสดงท่าทาง	- พุด: ออกเสียง พยัญชนะเดียวตามที่ครู ชี้ - ฟัง: ฟังออกเสียง พยัญชนะเดียว
ขั้นที่ 4: ขั้นสรุป และ ประเมิน การเรียนรู้	1. ทำแบบฝึกและประเมินผล: ครูแสดงท่าทางให้นักเรียนดูแล้วให้นักเรียนตอบว่านั่นเป็นตัวพยัญชนะเดียวใดและหาภาพตัวพยัญชนะเดียวนั้นแล้วจัดเป็นลำดับตามที่ครูแสดงท่าทาง	- พุด: เคาพยัญชนะ เดียว - ฟัง: ฟังออกเสียง พยัญชนะเดียว
	2. สรุปและนำสู่บทเรียนครั้งต่อไป: ครูกับนักเรียนช่วยกันสรุปเนื้อหาที่ได้เรียนในคาบนี้ แล้วครูบอกกับเด็กว่า คาบนี้เราเรียนเกี่ยวกับพยัญชนะเดียวแล้ว ใครสามารถเดาได้ว่าคาบต่อไปเราจะเรียนเกี่ยวกับอะไรที่มีความเกี่ยวข้องกับพยัญชนะ ถ้านักเรียนเดาถูกแล้วครูก็สรุปอีกครั้งว่าคาบหน้าเราจะเรียนเกี่ยวกับพยัญชนะผสมนะครับ แต่ถ้านักเรียนเดายังไม่ถูกครูก็เสนอแนะเพื่อให้นักเรียนเดาถูกได้ว่าจะเรียนเกี่ยวกับพยัญชนะผสม	

7. การประเมินผล

การสังเกตพฤติกรรมในขณะที่ทำกิจกรรมครูสังเกตพฤติกรรมด้าน:

- ด้านการฟัง: การเข้าใจคำสั่ง การเข้าใจประโยคคำสั่ง การแสดงท่าทางประกอบ
- ด้านการพูด: ความถูกต้องในการใช้คำสั่ง ความถูกต้องในการใช้ประโยคคำสั่ง และความ

คล่องแคล่ว

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1
ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับภาษาเวียดนาม
(Kiến thức chung về tiếng Việt)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 รายวิชา ภาษาเวียดนามเบื้องต้น
 ชั่วโมงที่ 3 พยัญชนะผสม (Phụ âm kép)

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
 ภาคการเรียนรู้ที่ 2
 ปีการศึกษา 2562

1. สาระสำคัญ: พยัญชนะผสมในภาษาเวียดนามมีทั้งหมด 11 รูป ได้แก่ ch, tr, gh, gi, kh, ng, ngh, nh, ph, th, qu
2. จุดประสงค์: ฟังและพูดออกเสียงพยัญชนะเดี่ยว
3. ความสัมพันธ์กับมาตรฐาน
 มาตรฐานการฟัง
  1. แยกแยะความแตกต่างของเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ในคำพยางค์เดี่ยวและคำหลายพยางค์
 มาตรฐานการพูด
  1. พูดคำหรือข้อความสั้น ๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวันในสถานการณ์ต่าง ๆ ในระดับพื้นฐาน
  3. ใช้น้ำเสียงและกิริยาท่าทางประกอบการพูดที่เหมาะสมตามวัฒนธรรมเวียดนาม
  4. ใช้ถ้อยคำได้ถูกต้อง เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล
4. เนื้อหา
5. สื่อการเรียนรู้:
  - ภาพตัวพยัญชนะผสม
  - เกม “ถูกหรือผิด”
  - สิ่งของต่าง ๆ

6. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้

ชั้นที่	กิจกรรม	ความสามารถที่ได้
ชั้นที่ 1: ขั้นทบทวน และนำสู่ บทเรียน	1. การเตรียมความพร้อมก่อนเรียน ครูเปิด video เกี่ยวกับ ทะเลสาบคืนดาบ – Hồ Hoàn Kiếm และให้ความรู้แก่นักเรียน	
	2. ครูทบทวนเนื้อหาที่ได้เรียนจาก 2 คาบเรียนที่แล้ว โดยให้นักเรียนร้องเพลงตัวอักษรเวียดนาม 1 ครั้ง แล้วให้นักเรียนทั้งห้องเล่นนิทาน Ngõng đẽ trứng vàng ตามภาพ	- พูด: ร้องเพลง ตัวอักษรเวียดนาม, เล่น นิทาน - ฟัง: ฟังเพลงตัวอักษร เวียดนาม, ฟังนิทาน
	3. ครูแนะนำเกี่ยวกับพยัญชนะผสม 11 รูป และบอกว่า พยัญชนะผสมได้สร้างขึ้นจากพยัญชนะเดี่ยว ซึ่ง พยัญชนะผสมอาจมี 2 พยัญชนะเดี่ยว หรือ 3 พยัญชนะเดี่ยว	
	4. ครูชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้	
ชั้นที่ 2: ขั้น ปฏิบัติ	1. ครูแสดงภาพพยัญชนะผสม และออกเสียงให้นักเรียนฟังทีละตัว พร้อมให้นักเรียนออกเสียงตาม	- ฟัง: ฟังออกเสียง พยัญชนะผสม - พูด: ออกเสียง พยัญชนะผสม
	2. ครูแสดงภาพตัวอักษรภาษาเวียดนาม 29 รูป โดยครูออกเสียงพยัญชนะผสมทีละตัว แล้วให้นักเรียนออกมาชี้ว่าพยัญชนะผสม ที่ครูออกเสียงนั้นได้สร้างขึ้นจาก พยัญชนะเดี่ยวใดบ้างและออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวนั้น ๆ	- ฟัง: ฟังออกเสียง พยัญชนะผสม - พูด: ออกเสียง พยัญชนะผสม
	3. ครูแสดงคำที่ประกอบด้วยพยัญชนะผสมพร้อมกับ สิ่งของแสดงความหมายของคำ (nghé, tre, ghe, ngan, khi, chó, quả, thỏ, cá rô phi, nho, giò) และออกเสียงพร้อมแสดงท่าทางแล้วให้นักเรียนปฏิบัติ ตาม	- ฟัง: ฟังออกเสียงคำที่ ประกอบด้วยพยัญชนะ ผสม - พูด: ออกเสียงคำที่ ประกอบด้วยพยัญชนะ ผสม

ขั้นที่	กิจกรรม	ความสามารถที่ได้
ขั้นที่ 2: ขั้นปฏิบัติ	4. ครูให้นักเรียนเล่นเกม “ถูกหรือผิด” ครูบอกนักเรียนฟังให้ดี แล้วอธิบายให้เด็กฟังว่า ครูกำลังจะบอกอะไรบางอย่าง อาจจะถูกหรือผิดก็ได้ ถ้าสิ่งที่ครูบอกนั้นมันผิดเด็กอาจพูดว่า “sai” พร้อมปรบมือสองครั้ง แต่ถ้าถูกก็พูดว่า “đúng” พร้อมปรบมือครั้งเดียว เช่น ครูพูดคำว่า “tre” แต่ครูหยิบ “khi” แสดงว่าผิดนักเรียนก็พูดว่า “sai” พร้อมปรบมือสองครั้ง	- ฟัง: ฟังครูพูด อาจจะเป็นพยัญชนะผสม หรือพยัญชนะเดี่ยว, ฟังออกเสียงคำ đúng และ sai - พูด: พูดคำ đúng และ sai
ขั้นที่ 3: ขั้นทดสอบการปฏิบัติและให้ข้อมูลย้อนกลับ	1. ครูพูดคำคั่ง แล้วให้นักเรียนปฏิบัติ	- ฟัง: ฟังคำคั่งจากครู - พูด: บอก ความหมายของภาพ
	2. ครูยกสิ่งของแล้วให้นักเรียนพูดชื่อของสิ่งนั้น	
ขั้นที่ 4: ขั้นสรุปและประเมินการเรียนรู้	1. ทำแบบฝึกและประเมินผล ครูพูดชื่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้วให้นักเรียนไปหยิบสิ่งนั้นขึ้นมา	- พูด: ออกเสียง พยัญชนะผสม - ฟัง: ฟังออกเสียง พยัญชนะผสม
	2. สรุปและนำสู่บทเรียนครั้งต่อไป: ครูกับนักเรียนช่วยกันสรุปเนื้อหาที่ได้เรียนในคาบนี้ และครูบอกนักเรียนว่า ในอาทิตย์นี้เราได้เรียนเกี่ยวกับตัวอักษรภาษาเวียดนาม พยัญชนะเดี่ยวและพยัญชนะผสม อาทิตย์หน้าเราจะเรียนเกี่ยวกับสระเดี่ยว สระผสม และวรรณยุกต์ในภาษาเวียดนามนะคะ	

7. การประเมินผล

การสังเกตพฤติกรรมในขณะที่ทำกิจกรรมครูสังเกตพฤติกรรมด้าน:

- ด้านการฟัง: การเข้าใจคำสั่ง การเข้าใจประโยคคำสั่ง การแสดงท่าทางประกอบ

- ด้านการพูด: ความถูกต้องในการใช้คำสั่ง ความถูกต้องในการใช้ประโยคคำสั่ง และความ

คล่องแคล่ว

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1
ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับภาษาเวียดนาม
(Kiến thức chung về tiếng Việt)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 รายวิชา ภาษาเวียดนามเบื้องต้น
 ชั่วโมงที่ 4 สระเดี่ยว (nguyên âm đơn)

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
 ภาคการเรียนรู้ที่ 2
 ปีการศึกษา 2562

1. สาระสำคัญ: สระเดี่ยวในภาษาเวียดนามมีทั้งหมด 12 รูป ได้แก่ a, ă, â, e, ê, i, o, ô, ơ, u, ư, y
2. จุดประสงค์: ฟังและพูดออกเสียงพยัญชนะเดี่ยว
3. ความสัมพันธ์กับมาตรฐาน
 มาตรฐานการฟัง
  1. แยกแยะความแตกต่างของเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ในคำพยางค์เดี่ยวและคำหลายพยางค์
 มาตรฐานการพูด
  1. พูดคำหรือข้อความสั้น ๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวันในสถานการณ์ต่าง ๆ ในระดับพื้นฐาน
  3. ใช้น้ำเสียงและกิริยาท่าทางประกอบการพูดที่เหมาะสมตามวัฒนธรรมเวียดนาม
  4. ใช้ถ้อยคำได้ถูกต้อง เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล
4. เนื้อหา: สระเดี่ยวในภาษาเวียดนาม
5. สื่อการเรียนรู้
  - ภาพสระเดี่ยว
  - เพลง “cả nhà thương nhau”

GRAD VRU

6. กิจกรรมการจัดการเรียนการสอน

ชั้นที่	กิจกรรม	ความสามารถที่ได้
ชั้นที่ 1: ชั้น ทบทวน และนำสู่ บทเรียน	1. เตรียมความพร้อมก่อนเรียน ครูเปิดเพลง Trong com และให้นักเรียนเดินตาม	
	2. ครูทบทวนเนื้อหาที่ได้เรียนจากอาทิตย์ที่แล้ว โดยให้นักเรียนดูภาพแล้วออกเสียงตัวอักษรภาษาเวียดนาม 29 รูป หลังจากนั้นครูให้นักเรียนออกมาชี้ตัวพยัญชนะเดี่ยวที่อยู่ในภาพตัวอักษรภาษาเวียดนาม 29 รูป แล้วถามนักเรียนว่าจากตัวพยัญชนะเดี่ยวนี้เราสามารถสร้างเป็นตัวพยัญชนะผสมได้บ้าง และให้นักเรียนออกมาพูด	- พูด: ออกเสียงตัวอักษรภาษา, ออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวที่อยู่ในภาพตัวอักษรภาษาเวียดนาม, ออกเสียงพยัญชนะผสม - ฟัง: ฟังออกเสียงตัวอักษร, ฟังออกเสียงพยัญชนะเดี่ยว, ฟังออกเสียงพยัญชนะผสม
	3. ครูแนะนำเกี่ยวกับสระเดี่ยวในภาษาเวียดนามมีทั้งหมด 12 รูป ซึ่งมันอยู่ในตัวอักษรภาษาเวียดนาม 29 รูปที่เราได้เรียนมาจากคาบที่หนึ่ง เราได้เรียนเกี่ยวกับพยัญชนะเดี่ยวแล้วที่เหลือก็คือสระเดี่ยวนั่นเองค่ะ	- พูด: ออกเสียงสระเดี่ยว - ฟัง: ฟังออกเสียงสระเดี่ยว
	4. ครูชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้	
	1. ครูให้นักเรียนดูภาพตัวสระเดี่ยวภาษาเวียดนามแล้วให้นักเรียนออกเสียงทีละตัวพร้อมแสดงท่าทางประมาณ 2 – 3 ครั้ง เนื่องจากว่าตัวสระเดี่ยว 12 รูป นี้จะอยู่ในตัวอักษรภาษาเวียดนาม 29 รูปที่นักเรียนได้เรียนมาแล้วจากคาบเรียนที่ 1	- พูด: ออกเสียงสระเดี่ยว - ฟัง: ฟังออกเสียงสระเดี่ยว
	2. ครูแสดงภาพตัวอักษรภาษาเวียดนาม 29 รูป เพื่อให้นักเรียนชี้ว่าตัวใดเป็นสระเดี่ยวพร้อมออกเสียงและแสดงท่าทางประกอบ	- พูด: ออกเสียงสระเดี่ยวที่ทำได้ - ฟัง: ฟังออกเสียงสระเดี่ยว

ชั้นที่	กิจกรรม	ความสามารถที่ได้
ชั้นที่ 2: ชั้นปฏิบัติ	3. ครูเปิดเพลง "cả nhà thương nhau" โดยครูร้อง พร้อมแสดงท่าทางให้นักเรียนดู 1 ครั้ง	- ฟัง: ฟังเพลง
	4. ครูร้องเป็นประโยคสั้น ๆ พร้อมแสดงท่าทางแล้วให้นักเรียนปฏิบัติตามประมาณ 2 - 3 ครั้ง	- ฟัง: ฟังเพลงเป็นประโยคสั้น ๆ - พูด: ร้องเพลงเป็นประโยคสั้น ๆ
	5. ให้นักเรียนร้องทั้งเพลง 2 ครั้ง โดยมีครูเป็นแบบอย่าง	- พูด: ร้องทั้งเพลง - ฟัง: ฟังเพลง
	6. ครูแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละประมาณ 5 -6 คน แจกใบเนื้อหาของเพลง "cả nhà thương nhau" แล้วให้นักเรียนหาตัวสระเดี่ยวที่อยู่ในเนื้อเพลง เสร็จแล้วครูจะอ่านแต่ละประโยคแล้วให้ตัวแทนแต่ละกลุ่มออกมาตอบคำถาม	- ฟัง: ฟังครูอ่านเนื้อเพลงเป็นประโยคสั้น ๆ และฟังออกเสียงสระเดี่ยว - พูด: ออกเสียงสระเดี่ยวที่อยู่ในเนื้อเพลง
	7. ครูให้นักเรียนยืนเป็นวงกลมและเปิดเพลง "cả nhà thương nhau" ครูบอกนักเรียนว่า ถ้าครูชี้ไปที่นักเรียนคนใดคนนั้นต้องร้องตามเพลงพร้อมแสดงท่าทางประกอบ แต่ถ้าครูวาดนิ้วเป็นวงกลมแสดงว่าจะร้องทั้งห้อง ทำแบบนี้ประมาณ 2 รอบ	- พูด: ร้องเพลงเมื่อได้รับคำสั่ง - ฟัง: ฟังเพลง
ชั้นที่ 3: ขั้นทดสอบ การปฏิบัติ และให้ข้อมูล ย้อนกลับ	ครูใช้การสุ่มเพื่อเลือกนักเรียนคนใดคนหนึ่ง แล้วบอกนักเรียนว่า ถ้าครูชี้ไปที่ตัวสระเดี่ยวใด คนนั้นต้องออกเสียงตัวสระเดี่ยวนั้นพร้อมแสดงท่าทางประกอบ	- พูด: ออกเสียงสระเดี่ยวที่ครูชี้ - ฟัง: ฟังออกเสียงสระเดี่ยว
ชั้นที่ 4: ชั้น สรุป และ ประเมินการ เรียนรู้	1. ทำแบบฝึกและประเมินผล: ครูแสดงท่าทางให้นักเรียนดูแล้วให้นักเรียนตอบว่านั่นเป็นตัวสระเดี่ยวใดและหาภาพตัวสระเดี่ยวนั้นและจัดเป็นลำดับตามที่ครูแสดงท่าทาง (ครูให้นักเรียนเดา 6 ตัวสระเดี่ยว)	- พูด: เดาสระเดี่ยว - ฟัง: ฟังออกเสียงสระเดี่ยว

ชั้นที่	กิจกรรม	ความสามารถที่ได้
ชั้นที่ 4: ชั้นสรุป และประเมินการเรียนรู้	2. สรุปและนำสู่บทเรียนครั้งต่อไป: ครูกับนักเรียนช่วยกันสรุปเนื้อหาที่ได้เรียนในคาบนี้ แล้วครูบอกกับเด็กว่า คาบนี้เราเรียนเกี่ยวกับสระเดี่ยว แล้วใครสามารถเดาได้ว่าคาบต่อไปเราจะเรียนอะไรเกี่ยวกับสระ ถ้านักเรียนเดาถูกแล้วครูก็สรุปอีกครั้งว่าคาบหน้าเราจะเรียนเกี่ยวกับสระเดี่ยวนะคะ แต่ถ้านักเรียนเดาไม่ถูกครูก็เสนอแนะเพื่อให้นักเรียนเดาถูกได้ว่าจะเรียนเกี่ยวกับสระเดี่ยว	

7. การประเมินผล: การสังเกตพฤติกรรมในขณะที่ทำกิจกรรมครูสังเกตพฤติกรรมด้าน:

- ด้านการฟัง: การเข้าใจคำสั่ง การเข้าใจประโยคคำสั่ง การแสดงท่าทางประกอบ
- ด้านการพูด: ความถูกต้องในการใช้คำสั่ง ความถูกต้องในการใช้ประโยคคำสั่ง และความ

คล่องแคล่ว

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1
ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับภาษาเวียดนาม
(Kiến thức chung về tiếng Việt)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 รายวิชา ภาษาเวียดนามเบื้องต้น
 ชั่วโมงที่ 5 สระผสม (Nguyên âm kép)

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
 ภาคการเรียนรู้ที่ 2
 ปีการศึกษา 2562

1. สาระสำคัญ: สระผสมในภาษาเวียดนามมีทั้งหมด 11 รูป ได้แก่ ch, tr, gh, gi, kh, ng, ngh, nh, ph, th, qu
2. จุดประสงค์: ฟังและพูดออกเสียงพยัญชนะเดี่ยว
3. ความสัมพันธ์กับมาตรฐาน
 มาตรฐานการฟัง
  1. แยกแยะความแตกต่างของเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ในคำพยางค์เดี่ยวและคำหลายพยางค์
 มาตรฐานการพูด
  1. พูดคำหรือข้อความสั้น ๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวันในสถานการณ์ต่าง ๆ ในระดับพื้นฐาน
  3. ใช้น้ำเสียงและกิริยาท่าทางประกอบการพูดที่เหมาะสมตามวัฒนธรรมเวียดนาม
  4. ใช้ถ้อยคำได้ถูกต้อง เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล
4. เนื้อหา: สระผสมในภาษาเวียดนาม
5. สื่อการเรียนรู้
  - ภาพสระเดี่ยว
  - นิทาน “Thỏ con không vàng lời”

6. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้

ชั้นที่	กิจกรรม	ความสามารถที่ได้
ชั้นที่ 1: ขั้น ทบทวน และนำสู่ บทเรียน	1. เตรียมความพร้อมก่อนเรียน ครูเปิด video Cát Bà - Hải Phòng และให้ความรู้แก่ ผู้เรียน	
	2. ครูให้นักเรียนร้องเพลง <i>cả nhà thương nhau</i> พร้อม แสดงท่าทาง 1 ครั้ง	- พูด: ร้องเพลง - ฟัง: ฟังเพลง
	3. ครูแนะนำเกี่ยวกับสระผสมในภาษาเวียดนาม โดยกล่าว ว่า สระผสมในภาษาเวียดนามมีทั้งหมด 8 รูป สระผสมก็ เหมือนกับพยัญชนะผสมนะคะ ถ้าพยัญชนะผสมได้สร้างขึ้น จากพยัญชนะเดี่ยว สระผสมก็ได้สร้างขึ้นจากสระเดี่ยว เช่นกันค่ะ	
	4. ครูชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้	
ชั้นที่ 2: ขั้นปฏิบัติ	1. ครูแสดงภาพตัวสระผสม พร้อมออกเสียงและแสดง ท่าทางให้นักเรียนปฏิบัติตาม 2 ครั้ง	- ฟัง: ฟังออกเสียง สระผสม - พูด: ออกเสียง สระผสมตามครู
	2. ครูแสดงภาพตัวอักษรภาษาเวียดนาม 29 รูป โดยครูออก เสียงสระผสมทีละตัว แล้วให้นักเรียนออกมาชี้ว่าสระผสมที่ ครูออกเสียงนั้นได้สร้างขึ้นจากสระเดี่ยวใดบ้างและออกเสียง สระเดี่ยวนั้น ๆ	- ฟัง: ฟังออกเสียง สระผสมทีละตัว - พูด: ออกเสียงสระ เดี่ยว
	3. ครูเล่านิทาน “ <i>Thỏ con không vâng lời</i> ” เป็นภาษา เวียดนามก่อนแล้วค่อยแปลเป็นภาษาไทยพร้อมแสดง ท่าทางและมีภาพประกอบให้เด็กฟัง โดยครูบอกกับเด็กว่า “ครูจะไม่บอกชื่อเรื่องนะ เดี่ยวเล่าเสร็จจะให้เด็ก ๆ เดาชื่อ เรื่องนะคะ” ระหว่างการเล่าครูสามารถตั้งคำถามเพื่อให้เด็ก ตอบ เช่น ครูให้นักเรียนดูภาพแล้วถามว่า เด็ก ๆ ลองเดาสิ ว่าอะไรจะเกิดขึ้นในภาพนี้ เป็นต้น เพื่อให้เด็กมีส่วนร่วม และกระตุ้นความคิดของเด็ก	- ฟัง: ฟังนิทาน
	4. เมื่อเล่าเสร็จแล้วครูจะให้นักเรียนเดาชื่อเรื่อง หลังจากที่ได้ฟัง นิทานเรื่องนี้แล้ว ครูให้ เด็ก ๆ เดาชื่อของนิทานเป็น ภาษาไทยก่อนแล้วช่วยกันแปลเป็นภาษาเวียดนาม	- พูด: เดาชื่อนิทาน - ฟัง: ฟังชื่อนิทาน

ชั้นที่	กิจกรรม	ความสามารถที่ได้
<p>ชั้นที่ 2: ชั้นปฏิบัติ</p>	<p>5. ครูถามนักเรียนว่า หลังจากได้ฟังนิทาน “Thỏ con không vàng lòi” แล้วเด็ก ๆ คิดว่าตนเองได้ความรู้ อะไรบ้าง เล่าให้ครูและเพื่อน ๆ ฟังหน่อยค่ะ และครูก็เลือก คนที่อาสายกมือตอบคำถาม เสร็จแล้วครูสรุปอีกครั้งว่า เรื่องนี้สอนให้เราเห็นว่า เราต้องเชื่อฟังพ่อแม่และผู้ใหญ่ ถ้า หากไปเที่ยวแม้ว่าจะไกลหรือใกล้เราก็ต้องขออนุญาตผู้ใหญ่ ก่อนไปนะคะ</p>	
	<p>6.ครูเล่านิทานเป็นประโยคสั้น ๆ พร้อมแสดงท่าทางแล้วให้นักเรียนปฏิบัติตาม ประมาณ 2 – 3 ครั้ง</p>	<p>- ฟัง: ฟังนิทานเป็นประโยคสั้น ๆ - พูด: เล่านิทานเป็นประโยคสั้น ๆ ตามครู</p>
	<p>7. ครูแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละประมาณ 5 -6 คน แจกใบเนื้อหาของนิทาน “Thỏ con không vàng lòi” แล้วให้นักเรียนหาสระผสมที่อยู่ในเนื้อเรื่อง เสร็จแล้วครูจะอ่านแต่ละประโยคแล้วให้ตัวแทนแต่ละกลุ่มออกมาตอบคำถาม</p>	<p>- ฟัง: ฟังนิทานเป็นประโยคสั้น ๆ , ฟังออกเสียงสระผสม - พูด: ออกเสียงสระผสมที่อยู่ในเนื้อเรื่อง</p>
	<p>8. ครูแจกภาพให้ทุกกลุ่ม ซึ่งเป็นภาพประกอบที่ครูใช้ในการเล่านิทานในชั้นที่ 1 และบอกกับนักเรียนว่า จากเรื่องที่ได้ฟังให้นักเรียนเรียงลำดับภาพตามนิทานที่ได้ฟังในชั้นที่ 1 ในเวลา 3 นาที</p>	
	<p>9. เมื่อนักเรียนเรียงภาพเสร็จแล้ว ก็ให้ตัวแทนออกหน้าชั้น เล่านิทานให้ครูและเพื่อน ๆ ฟัง โดยให้เวลาเตรียมตัวอีก 5 นาที กลุ่มใดที่เรียงภาพถูก เล่าถูก และแสดงท่าทางเหมาะสม ก็เป็นกลุ่มชนะและได้รับรางวัล</p>	<p>- พูด: เล่านิทาน - ฟัง: ฟังนิทาน</p>
<p>ชั้นที่ 3: ชั้นทดสอบ การปฏิบัติ และให้ ข้อมูล ย้อนกลับ</p>	<p>ครูบอกกับนักเรียนว่า ครูใช้การสุ่มเพื่อเลือกนักเรียนคนใดคนหนึ่ง ถ้าครูชี้ไปที่สระผสมใดคนนั้นต้องออกเสียงตัวสระผสมนั้นพร้อมแสดงท่าทางประกอบ</p>	<p>- พูด: ออกเสียงสระผสมตามที่ครูชี้ - ฟัง: ฟังออกเสียงสระผสม</p>

ชั้นที่	กิจกรรม	ความสามารถที่ได้
ชั้นที่ 4: ขั้นสรุป และ ประเมิน การเรียนรู้	1. ทำแบบฝึกและประเมินผล: ครูแสดงท่าทางให้นักเรียนดูแล้วให้นักเรียนตอบว่านั่น เป็นตัวสระผสมใดและหาภาพสระผสมนั้นและจัดเป็น ลำดับตามที่ครูแสดงท่าทาง	- พุด: เดาสระผสม - ฟัง: ฟังออกเสียง สระผสม
	2. สรุปและนำสู่บทเรียนครั้งต่อไป: ครูกับนักเรียนช่วยกันสรุปเนื้อหาที่ได้เรียนในคาบนี้ แล้ว ครูบอกกับเด็กว่า คาบหน้าเราจะเรียนเกี่ยวกับวรรณยุกต์ ในภาษาเวียดนามนะคะ	

7. การประเมินผล: การสังเกตพฤติกรรมในขณะที่ทำกิจกรรมครูสังเกตพฤติกรรมด้าน:

- ด้านการฟัง: การเข้าใจคำสั่ง การเข้าใจประโยคคำสั่ง การแสดงท่าทางประกอบ
- ด้านการพูด: ความถูกต้องในการใช้คำสั่ง ความถูกต้องในการใช้ประโยคคำสั่ง และความคล่องแคล่ว

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1
ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับภาษาเวียดนาม
(Kiến thức chung về tiếng Việt)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

รายวิชา ภาษาเวียดนามเบื้องต้น

ภาคการเรียนรู้ที่ 2

ชั่วโมงที่ 6 วรรณยุกต์ในภาษาเวียดนาม (Các thanh trong tiếng Việt)

ปีการศึกษา 2562

1. สาระสำคัญ: ระบบวรรณยุกต์ภาษาเวียดนามมีทั้งหมด 5 รูป หรือภาษาเวียดนามเรียกว่า แพง (thanh) และ 6 เสียง (bằng, huyền, hỏi, sắc, ngã, nặng)
2. จุดประสงค์: ฟังและพูดออกเสียงพยัญชนะเดี่ยว
3. ความสัมพันธ์กับมาตรฐาน
มาตรฐานการฟัง
  1. แยกแยะความแตกต่างของเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ในคำพยางค์เดี่ยวและคำหลายพยางค์
  2. บอกความหมายของคำที่ใช้บ่อย ๆ และข้อความสั้น ๆ ในบริบทที่ไม่ซับซ้อน
 มาตรฐานการพูด
  1. พูดคำหรือข้อความสั้น ๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวันในสถานการณ์ต่าง ๆ ในระดับพื้นฐาน
  3. ใช้น้ำเสียงและกิริยาท่าทางประกอบการพูดที่เหมาะสมตามวัฒนธรรมเวียดนาม
  4. ใช้ถ้อยคำได้ถูกต้อง เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล
4. เนื้อหา: วรรณยุกต์ภาษาเวียดนาม
5. สื่อการเรียนรู้
  - ภาพวรรณยุกต์ภาษาเวียดนาม
  - เกม ตาไวหาภาพ
  - สิ่งของต่าง ๆ

6. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้

ชั้นที่	กิจกรรม	ความสามารถที่ได้
ชั้นที่ 1: ขั้นทบทวน และนำสู่ บทเรียน	1. การเตรียมความพร้อมก่อนเรียน ครูเปิดเพลง Bông bông bang bang และให้นักเรียนเต้นตาม	
	2. ครูทบทวนเนื้อหาที่ได้เรียนจาก 2 คาบเรียนที่แล้ว โดยให้นักเรียนร้องเพลง <i>cả nhà thương nhau</i> และให้นักเรียนตั้งห้องเล่านิทาน <i>Thỏ con không vâng lời</i> ตามภาพ	- พูด: ร้องเพลง <i>cả nhà thương nhau</i> , เรียงภาพ - ฟัง: ฟังเพลง <i>cả nhà thương nhau</i> , ฟังนิทาน <i>Thỏ con không vâng lời</i>
	3. ครูแนะนำเกี่ยวกับวรรณยุกต์ในภาษาเวียดนาม โดยกล่าวว่า วรรณยุกต์ในภาษาเวียดนาม ประกอบด้วย 5 รูปหรือภาษาเวียดนามเรียกว่า <i>thanh</i> (thanh) และ 6 เสียง ได้แก่ <i>thanh bâng</i> (thanh bâng) <i>thanh huyền</i> (thanh huyền) <i>thanh hỏi</i> (thanh hỏi) <i>thanh nặng</i> (thanh nặng) <i>thanh ngã</i> (thanh ngã) <i>thanh sắc</i> (thanh sắc) และ <i>thanh nặng</i> (thanh nặng) เครื่องหมายที่กำกับ วรรณยุกต์จะเขียนเหนือหรือใต้สระ	- ฟัง: thanh, thanh bâng, thanh huyền, thanh hỏi, thanh ngã, thanh sắc, thanh nặng
	4. ครูชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้	
ชั้นที่ 2: ขั้นปฏิบัติ	1. ครูแสดงภาพวรรณยุกต์ภาษาเวียดนามและออกเสียงให้นักเรียนฟังทีละตัว และให้นักเรียนออกเสียงตาม	- ฟัง: ฟังออกเสียง วรรณยุกต์ทีละตัว - พูด: ออกเสียง วรรณยุกต์ทีละตัว
	2. ครูแสดงคำที่ประกอบด้วยวรรณยุกต์ภาษาเวียดนามพร้อมกับสิ่งของแสดงความหมายของคำ (<i>nho, giở, gù, lá, lộn</i>) และออกเสียงพร้อมแสดงท่าทางแล้วให้นักเรียนปฏิบัติตาม	- ฟัง: ฟังออกเสียงคำที่ประกอบด้วยวรรณยุกต์ - พูด: ออกเสียงคำที่ประกอบด้วยวรรณยุกต์
	3. ครูให้นักเรียนเล่นเกม “ตาไวหาภาพ” ชั้นที่ 1: ครูแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 5 - 6 คน แล้วแจกสิ่งของที่ได้เตรียมมาให้ทุกกลุ่ม ๆ ละ 5 ภาพ ในภาพจะมีคำบรรยายความหมายของภาพนั้น (<i>nho, giở, gù, lá, lộn</i>)	

ขั้นที่	กิจกรรม	ความสามารถที่ได้
ขั้นที่ 2: ขั้นปฏิบัติ	ขั้นที่ 2: ครูส่งให้นักเรียนหาสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มีค่าเป็น 1 ใน 5 แทง (thanh) เช่น นักเรียนจงหาสิ่งของที่มีแทง huyén เมื่อหาสิ่งของเสร็จแล้วก็ให้ยกสิ่งของขึ้นมา เพื่อให้ครูตรวจสอบความถูกต้อง และออกเสียงพร้อมกัน กลุ่มใดถูกจะได้ 1 คะแนน กลุ่มใดผิดได้ 0 คะแนน	- พุด: พุดชื่อสิ่งของ - ฟัง: ฟังครูพุดชื่อสิ่งของ
	ขั้นที่ 3: ครูยกสิ่งของขึ้นมาเพื่อให้นักเรียนพุดชื่อสิ่งของนั้น ๆ และบอกว่าชื่อของสิ่งนั้นประกอบด้วยแทงไหน	- ฟัง: ฟังการพุดชื่อสิ่งของ - พุด: พุดชื่อสิ่งของ
	ขั้นที่ 4: เมื่อจบเกมแล้วครูและนักเรียนจะมารวบรวมคะแนนของแต่ละกลุ่ม กลุ่มใดชนะจะได้รับรางวัล	
ขั้นที่ 3: ขั้นทดสอบการปฏิบัติและให้ข้อมูลย้อนกลับ	ครูพุดชื่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แล้วให้นักเรียนหาสิ่งของนั้น หลังจากนั้นออกเสียงพร้อมกัน	- ฟัง: ฟังครูพุดชื่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง - พุด: พุดชื่อสิ่งใด
ขั้นที่ 4: ขั้นสรุป และประเมินการเรียนรู้	1. ทำแบบฝึกและประเมินผล ครูแจกสิ่งของให้ทุกคนแล้วครูเรียกใครคนนั้นจะยืนขึ้น และบอกชื่อสิ่งของนั้นพร้อมบอกว่าเป็นแทงไหน	- พุด: พุดชื่อสิ่งของและแทง - ฟัง: ฟังการพุดชื่อสิ่งของและแทง
	2. สรุปและนำสู่บทเรียนครั้งต่อไป: ครูกับนักเรียนช่วยกันสรุปเนื้อหาที่ได้เรียนในคาบนี้ และครูบอกนักเรียนว่า ในอาทิตย์นี้เราได้เรียนเกี่ยวกับสระเดี่ยว สระผสมและวรรณยุกต์ในภาษาเวียดนามแล้ว เด็กก็มีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับภาษาเวียดนามแล้วนะคะ อาทิตย์หน้าเราจะเริ่มเรียนเกี่ยวกับการทักทายกันนะคะ	

7. การประเมินผล: การสังเกตพฤติกรรมในขณะที่ทำกิจกรรมครูสังเกตพฤติกรรมด้าน:

- ด้านการฟัง: การเข้าใจคำสั่ง การเข้าใจประโยคคำสั่ง การแสดงท่าทางประกอบ
- ด้านการพุด: ความถูกต้องในการใช้คำสั่ง ความถูกต้องในการใช้ประโยคคำสั่ง และความคล่องแคล่ว

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – นามสกุล	Nguyen Thi Thu Thanh
วัน เดือน ปี ที่เกิด	05 กันยายน 2538
สถานที่เกิด	อำเภอเมืองเตนซอน จังหวัดฟูเถาะ ประเทศเวียดนาม
ที่อยู่ปัจจุบัน	เลขที่ 1 หมู่ที่ 20 ถนนพหลโยธิน ตำบลคลองหนึ่ง อำเภอลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 13180
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2556	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัยแห่งชาติฮานอย ประเทศเวียดนาม
พ.ศ. 2552	เกรด 12 จากโรงเรียน PTDNT PhuTho (Phu Tho Ethnic Minority Boarding School) จังหวัดฟูเถาะ ประเทศเวียดนาม

GRAD VRU